

Giới thiệu Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!

Truyện Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh! của tác giả Wind là một trong những câu chuyện teen hay. Nguyễn Hoàng Trần An: (nó) 17t, dễ thương, xinh xắn, thích bày trò, vui vẻ, hòa đồng, sống với bà nội vì thất lạc cha mẹ từ nhỏ (cụ thể sao thì đọc các chap sau để biết nhá!!!!)

Lâm Hoài Phong: (hắn) (17t) đẹp trai, lạnh lùng, đã đồn tim rất nhiều nữ sinh (giáo viên cũng không ngoại lệ), ít nói, đang là đại thiếu gia của tập đoàn đá quý Demon, đai đen Karate (nói đại nhá).

Lương Gia Vỹ: bạn thân của hắn, body chuẩn, có chiếc răng khểnh, nụ cười hút hồn, cũng là con của tập đoàn công ty dưới quyền tập đoàn nhà hắn.

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Chap 1: Âm binh xuất hiện!

6h45....

_Thưa bà cháu đi học ăk!!!!- nó lãnh lốt thưa bà đi học

_Học tốt nhé cháu!!

_Dạ!!!! Đáp lại bà xong nó chạy một mạch tới trường, mà trường nó đi bộ cũng tới (mà bà này làm quá). Đang chạy thì có 1 bóng người đứng chắn ngang làm nó không kịp thắng và.....cứ ngỡ là một màn “hôn” đường thật “lãng mạn” nhưng sao nó thấy chẳng đau gì cả mà thấy có cái gì đó mềm mềm mà nó đang đè. Quyết định mở mắt ra và 1s...2s...3s....

_Á.á.á.á. -Môi nó chạm môi hắn. Còn hắn này giờ đang rất mún đẩy nó ra nhưng không sao đẩy được vì nó rất ư là...”nhẹ”. Sau 3s đơ nó vội đứng dậy và “ca bài xin lỗi” với hắn nhưng cứ cúi gầm mặt đến khi hắn “cất giọng” (nói đúng hơn là hét) vào mặt nó chữ THÔI thì nó mới dừng và ngược lên thì. Đang lơ lửng trên 9 tầng mây thì hắn nói (không hét thì đúng hơn):

_ Ya! Đi đứng như thế hả?! Cô nghĩ xin lỗi là xong ư.

Bây giờ nó mới thấy thật sai lầm khi cho hắn là thiên sứ, đối với nó bây giờ hắn là tên con trai trời đánh đã xin lỗi rồi mà....Haizz! Nó nhìn đồng hồ...Á...á...á 6h50 rồi vô trường trước cái đã nghĩ xong nó bèn kiểm cơ chuẩn nên: _ *E hèm* Nè tui chỉ biết xin lỗi chứ biết làm gì nói đi ông anh mún thế nào thì mới chịu cho tui đi.

_Đền bù.- Hắn đáp gọn lòn

đồ con trai keo kiệt, đồ chết tiệt đã cướp nụ hôn đầu của người ta mà còn đòi gì nữa (gớm bà cướp của người ta thì có)

_ Ông anh mún tui đền cái gì thì mới cho tui đi. – Nó đang rất nôn nóng

_ Đơn giản thôi trả lại nụ hôn đầu đời của tui đây. (anh này cũng bự ngang chị ấy dữ hen)

_ Nè ăn nói cho đàng hoàng nghen cái gì mà nụ hôn đầu của ông anh. Tui cho anh nói lại đó anh cướp nụ hôn đầu của tui đã đành giờ anh còn muốn bắt nạt một người mong manh dễ vỡ, ngây thơ trong sáng, hiền lành như tui vậy hả (thôi em xin chị đừng nô nữa em chết) .....bla...bla... Và cứ thế nó tuôn một tràng dài còn hắn này giờ đơ hơn cây cớ vì những “qả bom” nó tung ra quá lớn đối với hắn. Nó thừa cơ hắn đơ liền dậm mạnh chân hắn ôm cái cặp chạy thẳng vào công. Nó đag rất khổ sở để kiểm lớp 11a3 trong ngôi trường mới này, vì nó là học sinh mới chuyển tới.

_A! Bạn gì oi ình hỏi. -Đag rất khổ sở kiểm tìm lớp mới nó nản lòng nhìn xung quanh liền thấy có 1 nữ sinh đi qua liền chạy tới hỏi và nó mừng thầm vì đó là học sinh của lớp nó. Trên đường đi nó cùng cô bạn làm quen nhau và cùng nhau tám rất ư là như người quen thân thiết.

_Hê lu Mi con.- đang nói chuyện bỗng từ đâu xuất hiện 1 cô bạn chạy tới. Mi giới thiệu với nó đó là Hàn Hân bạn thân của Mi thế là 3 đứa nói chuyện vui vẻ cho đến khi hắn xuất hiện ở trước lớp nó. Nó cũng chẳng thêm quan tâm tên âm binh đó làm gì. Nó vui vẻ bước vào lớp và giới thiệu mình với các bạn, hắn cũng vậy nhưng có vẻ như mọi người đón tiếp hắn nồng nhiệt hơn nó vì đơn giản lớp nó toàn con gái và rất ít nam nên điều đó là đương nhiên (mê trai thấy ón). Còn nó đi về chỗ ngồi nằm “sải lai” trên cái bàn và hắn cũng đang từ từ bước xuống chỗ nó và ngồi sát bên nó. Nó nghĩ thấy có mùi sát khí đâu đây và hoảng hồn khi thấy hắn bên cạnh với nụ cười rất ư là “dễ xương” như mún giết nó. Hắn bỗng buông 1 câu mà nó muốn rút tim

_Cô hãy đợi đó!!! – cùng 1 nụ cười thật hiểm. Nó không hiểu sao mà mọi người lại thích hắn như vậy nhưng đối với nó hắn là âm binh thì đúng hơn.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 2

Chương 2

Chap 2: Sao xui thế không biết.....

Nghe hấn nói xong bao nhiêu da gà da vịt của nó nổi hết chỉ mong sao cho ra chơi sớm nhưng Chúa đã không giúp được nó. Haizz! Nó ngồi lắc đầu ngao ngán ngồi hết 3 tiết, chuông hết giờ cũng đã reo (đề) thỏa lòng mong nhớ của nó. Chuông vừa reo nó nhảy lên “túm” cùng hai con bạn, nhưng hồn của tụi nó đang bay theo “gió lạnh” của tên âm binh đó, giờ nó chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm và *tỉnh* bong đèn nguy hiểm xuất hiện to đùng trên đầu nó. Giờ thì mặt nó nhìn rất rất là...đều.

_ Ê 1 trong hai đứa bay đứa nào muốn ngồi với hấn hông tao nhường.- Nó đều giả cất giọng.

_ Tao tao nè mày. – Hai con bạn nó sốt sắn đòi ngồi chỗ nó. “Hai đứa càng tốt chứ sao, hehe” – nó đang suy nghĩ một ý nghĩ nham hiểm như mặt nó vậy !!!(bà này ghê quá hà)

_ Thế hai đứa tụi bây xuống đi để tao đổi cho kaka!!!!- nó mừng thầm “ôi sao mình vĩ đại quá” (bà mà vĩ đại chắc tui chết)

_ Ở thanh kiu mày ha, iu ghê ák.- hai con bạn nó sung sướng như đứa trẻ được quà.

_ Thôi đòi tao còn đẹp mày đừng yêu tao.- nó hả hê nhìn hai con bạn

_ Ai thèm iu mày cho tàn đời hoa vượn thọ của tao à.- Mi nhanh chóng phản bác

_ Thôi tao xuống đây. – Hấn Hấn lên tiếng rồi vọt xuống lẹ hơn chữ lẹ

_ Ê chờ tao. – nói xok Mi cũng “sách ba lô lên và đi” về chỗ hấn. Vừa đặt mông xuống hai con bạn nó đã bắt đầu lủ lo làm hấn nhức óc nào là “Phong thích ăn gì hông Mi mua cho?”, “Phong ơi tỳ về Phong đi ăn với Hấn nha”.... Nghe mà nổi hết gai óc. Còn nó đang vui về lủ lo thì hấn dùng con mắt giết người chia về nó. Cảm thấy nhột nhột nó quay lại và sét đánh ngang mặt khi thấy âm khí đang vây quanh mình và giờ thì nó đã nhận ra hậu quả việc mà nó vừa làm ra (chết chưa).

_ Mi và Hấn nè mý bn có thể lên trên ko cho An xuống dưới nha mình có chuyện riêng muốn nói với cậu ấy.-hấn nói mà giọng lạnh ngắt. Hai đứa kia nghe xog thấy rợn người và “xách ba lô lên và đi” tiếp tới chỗ nó không quên tặng nó 1 cái lườm

_ Cô ra đây.

_ Có...chuyện gì. – nó lấp ba lấp bắp

_ Cô có muốn bn cô quay mặt hết với cô không. –hấn nói bằng cái giọng vừa đều vừa lạnh làm người nghe không khỏi sớn gai óc, lạnh sống lưng

_ Ý gì hả. – nó tuy sợ nhưng vẫn lớn giọng (bà này gan quá)

_ Cô thấy lúc nãy chứ chỉ cần 1 lời nói của tôi thì các bạn cô có thể trở mặt với cô đó nhóc.- hấn lớn tiếng hăm dọa (con trai gì mà nham hiểm quá)

“Thảm rùi thảm rùi, người như nó thì rất mún có bạn chơi nếu ai cũng trở mặt với nó thì eo chắc nó thành đứa tự kỷ lun quá. Tên này mún rút đường sống của nó là chắc rùi, hix hix tên này ác quá” _ Vậy giờ anh mún tui làm gì

_ Làm theo những gì tôi nói nếu không thì không biết được hậu quả đâu nhá. _ hấn đang nờ nụ cười rất ư là hiểm

“ax, hông lẽ mình là osin free phục vụ tận tình cho hấn hả trời sao cuộc đời nó bất công thế, tui đâu có làm gì nên tội đâu!! Haizz! Sao xui thế không biết chắc về phải đi nhà thờ thường xuyên đi rửa tội giải hạn quá”

P.s: các chap này là do Wind viết trước nên đăng sớm còn truyện thì còn đang trong tình trạng đang sáng tác nên mỗi tuần 1 chap nhá các bạn

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 3

Chương 3

Chap 3: Đúng là “gây mình đập mình”...Haizz

“Đi học via là đi học via...ồ lá la...zui zui”. _Thưa bà cháu mới về !!! ^-^. Từ ngoài cửa nó lạnh lạnh chào bà như những đứa con nít tiểu học lễ phép chào mỗi khi học về _Học vui không cháu.-bà nó quan tâm hỏi han. _Dạ bình thường như hoa hường đang nở bà ạ nhưng cháu mới làm quen được hai bạn mới dễ thương như cục xương con gấu ấy bà, hihihaha. Nó lạnh lẽo trả lời bà (con này so sánh người ta gồm quá). _Cháu lên lầu học đây, bái bai bà xiu cháu xuống ăn cơm

_Học tốt nhá heo của bà. _Vâng ạ-nó chỉ chờ giây phút này rồi phóng thẳng lên phòng...ôm gấu...ngủ (ôi bái phút bái phút). Đang ngủ thì “Baby life was good to me but you just made it better...”-điện thoại nó reo là Untill you nó kết bài này lắm cơ suốt ngày cứ mở nghe khan và thế là nó cài làm nhạc chuông luôn. Bực bội nghe điện thoại chưa kịp alo thì bên kia lạnh lẽo giọng hót như chim hát...(My nhà ta chó á) _Alo! Trần An hả đi ăn không tui với bé Hân đang chờ bà nè!! Chỗ cô bánh tráng trước hẻm nhà bà nhan .

Còn nó đang ngủ mà nghe đi ăn là tỉnh như ban ngày. Không phải nó tham ăn mà nó ăn để giải cục tức khi còn học nghe tên trời đánh ấy...gầm . Ukm được đợi tý tở ra liền Thay đồ xong nó chạy thẳng xuống xin bà và phóng cái vèo ra trước hẻm. Điềm đáp của nó là chỗ hai con bạn _Hế lu!! Hai con Gấu của chuy.-nó hí ha hí hửng gọi

_Ê con quý tụi tao nổ nồ “lét” nhá mải.-Hân lên tiếng. My ngồi kế bên phụ họa theo.

_Đứng đứng nú mải les thì hải tránh xa ta rê. _Thôi ko gờn nữa tụi bay kiu gì chưa.-Nó hăng hái đáp

_Kiu rồi hai đĩa bánh trán và hai ly trà sữa sâm dừa còn mảy ăn gì kiu đi tụi tao bao choa.-My nhanh nhẹn trả lời nó

_Nếu mảy dừa bấy bao thì...hum...Cho tao giống hai đứa bay. Nhăm nhăm-nó như con heo bị bỏ đói đáp nhanh gọn.

Một đĩa bánh 1 ly trà sữa của nó đã được bung lên và 5’ nó đã chén sạch và cục tức cũng từ đây mà rửa trôi nó đang rất vui vẻ thì hai con bạn phải trở mặt nhìn vì tốc độ ăn súp-pờ của nó, nhận thấy những ánh mắt nhìn...nó nhe hàm cười trông rất là...”ngây thơ” vô (số) tội. Ăn xong thì tụi nó đi ra công viên...đạo.

Trong khi chờ hai con bạn đi mua nước thì nó đi dạo nhưng lâu quá không thấy quay lại thì nó định quay ra đi về thì thấy hân đứng đằng sau với nụ cười nham hiểm. Nó đang định lơ đi thì... _Đi đâu đấy-hân dờ giọng đều đặn

_Kiếm bạn.-nó ko nhường gì đáp trả

_Tôi bảo hai cô ấy đi về rồi.-hân rất tỉnh tới độ có thể gọi là... đều!!!

_Anh...!-nó đứng hòng không cãi lại được và giờ thì cục tức “khi xưa” “lại bay về” nơi ấy nó rất mong được bóp chết hân *hừ hừ*.

_Mua cho tôi lon pepsi lạnh. _Thích thì tự mua.

_E hèm! Alo Hân Hân hả tớ Phong nè mình...- chưa kịp nói xong thì nó bay tới giật cái điện thoại và bấm nút stop và bực bội chạy đi trong khi hân đứng cười sần sặc (chỉ là trong bụng nhờ cười thật mất sĩ diện lắm).

Nó đang chạy về thì 1 bóng đèn thoảng vụt qua trong đầu nó. _Lắc tui lắc nè lắc cho a chết cho a chết hehe.- Nói xong nó lắc cái lon nguyền nguyền và cười sần sặc để khi về đó nó có thể kim chế cảm xúc “dâng trào”=,= nhưng nó cũng không quên chạy đi mua 1 ly cappuccino nóng hổi, thơm phức. Nó thông dong tiến lại và đưa hân lon nước còn mình thì thoải mái uống cappuccino và chờ đợi...Nhưng... _Cô khui giúp tui đi.-hân đã dự đoán được điều sắp xảy ra nên đã đưa lon nước cho nó khui.

_Anh có tay sao ko tự khui nhờ tui chi.-mặt nó méo xệch

_Tui thích! Hay là cô muốn...-vừa nói hân vừa phe phẩy cái điện thoại. Còn cô nhóc mặt bây giờ chẳng khác cái bánh bao thiêu là mấy. “Bóc” bao nhiêu nước đều phun lên người nó. Lúc này bao nhiêu máu nóng đều dồn lên tới não nhưng hân đã đưa cho nó cái áo khoác của mình cho nó (hên cho ông đấy) rồi lên tiếng: _Mặc vô đi rồi tui dắt cô đi mua áo khác.

Nó tức lắm vì toàn bị “gây nó đập lưng nó” nhưng vẫn rán nhịn đi theo mua áo. Leo lên chiếc mô tô, hân “phóng” với tốc độ “tử thần” nhưng nó chẳng có biểu hiện gì là sợ lắm hân rất ngạc nhiên(nó là sư phụ chơi tàu lượn siêu tốc mà sợ gì keke) bởi vì chưa có đứa con gái nào là bình thường khi “được” phóng với tốc độ này. Tới nơi hân thắng lại trước cửa hàng shop “Pink style” và dắt nó vào mua áo. Vừa bước lủ con gái mê trai đều đổ xô về phía hân nào là anh ơi cho em xin số phone, làm bạn trai em nha, v.v.v (cộng nhận mấy bà này hám giai thật =, nhưng nó cũng chẳng quan tâm mà đi lựa tiếp (bởi bụng chỉ đang cười rét toa). Nó chọn 1 cái áo thun trơn màu trắng lại chỗ chị thu ngân trả tiền rồi thay vào mặc cho hân đang bị vây bởi đám con gái. Nó vui vẻ ra khỏi cửa hàng nhưng cũng không quên rủa hân đáng đời. Trong khi đó hân thì đang rất khổ sở với đám con gái này thấy nó đi ra hân cũng miên đi lắm nhưng khổ nỗi các “chuyện” này ko chịu tha cho hân. Hôm nay với nó thì đúng là ngày xui xẻo bị hân chơi khăm hai lần nó tức lắm nhưng vì “quần tử trả thù 10 năm chưa muộn” nên đành rút lui mà tính kế lâu dài!!!

P.s: cmt cho ý kiến nhá cả nhà

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 4

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Vừa về tới nhà nó định leo lên lầu ngủ nữa thì chợt thấy lạ vì mỗi lần đi đâu về thì bà luôn hỏi han nó nhưng sao hôm nay không thấy bà đâu hết. Nó liền chạy ra đằng sau thì thấy bà nó nằm dưới sàn với chai thuốc giảm cơn đau tim. Đúng vậy, bà của nó bị tim rất nặng nếu không chữa trị kịp thời thì bà của nó sẽ mất mạng nhưng khổ nỗi là nhà nó rất nghèo không đủ tiền chữa bệnh cho bà nên bà nó chỉ dùng thuốc trợ tim. Nó sợ lắm sợ bà sẽ bỏ nó giống như ba mẹ nó bỏ nó vậy, nó gấp gấp cống bà chạy đi tìm người giúp đỡ lúc hần đi ngang qua trước con hẻm nhà nó, cố gắng lắm nó mới chạy ra được tới trước chiếc BMW của hần. Còn hần thì thấy lạ lắm nhưng vẫn mở cửa chạy ra thì thấy nó nói với giọng đầy sợ hãi: _ Làm ơn hãy đưa bà tôi vào bệnh viện nhanh lên.

Hần tuy chưa hiểu lắm nhưng vẫn đưa bà nó vào trong xe và chở hai bà cháu nó tới bệnh viện. Các bác sĩ thấy hần tới liền chạy giúp hần đẩy bà nó vào phòng cấp cứu. Nó đứng trước cửa phòng chỉ biết đứng gục xuống vai hần và khóc. Hần lúc này đã lơ mơ hiểu ra được điều gì đó trong đầu hần bây giờ chỉ biết nghĩ đến nó, trông lúc này nó thật yếu đuối không giống như nó hằng ngày một con nhóc lanh chanh, nghịch ngợm.

3 tiếng đã trôi... các bác sĩ cũng đã ra khỏi căn phòng trắng đó. Thấy họ nó vội chạy tới chỗ của họ và hỏi như trông chờ điều gì đó nhưng không họ đã không nói, đôi mắt cụp xuống thể hiện nét ưu buồn thể hiện rằng bà nó đã không qua khỏi. Nó không tin, không thể chấp nhận sự thật này. Quay gót liền chạy vào trong căn phòng lạnh lẽo đó, khắp nơi đều là bức tường trắng u buồn, bà nó nằm đó chiếc khăn trắng đã che khuất gương mặt gầy gò. Nó quỳ xuống bên bà kéo cái khăn xuống khỏi đầu bà, khẽ lay nhẹ, cầu xin trong nước mắt: Bà không được bỏ cháu mà, bà chỉ đang ngủ thôi mà, bà mở mắt ra đi đừng ngủ nữa mà bà chỉ đang mệt thôi đúng không. Cháu không cho phép bà bỏ cháu mà huhu, bà không được bỏ cháu. Điều họ nói không phải là thật đâu mà, các người không được đem bà tôi đi bà tôi không chết đâu, bỏ bà tôi ra.-nó chỉ biết nói trong tiếng nấc nghẹn ngào mong rằng bà vẫn bên nó.

_Cháu hãy để bà mình yên nghỉ đi.-các bác sĩ dù không nỡ nhưng họ vẫn phải kéo nó ra, còn hần không hiểu sao thấy nó buồn hần cảm thấy nhói lòng lắm chạy vội ôm nó vào lòng. Nó giờ chỉ biết gục vào lòng hần mà khóc, đột nhiên nó không khóc không cựa quậy nữa mà nó đã ngất.

Hần bế nó chạy rất nhanh vì hần sợ sợ mất nó nhưng hần không hiểu tại sao lại có cảm giác này hay là hần đã thích nó (chớ còn gì nữa trời rung động rồi kia hớ hớ) hần bế nó vào phòng cấp cứu. Các bác sĩ đang cấp cứu cho nó còn hần thì đang mong nó trở về bên hần.

30 phút sau vị bác sĩ già đang bước ra và tiến đến chỗ hần và bảo rằng nó bị cú sốc quá lớn dẫn đến ảnh hưởng đến căn bệnh tim của nó họ bảo cần phải thay tim và bảo hần hãy về nói với gia đình nó rằng nó cần phải thay tim nếu để bệnh chuyển sang giai đoạn 2 thì cơ hội thành công sẽ rất thấp.

Tất cả bây giờ đối với hần bây giờ là phải tìm cho được ba mẹ của nó. Hần thích nó nhưng vẫn cố phủ nhận đó chỉ là lòng thương hại nó.

Rút điện thoại ra hần gọi cho thư ký Kim điều tra về nó và ngày mai phải giao cho hần. Hần bước vào phòng hần thấy nó đã tỉnh, nằm trên giường nhìn ra ngoài cửa sổ ngắm những chùm hoa giấy đang rơi, hần nhìn nó từ xa mà lòng quặn thắt. Nó thều thào yếu ớt: _Bà tôi đâu.

_Bà cô...tôi...mai...sẽ an táng bà của cô.-hần rầu rĩ đáp _....-Im lặng

_Thôi nghỉ đi Heo.-hần nói như đùa _Ê tên kia, tui không phải heo nhá anh có thấy có con heo nào mà tương chuẩn như tui không hả anh có biết...

_THÔI!!! Sì cúp pờ ly (stop please). Cô ngưng cái điệp khúc của cô lại cô mà nói nữa là tui chết bồng vì gần BOM của loài heo.-hần chặn ngang họng ngăn cho những quả bom ko phát nổ từ miệng nó.

_ _Tên kia anh dám nói miệng tôi chứa BOM hả?! _Ừ! Thì sao? Bla...bla...bla Cứ thế hai đứa nó cãi nhau âm ỷ trong bệnh viện cho tới khi chị y tá vào thay bình truyền cho nó thì cúp-pồ này mới ngưng cãi được. Ôi!Công nhận hai anh chị này ở đâu cũng cãi được bái sư hai a chị này luôn ý trời.

_ Pờ ét: các bạn đọc xong ỉnh ý kiến via couple nỳ nhaazz

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 5

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Chap 5: Quá khứ của một tình yêu

Sau 1 tuần “tĩnh dưỡng” tại cái bệnh viện đầy mùi thuốc thê này thì nó cũng được thả ra (hề hề t/g nói hơi quá). Đang thu dọn đồ thì nó ngửi thấy mùi cháo gà thơm tới tận họng, tuy nghĩ là thê nhưng nó vẫn nhanh chóng thu dọn đồ đạc để còn đến “thăm” bà. Hắn đứng đó nhìn nó tay cầm tô cháo gà mới mua về (à à thì ra là của anh) mà lòng buồn vui vợi.

_Ê! Đứng đó chi ể dô thì dô đi mặt tui dính giề sao nhìn hoài ể. -thấy hắn đứng đó nhìn nó, lặng đề nỗi đau, hắn gượng cười, giờ ngón trỏ lắc qua lắc lại ý muốn trêu chọc nó:

_No bacachi! Sợ cô xếp đồ dẫn dô tô cháo tui mới mua

_Anh...! Hừ hừ! Xếp xong gồi anh vô đề khẩu lo hừ cháo.-nó tức mún *phụt phụt lửa* (ôi chạy)

_Ồ! *đặt tô cháo trên bàn* ăn đi rồi tui đưa cô đến chỗ bà.

*liếc mắt*_Sao nay tốt đột xuất vậy.-nó nghi hoặc

_Hồng ăn thâu. -hắn đưa tay chuẩn bị lấy tô cháo

_À ăn ăn hề hề!!! (đúng là tậ ham ăn không bỏ).Nhưng ăn được mấy muỗng lại bỏ xuống không phải vì cháo không ngon mà vì..nó nhớ bà ngày ấy khi nó bị bệnh bà cũng nấu cháo gà cho nó cháo bà nấu rất thơm cũng rất ngon hơn hẳn tô cháo hiện giờ, thấy nó ủ rũ buồn bã mà hắn không khỏi đắng lòng.

Bất chợt nhận ra có cái gì đó mằn mặn trên môi mình nó vội lấy tay quệt nhẹ thứ chất lỏng đang chảy trên đôi mắt u buồn, có thể nói mọi hành động của nó đều rất khẽ nhưng hắn có thể nhìn thấy. Chợt hắn thấy một nỗi buồn len lỏi trong tim mình. Nhẹ nhàng ra ngoài, rút chiếc điện thoại ẩn dây số dài gọi cho ai đó. Đầu bên kia vang lên giọng nói ngọt ngào:- Thưa cậu có rồi ạ

-Tốt! Chú gửi vào máy cho tôi ngay bây giờ được chứ

-Vâng ạ! Cậu cần gì nữa không? -Người đàn ông đó trả lời.

-Không cần. *Rụt*- Giọng hắn vẫn đều đều nhưng cũng rất lạnh, ngăn nhưng đủ lạnh để đóng băng ai đó nếu vô tình động vào. Hắn cũng vậy cũng như một tảng băng cứ nghĩ đã không thể có sự tan chảy nhưng nó đã làm được điều đó. Nó làm hắn biết cười vì bản tính trẻ con của mình, hằng đêm hắn phải tự ngăn cơn thần thờ rồi tự nín cười vu vơ, nhiều lúc hắn không hiểu nỗi chính mình nữa hắn không biết mình có còn là mình hay không hay đã biến thành người khác. Hắn cũng từng yêu 1 người con gái, cô ấy cũng như nó vậy rất dễ thương nhưng cũng rất ngốc nghếch, cô vô tư hồn nhiên ngây thơ lại rất trong sáng thuần khiết tựa như thiên thần, hắn yêu cô hơn ai hết. Chính vào cái ngày định mệnh năm ấy đã mang cô đi.....

-Hắn...Hắn ơi em ở đâu trả lời anh đi...đừng trốn nữa em trốn không thoát đâu tới rồi về nhà ăn cơm-hắn đang đi kiếm người con gái tên Hân (người ảnh từng yêu ấy). Từ đằng xa 1 cô gái đang chạy lại chỗ hắn về mặt tươi cười rạng rỡ...nhưng phía sau cô ấy 1 thứ ánh sáng mập mờ đang chạy với tốc độ kinh hoàng và .....

-Hân! Hân! Hân em không được ngủ mà không được anh không cho phép em nhắm mắt mở mắt ra nhìn anh đi Hân.Hân! –hắn đau khổ lay mạnh cô gái thiên thần ấy

-Hứa...hử...a với...e..m...phải số..ng..tốt...phải...tì...m ng..ười khác...thay th..ế em...hãy...nh...ó...e.m..yêu...anh rất...-cô đã nhắm mắt cơ thể cô hòa cùng dòng máu đỏ thắm đang ứ đọng. Cô đã chết, cô đã rời xa hắn kể từ ngày cô đi hắn đau khổ tột độ nhưng vẫn làm về không sao. Hắn không muốn cô buồn đối với hắn cô đã mãi nằm ở 1 góc nhỏ nào đó nơi tim mình. Hắn từng nghĩ sẽ không thể mở lòng với ai được nữa vì tim hắn chỉ có cô. Kể từ đó hắn lạnh lùng, ít nói, đôi mắt màu nâu sẫm đặc biệt cười ngày ấy giờ chỉ là đôi mắt vô cảm. Vì hắn của quá khứ đã không còn.....

P.s: đăng truyện mà không thấy ai vào cmt cho ý kiến hết buồn quá buồn quá...

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 6

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Đã trôi qua rồi bao tháng năm êm đềm, em ra đi về nơi rất xa

Có chăng chỉ là mơ ước trong tim mình

Mong em yêu còn mang thiết tha

Anh biết chôn ấy người quên rồi

Trông mong chỉ yêu thương trở về

Anh biết có lẽ chẳng còn hy vọng

Cho đôi ta về lại nơi ấy* (Vô hậu-Lê Trọng Hiếu)

Ở 1 góc nào đó có hai con người đang cùng nhau đứng bên một ngôi mộ có hình 1 người phụ nữ mang nét hiền từ cùng gương mặt tươi cười phúc hậu. Bên cạnh là , mộ một người đàn ông, người đàn ông đó chính là chồng bà, ông uy nghiêm nhưng âm áp nụ cười không thể giấu đi niềm vui trong đôi mắt nâu veo vát. Ông chính là ân nhân đã cứu nó một mạng. Nếu không nhờ ông năm ấy thì chắc có lẽ nó sẽ không gặp được hân. ....

****

10 năm về trước

Tóc tách, tóc tách, tiếng mưa nghe sao nặng nề...

Một đứa bé gái chừng 6 tuổi mặc chiếc váy màu hồng xinh xắn đang ôm chú gấu poor đôi mắt ướt đầm nước nỡ tìm mẹ (chị An nhà mình đây mề). Chợt

Bíp bíp 1 chiếc xe tải đang lao nhanh về hướng cô bé đó. –Tránh raaaaaaaaaaaaa!!!! – Tiếng hét của 1 người đàn ông đang lao nhanh về phía và đẩy nhanh nó ra.

Rồi...những vệt máu lênh láng hòa cùng dòng nước mưa đỏ thắm 1 khoảng đường. Cùng lúc 1 người phụ nữ khoảng 50 tuổi chạy nhanh đến chỗ người đàn ông. Bà lay mạnh ông trong dòng nước mắt mặn ướt môi.

_Hãy...cứu nó...vì cha của n..nó..ức..l.. là..ân nhân..ức...của chú..ng ta.-người đàn ông gắng gượng nói những lời cuối cùng.

_Tôi biết rồi! tôi biết rồi ông đừng sao mà..hức hức.- tiếng người phụ nữ khóc hòa cùng làn mưa, bà ôm ông sụt sùi, ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn sang nó. Người nó run lên bần bật bà có thể cảm nhận được nỗi sợ hãi của một đứa bé khi chứng kiến cái thảm cảnh ghê rợn này. Bà hiểu chính nhờ gia đình cô bé nên bà và chồng bà (người đàn ông đó) mới có thể sống được tới bây giờ bởi ngày ấy bà và chồng bà là những kẻ ăn xin nghèo nàn trong lúc ông đi xin ăn còn bà thì đang nằm ở dưới 1 cái găm cầu cũ nát, nóng bức. Đột nhiên, cảm thấy lồng ngực nhói lên từng cơn, đưa tay ôm ngực bà cố gấn lê thân xác mòn ra khỏi tần hăm để đi lấy nước uống thuốc...rồi bà chợt ngất đi nhưng trong tim thức bà cảm nhận có ai đó đang gọi bà rồi họ chợt công bà đến 1 nơi...đây mùi thuốc sát trùng. Bà biết được mình mắc phải bệnh căn bệnh tim đang ở giai đoạn cuối không thể chữa được. Trong những ngày bà ở đây có một cô bé trông rất đáng yêu đến chơi với bà, cô bé đó có hai hạt gạo cùng đôi mắt lá rằm biết cười. Bà đã từng nghĩ sự sống của bà giờ chỉ tính bằng ngày, bằng tháng rồi sớm muộn bà cũng phải ra đi nhưng cũng nhờ cô bé này đã cho bà thêm nhiều nụ cười hơn bà xem cô như cháu mình, bà rất cảm ơn ba mẹ cô bé ngày ấy đã cứu bà, bà đã nguyện sẽ khắc sâu gương mặt của gia đình cô sâu nơi lòng mình. Dù bà nghèo nhưng bà có thể làm tất cả để cho cô cuộc sống tốt nhưng mà bà không ngờ 10 năm sau cái chết lại đến với bà nhanh như vậy....nhưng cái gì đến cũng phải đến...

——Trở lại với hiện tại——

Đôi mắt vô hồn cùng đôi môi nhợt nhạt nó mấp máy từng câu kể lại những gì đã xảy ra với mình. Rồi cô khóc, khóc nhiều lắm, cô hận ông trời tại sao lại làm như vậy với nó, cướp đi ba mẹ của nó vào 10 năm trước nhưng 10 năm sau lại cướp đi người bà mà nó thương yêu.

Những cánh lan trắng đưa nhẹ trong gió, mùi hương thơm thoảng bay nhẹ nhàng. Nó gục vào vòng tay ấm áp của hân mà khóc, khóc ướt đầm một mảng áo trắng. Còn hân thì sao?? Nó khóc bao nhiêu thì tim hân rỉ máu bấy nhiêu. Hân không hiểu tại sao một cô gái tốt như vậy lại bị cướp đoạt đi nhiều như thế. Hân không hiểu hay nói cách khác là hân không thể hiểu.

Sau một hồi “tuôn roi lệ sầu” nó đã...ngủ ngon lành trong lòng “ai đó” tìm “ai đó” không khỏi lạc nhịp!!!

Bế nó vào xe hân cài dây an toàn đột nhiên quay gương mặt đẹp đến động lòng người nhìn nó. Khoảng cách hai người lúc này thật gần và nó...thật đẹp. Đôi mắt lá rằm đang say sưa ngủ cùng làn mi cong vút hàng chân mày xám đen khẽ động đập đôi môi anh đào hơi đỏ hồng dù không son môi. Gương mặt đẹp để không chút bụi trần...vừa nghĩ thầm vừa hôn nhẹ lên vầng trán cao hơi vồ của nó...còn nó thì một giấc mơ đẹp đang chìm đắm trong nhỏ....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 7.1

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Chap 7.1: vui hay buồn??

Hôm nay, một buổi sáng tinh mơ, những hạt sương long lanh dưới ánh mặt trời, tiếng chim ríu ra ríu rít trên cành (miêu tả phong cảnh tí đùng ném đá t/g tậu t/g). Bên một khung cửa màu trắng lạnh lẽo, một người con trai có gương mặt tà mị đang hướng ánh mắt về nơi xa xăm. Ánh mắt đó thoáng chút ngạc nhiên, suy tư về nó... người con gái thuộc tập đoàn White Angle lớn nhất thế giới.

* Nó tên thật không phải là Nguyễn Hoàng Trần An, nó là Ice Angela (thiên thần băng). Nó chính là tiểu thư độc nhất vô nhị của Devil (biệt danh mà mọi người đặt cho cha nó). Vào 10 năm trước nó bị bắt cóc, xuất huyết bao tử nên có chuyện nhớ có chuyện không. Cũng may nhờ có ông Hoàng Văn (người đã cứu nó) bà Nguyễn Trần (bà nó) cứu mang nó về nuôi. Hiện tại Devil đang hôn mê vì bất ngờ lên cơn đau tim, Celestial và Icy (chị và mẹ nó) đang tiếp giữ tập đoàn. Dù Devil không có mặt trong tập đoàn nhưng tập đoàn vẫn phát triển rất lớn mạnh. Celestial (chị nó) đang có mặt tại Việt Nam cô đang cố gắng tìm kiếm nó và hiện cũng đang có mặt ở trường Future W.K trường nó đang học.

Mới đầu hấn rất ngạc nhiên nhưng điều đó chỉ là thoáng qua (ánh che giấu giới lắm) điều hấn cần là tìm cho được Celstial để có thể giúp nó vượt qua căn bệnh tim nó đang mắc phải nhưng vẫn không hề hay biết gì. Hấn có nên nói cho nó biết không lẽ nó lại lên cơn đau thì sao, đó là cả một vấn đề đối với hấn. (Giờ không biết cô nàng nhà ta đang sao nhĩ ^^ đi xem nào...về...về)

.....

- Oáp!!! Chẹp chẹp! *khịt mũi*. Oát dờ Heo?? Đây là ở mô vậy rứa.-nó hoảng hốt nhìn khắp nơi rồi nhìn xuống mình chỉ có cái áo sơ mi của hấn rộng thùng thình mà mỏng manh. —OMG! Á.á.á.á.á.aaaaaa

- Cái gì vậy hả. Ôn quá bộ cô muốn “giết” lỗ màng nhĩ của tôi hả Heo.-Hấn nẩy giờ đứng bên khung cửa phòng nó (hèn gì).

- Oh! I’m so sorry hè hè!!! Mà đây là đâu anh đã làm gì tôi hả.- Nó nhìn chăm, tay đưa lên che làm điệu bộ như sắp bị *** hại (bà làm quá quá bà ơi)

-Đây là nhà tôi. Cô nghĩ tôi đã làm gì cô.- Hấn cười gian tà (ôi ghê quá đen quá)

- Ồm l..làm g..gì kè...kệ anh.- đầu nó bây giờ là tư tưởng chủ nghĩa rất là “trong sáng”

- Hehe thiệt hôn hay cô tính “ăn xong chùi mép”.(anh mà không đi đóng phim chắc uổng phí tài năng =.=’)

- Huhu lần đầu của tui.Hix hix .

-Nè nè! Nên nhớ là cô đã h** hại tôi nha, ôi vậy thì làm sao tôi lấy vợ hả trời -À mà nè hôm nay thứ mấy vậy?

- Thứ 2.-hấn tỉnh bơ

-Hả?! — Nó cảm nhận cái cảm nhỏ xinh đang nằm dưới đất.-Vậy giờ là mấy giờ???

- Mới 6h30 thôi!! À thay đồ đi học đi. Còn chuyện kia tôi tính với cô sau.

Phù Phù hên hên mau thay đồ nhanh, còn hấn từ xử sau

Nó tung tăng đi xuống cầu thang nhưng mới sáng may mắn đã không mỉm cười với nó. (Số là chị giúp việc mới lau nhà nên...) *rầm* nó đã được hôn sàn. Còn hấn nghe tiếng động vội đi lên và — Hahaahahahaahahaha. Cô con gái con lừa mà đi đứng kiêu gì cho té vậy hả. Hahaahaha-hấn vừa cười sẵn sặc vừa đỡ cô đứng dậy

- Cảm ơn ngay cho tôi anh mà cười nữa tôi cho anh biết tay. Hừ hừ

- Cô đang thẹn quá hóa giận à. Hahahaha- hấn vẫn không thể nhịn cười được

-Anh...!!- nó bực bội, dậm chân hấn rồi chạy ra sau. Còn hấn không nhịn được cười tí ta tí từng đi vào. —Ê! Anh chờ tôi đi học nha nha.-nó trưng ra cái bộ mặt cún con làm hấn không khỏi phì cười

- Đi xe của tôi cho hư lốp xe à.-hấn mĩa mai châm chọc nó

- Anh...! Thôi mà cho đi chung đi chứ anh không cho tôi đi chung vậy muốn học chết. Đi mà đi mà. Nha nha-nó cố gắng làm mặt mèo để “quyến rũ” hấn cho đi chung xe.-Ồ! Nhưng mà phải thực hiện cho tôi ba điều kiện.

- Hả?!- Cầm nó một lần nữa yên tọa trên đất.

-Sao có thực hiện không hay là muốn cuộc bộ-nghe giọng hấn mà thấy ón lạnh (nham hiểm quá mà) -Ồ! Mà điều kiện gì

- Ukm...điều thứ nhất phải biết nghe lời tôi nói, bảo gì nghe nấy, CẤM.CÃI.BIỆT.CHUẢ.-hấn hấn giọng ở 4 từ cuối.

- Điều thứ hai cô phải làm osin cho tôi phải tuân lệnh tôi bảo gì làm nấy cũng CẤM.ĐƯỢC.CÃI còn điều ba chưa nghĩ ra.-hấn nói 1 cách rất tỉnh

- Á.á tên kia anh quá đáng vừa thôi nha.

-Im! Nếu không làm thì cuộc bộ 10 cây nha bạn yêu nhà mình gần ngoại ô đó giờ này chưa có taxi đâu đừng lo-hắn nói mà nó muốn lộn ruột

- Haizz! Làm thì làm. Hừ.

- Được rồi ăn nhanh rồi ra xe đi học.

-Ồm! *đội đó bản cô nương sẽ chờ thời cơ tính kế với người dài dài giờ thì đi học*

Ngồi trên xe mà nó bức dọc hết sức, thấm rửa hần. Hừ hừ!! (thôi chị đừng tức chi mệt). Tối trường trong bao con mắt ngưỡng mộ có, ganh tị có, ghen ghét cũng có...nói chung là đủ hết. Và từ đầu cũng có một chiếc xe Venturi VBB-3 chạy đến đỗ phịch trước cổng, một chàng trai cao ráo bước ra. Anh ta trông rất quen đối với nó...không lẽ là....

P.s: các bạn cmt ý kiến và tiếp tục theo dõi để xem anh chàng “kia” là ai nhá!!!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 7.2

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Chiếc Venturi đỏ vừa đậu trước cổng thì cả một đám con gái xúm đến bao vây. Từ trong xe một anh chàng cao ráo với bộ đồng phục trắng đen của trường bước ra, trên môi là nụ cười “chứa nể” làm ai cũng phải “say” khi nhìn thấy. Từ đằng xa, anh thấy nó, anh lách qua đám đông bước từng bước thật nhẹ nhàng. Anh như làn gió lướt qua bước đến ôm chầm nó vào lòng, anh khẽ nói:-Lâu rồi không gặp cậu Angle. Còn nó thì chẳng phải nói nó ôm anh nờ nụ cười thật đẹp mà trước nay chưa bao giờ nó cười với hắn, vì anh chính là người bạn thanh mai trúc mã từ nhỏ của nó Hoàng Nhất Quân (chắc các bạn cũng biết anh chàng này rồi). Phải Quân có nét đẹp từ mẹ, cậu và nó từng là cặp bạn rất thân thiết, anh luôn quan tâm nó. Đang giây phút vui vẻ thì hắn lên tiếng:-Đủ rồi đây không phải là nơi để hẹn hò ôm ấp, muốn ôm thì ra công viên ấy-hắn nói giọng đầy bức bối, bước ngang qua hai người, không quên tặng cho nó cái lườm sắc bén. Hắn nắm chặt tay nó kéo (không nói đúng hơn là lôi) nó lên lớp.

-Làm gì vậy, buông tôi ra.-nó nắm mạnh tay hắn.

-Không đẩy cô nên nhớ cô nên làm theo những gì tôi nói.

-Anh...-những giọt pha lê trong suốt đang từ từ rơi..trên đôi mắt ấy

- Tôi..tôi xin lỗi..tôi không cố ý mà...nín đi chút nữa tôi đãi cô ăn mà-hắn sợ nhất là thấy con gái khóc ấy mà nó lại khóc trước mặt hắn ối ối làm sao đây làm sao...aizzz

- Thiết hồng. Hứa nha.-nó cười tươi rồi khi nghe hắn rủ đi ăn (Wind:vui ha/Nó: vui chó, sắp được ăn mò)

(Reng..reng-chuông báo giờ vào lớp)

Bà Hương la sát bước vào lớp với khuôn mặt tươi cười khác với mọi hôm. La sát bước lên bục cầm cây thước-hôm nay lớp chúng ta sẽ đón ba bạn mới từ trường Unistarted.

Hú hú, ai vậy cô, *đẹp hồng cô,nam nữ hể cô*...bla bla...tiếng ồn ào như cái chợ trời.../RẦM/-Đây là cái chợ trời cho các em à, im không?-bà la sát gần giọng. –Thôi được rồi, im lặng để đón các bạn mới nào. Các em vào đi.

Rồi anh bước vào lớp nó với nụ cười ấm áp sáng nay (oa đẹp quá). –Xin chào mọi người, mình là Hoàng Nhất Quân, là học sinh mới chưa hiểu biết nhiều. Mong giúp đỡ.-ở dưới lớp có nhiều nữ sinh đang ngất ngây vì anh (đúng rồi anh đẹp quá mà). Các nam sinh thì như những kẻ thất tình muốn khóc mà khóc không được. Rồi chợt có giọng nữ trong trẻo vang lên nghe sao êm tai:-Xin chào các bạn mình là Hàn Thiên Thiên, mình vừa du học ở Mỹ về nên chưa hiểu biết nhiều. Mọi người có thể gọi mình là Cel.-Cel nở nụ cười mà làm bao “anh” dưới lớp đỏ mặt.

-Xin chào. Mình là Lương Gia Vỹ là học sinh mới chuyển trường, mong giúp đỡ.-(chắc các bạn biết anh chàng này rồi, bạn nào chưa biết thì xem lại chương giới thiệu nha) Anh chàng Gia Vỹ này mới nở nụ cười mà biết bao nhiêu nàng đã nằm ngất trên cảnh quá.(tác giả cũng vậy hihi)

-Chào! Tôi là Vương Minh Nhật.-Nhật là người lạnh lùng khó đoán tâm tư, đôi mắt không tí cảm xúc (vì vậy mới được là bạn thân của hắn chó).Tuy cậu lạnh lùng nhưng cũng làm không ít “cô” phải xao xuyến.

E hèm-Các em tự chọn ình chỗ ngồi đi.

Cả ba người đều đồng thanh –Chúng em muốn ngồi bàn cuối ạ.-Được rồi dù gì cũng trông các em xuống đi còn Nhật cậu muốn ngồi đâu.-bà la sát

nghiêm giọng ở những từ cuối.

-Bàn cuối.-Cậu luôn vậy, ngắn gọn mà xúc tích (hơn) cả hần.Rồi cả bốn người đều tiến về hướng hần và nó đang ngồi kéo ghế và...an tọa bàn mộng.

P.s: Các bạn đọc truyện ỉnh ý kiến về truyện, để còn sửa chữa.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 7.3

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Cả bốn người đều bước về chỗ của mình và mỗi người...1 việc. Hần, Vỹ và Nhật tất cả đều...ngủ. Cell thì đang nghe nhạc (bằng hearphone nhá), đôi mắt biết cười khi này giờ chỉ là một đôi mắt chứa khối băng khổng lồ

.....

Profile về Cell tí nhá ^^!!

Tên thật: Celestial Hàn (chị của nó)

Đang là tổng giám đốc của tập đoàn White Angle, giỏi võ, đang là chủ bang Black Rose. Cô được mệnh danh là Hoa hồng gai độc.

IQ: 190/200

Cô đang cho người điều tra về nó.

.....

Trở lại hiện tại...

- Ê An mày quen anh Quân hả?! – Mi lệ miệng

- Đúng hông?! – Hân phụ họa theo

- Aizz! Ôm, tao với Quân là bạn từ nhỏ.. Được chưa!!

- Ê giới thiệu cho tao ik, mò mò nha.(bà hết sky Phong iu vầu lại đến anh Quân/ Mi: chớ sao zai đẹp ngu gì không ưa kikiki)

- Thôi đừng cho nó cho tao nè...cho tao ik. Chiều tao bao mày ăn..

/Không cho tao....Tao mà...bla...bla/

- ÒN QUÁ!!- Nhật lên tiếng cắt ngang bài giảng của bà la sát khiến bà bực tức vô cùng.

-Em kia. Em coi tôi là gì hả? Hại bụi à thích thì...-Im đi- hần lên tiếng, cả hai đôi mắt của Nhật và hần đều nhìn sâu vào mắt bà (tiêu cô rùi cô ơi)

-E.em...

Không đợi bà nói nhiều hần và Nhật (cũng có Vỹ nữa, tại cu cậu muốn giữ hình tượng thôi kkk) bước ra khỏi lớp đi lên tầng thượng và...ngủ. Nó há hốc mồm không thể tin vào thái độ hôm nay của hần. Bình thường thì có ồn cỡ nào thì hần cũng chẳng để tâm hay vì hần đang bực nó. Nó có làm gì sai đâu chứ. Haizzzz

..... Trên tầng thượng

Ba chàng trai, ba phong thái khác nhau.

Phong (hần), người con trai có mái tóc màu nâu dẻ, đôi mắt nâu sẫm đặc không tí cảm xúc làm cho hần nổi bật với cái tính bất cần và vẻ ngoài lạnh lùng tàn nhẫn.

Vỹ, mái tóc vàng nâu dưới ánh nắng cùng đôi mắt màu xám có nét tà mị càng làm hào quang bên cậu tỏ ra rực rỡ hơn, cậu mang trong mình vẻ đẹp lãng tử vốn có, miệng tuy cười với con gái nhưng lại là kiểu người cực ghét con gái (e hèm hông biết Mi nhà ta có trị được khom đây)

Nhật, cậu khác với hân, gương mặt tà mị đến chết người, đôi mắt cafe sữa mang nét bất cần đời. Cái mũi cao thanh tú cùng bờ môi mỏng khiến bao nàng “ngả ngửa trước cửa”

Cả ba người hợp lại như một bức tranh tuyệt mệnh.

Hân trầm ngâm lên tiếng: sao không ở Unistarted đi chuyển qua làm gì??

- Thích.- Nhật vẫn style ngắn gọn xúc tích.

- Mới du học về vô cái trường toàn hotboy hot girl chán lắm nên tính về tìm chú chơi ấy mờ.

- Ồ. Ngủ đi – hân phán một câu làm Vỹ xem ngả ngửa.

....Trong lớp

Cel đột nhiên bước ra ngoài mặc dù bà la sát đang sửa bài.

-Thiên Thiên. Em đi đâu đấy. Sao không xin phép tôi.

- À hihi xin lỗi cô em muốn đi ngoài ạ tại bên đó ai có nhu cầu thì cứ tự nhiên nên em không biết ạ.

- Không sao nhưng nhớ lần sau phải hỏi ý kiến của tôi đấy nhé.

- Vâng!- Cel đáp

.....

Bước ra ngoài Cel liền chạy nhanh đến phòng vệ sinh nhấn vào list tin nhắn về hồ sơ của nó

Nguyễn Hoàng Trân An 10 năm trước mất tích, được bà Nguyễn Trân cuu mạng và đặt cho cái tên là Trân An.

Đôi môi khẽ cười mằn nguyện lên

- Trùng hợp?! Chỉ cần cô em có đeo nó thì chị cũng có thể xác nhận em. . .

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 8.1

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Chap 8.1: Làm quen

/Reng...reng/

-Yeahhhhhh!! -Cả lớp nó mong chờ khoảnh khắc này đã lâu lắm rồi.

/RẦM/ Im nào. Lo về mà giải cho tôi bài nâng cao đi mai tôi kiểm tra thiếu bài nào thì chuẩn bị sẵn giấy mời nhá!!! Giờ thì nghỉ đi (cô ác quá =.=’)

-Ê! Mi, Hân canteen không cung.(bà An ra chơi là cứ canteen mà xông pha ra trận)

-Ok! Bé của tụi chị có rú ảnh hôn?!-- Mi lên tiếng

-Bé cái đầu mày.

-À! Quân xuống canteen với tớ không?!

-Thích thì nhích thôi kikiki-Quân nhí nhanh, nờ nụ cười “ấy”. Cả đám cùng rú nhau xuống canteen đang đi thì ....Hân, Vỹ, Nhật đứng lúc vừa đến trước mặt.

-Ê! Anh có xuống canteen với tui hông, anh bảo đái tui ăn đóa nhớ hôn nhớ hôn hì hì- Mặt nó có thể nói là nham nhở hết mức.

-Ồm... *gãi đầu* -Tui kh... (nó hăm dọa)-Ồ... ờ canteen thì canteen *Tự nhiên hồi sáng chọc nhỏ khóc chỉ giờ khổ* (xin tiết lộ nó là chúa của loài HEO, có lần nó đi ăn với hân mà “đốt” gần hết chục triệu của hân ^^!!)

Thế là cả đám đi xuống canteen, đang đi xuống cầu thang thì...

-Con nhỏ này mày tông tao mà sao không chịu xin lỗi hả muốn ăn tát à.

-...-Im lặng

-Mày câm à, sao không nói hả.

-...

-Mày...

Chát

(các bạn nghĩ của ai ^^)

Vừa lúc nữ sinh kia định giơ tay lên tát thì “cô bạn” nhanh như cắt đã chụp lấy tay nữ sinh đó tát lại một cái rõ đau. Nữ sinh kia vừa ôm mặt vừa cổ “la làng”-Mày biết vừa đụng đến ai không hả con chó kia

- Sao đã bị tát còn mạnh miệng, tôi không cần biết cô là ai thuộc giống loài nào, chỉ cần quá sức chịu đựng thì tôi sẽ “phản xạ” lại theo bản năng của cơ thể. Nhớ lấy cái tát này. Và nhớ tên của tôi là Cell.- Cell vừa nói vừa kèm theo nụ cười nửa miệng khinh thường. Cell tiến thẳng về canteen, cô chẳng may sợ hãi khi ánh mắt đằng sau cô đang chuyển sắc, đôi mắt ấy đang chuẩn bị ột kế hoạch thâm độc của vị tiểu thư KimTrần.

.....Profile về Kim Trần....

Tên: Hoàng Nguyễn Kim Trần

IQ:180/200 (chủ yếu là để bày mưu hại người)

Tính cách: kiêu kì, khinh người, là con gái nuôi của Nguyễn Khương, hiện đang là giám đốc tập đoàn, do từ nhỏ đã được cưng chiều nên càng lớn thái độ nhìn người càng khác đi, (chỉ biết) khinh người, muốn gì có đó. Yêu Phong nhưng bị hất hủi (nhỏ và hân là bạn từ nhỏ)

..... Hiện tại

- Ê! Mi đó phải Thiên Thiên lớp mình hôn.-nhỏ Hàn Hân khá bất ngờ hỏi Mi.-Mi!!!

-Hả ... -Cụ thể là Mi và nó đang rất ngạc nhiên đến độ trợn mắt há mồm không tin đó là Cell dễ thương thân thiện lúc sáng cũng không ngờ Kim Trần lại có thái độ khinh người đến mức này...

-Chu choa mọp ơi, có phải đó là cô gái sáng nay không trời, không ngờ Cell cũng ghê thiệt- Vỹ lên tiếng, lấy tay xoa cằm (có râu đầu xoa chỉ vậy cha)

-Ồ/Ồ- hân, Nhật đồng thanh

-Ê! Phong, Nhật hai người có cần biểu cảm vại không- nhỏ Hân lên tiếng trêu chọc

-Ồ Hân/cô này- đồng thanh tập 2 ^^

-Chu choa, hay là có giao tình từ trước vậy hả hai cold boy *khứu khứu*- Hân vẫn tiếp tục chọc

-Cô...-Nhật (thẹn quá) không nói nên câu gì được. (nếu Hàn Hân mà để ý chút nữa sẽ thấy đám mây hồng hồng trên má cậu)

-Thôi đừng chọc nữa xuống canteen đi chớ hết giờ-Quân giải nguy cho “đồng loại”

-Ok- cả đám đồng thanh

.... Tại canteen

-Ê hình như Thiên Thiên kia.

-Ukm lại chỗ cậu ấy ngồi đi dù gì cũng trông mà-Mi lên tiếng

-Ok!!! Phong nè mua dùm tui 2 bịch oshi, 1 cái đùi gà, 1 bịch khoai tây chiên, 1 pịch poca, 2 ly Coca, 1 cái hamburger nha, Quân đi với Phong đi để còn bụng dùm còn mọi người ăn gì thì cứ việc gọi hôm nay Phong bao. Xong rùi lại chỗ Thiên Thiên nha

-Hả?! Vậy là nãy giờ chỉ một mình cô gọi hả....-Vỹ há hốc mồm

-Hi hi. Bình thường mà- nó trả lời một cách ngây thơ

-An mày làm quái gì ăn nhiều thế tính giết Phong à.-Mi há mồm nói

-Tụi bây hông ăn thì tao ăn chứ gì ầu-Nó bực bội

-Ồ. Cho tôi giống An nha.-Hân “phán” xong hân sắc gần tới mũi.

-Không ngờ cô cũng thuộc giống loài như cô ta nhỉ.

-Ý gì hả tên Nhật chết tiệt kia.

-Thì tự hiểu. Heo mà cũng làm giá

-Ồ cũng đỡ hơn cái đồ bê đê cứ thích tỏ ra khí thế.

-Cô cô...

-Sao sao nào.

-Stop dừng lại bàn ngồi đi tui đi mua đồ.

- Tại anh á..

-Cô á..

- Anh á

-Cô á.

-Im hết chưa. Ôn khỏi ăn vậy cho lẹ, à Phong với Quân ỉnh giống An với Hân nha.

- Tưởng cô cũng ăn “tiết kiệm” không ngờ cũng như hai con Heo kia.-Vỹ mỉa mai

- What?!...muốn ăn đấm à. Anh có tin tôi mà đấm là anh khỏi tán gái không hả. -Mi đâu có chịu thua.

-À thôi xin lỗi bà chị hi hi. (đúng thật...@@@)

-Nghĩ sao tui vậy mà kêu bằng bà chị hả tên khốn kia.

-Ax, *dám kêu tôi là tên khốn sao* sao cô dám kêu tôi là tên khốn hả???

- Dám sao không dám hả.

-Cô...cô

- Thôi! Hết bà Hân ông Nhật giờ lại tới mày với cha Vỹ chắc tao điếc lỗ tai quá. Bây giờ thì phân xong nhiệm vụ rồi, ai làm việc nấy tui thẳng tiến về bàn Cell đây bí bí.- nói xong nó dọt lẹ tới chỗ Cell.-Ế ế đợi với coi con kia

.....

- Cell nè! Cho mình ngồi với nhé ^^!-nó nói giọng ngọt như kẹo

-Ukm! Hi hi cứ tự nhiên An(gle)

- Chúng ta làm quen chứ.-Hân đề nghị.

-Ok-Cell và nó cùng đồng thanh

-Trùng hợp-tập hai đồng thanh

-Mình là Hân Thiên Thiên

-Còn mình là An

-Mình là Hân

-Minh là Mi.

-Rất vui được làm quen.-Lần này thì cả bốn người cùng đồng thanh

-Vui nhỉ!-Cell lên tiếng

Sau một màn làm quen toàn tập đồng thanh thì bây giờ cả bốn người đều ngồi nói chuyện vui vẻ như đã từ rất lâu.

Tại sao?? Tại sao nó lại cảm thấy Cell lại thân thiện và có nét gì đó giống chị nó vậy. Liệu có phải không??

P.s: like+cmt để Wind ra thêm nhiều chap mới nhé ^^!!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 8.2

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Trong khi các nàng nhà ta đang ngồi tám chuyện cùng với nhau thì các chàng đang phải...

-Anh ơi cho em xin số phone.-Nữ sinh 1

-Anh Nhật đẹp trai ơi cho em làm quen với.-Nữ sinh 2

-Vỹ ơi đi ăn với mình đi-Nữ sinh 3

-Quần ăn hông mình mua cho.-Nữ sinh 4

-TRÁNH HẾT RA-Hắn gầm lên

-Các bạn cho bọn mình qua tý nha. -Quân sử dụng chiêu “mỹ nam kế” để tán hết tất cả các FC. Quả đúng có hiệu quả, ngay lập tức các Fan nữ tránh sang một bên còn các “anh” thì cứ ngang nhiên đứng. Vỹ liền nhảy mất khiến các nàng xiêu lòng, đi đến xoắn áo lôi các “anh” ra.

-Haizzz! Không biết mấy bà này thuộc loại nào mà ăn góm thật bê mà muốn gãy cả tay.-Vỹ nhăn nhó

-Thôi mấy bạn, dù gì con gái cũng rất khó hiểu mà.-Quân lên tiếng giải vây cho các nàng (ôi hâm mộ qó)

-Đừng có cô bênh ba con heo ấy nữa.-Nhật lên tiếng

-Thôi đi lẹ đi mời quạ đây.-hắn gắt

-Ồm

.....

-Mi mấy “con rùa” chậm chạp kia tới rùi kìa.-Hân lên tiếng châm chọc

-Công nhận bọn hân chậm hơn cả ốc sên nữa.-Nó cũng mỉa mai

-Good ý kiến hay nhất trong năm, nhất là tên Vỹ khó ưa

-Nè bộ các bạn ghét họ lắm hả-Cel hơi bất ngờ (nhưng lòng cô thì khá hứng thú với chuyện này)

-Đương nhiên.-ba nàng đồng thanh

-Minh nghe nói con gái nói ghét là yêu đó nha. “chep chep” không được rồi.

-Ai nói hả????- ba nàng đồng thanh mà mặt đỏ hơn cà chua chín.

-Không ai nói mà mặt các bạn đỏ vậy hả. Ya, không được rồi.

-Chị em đâu, xông lên cho Cel bài học nào.- Nó lên tiếng

-Lên nào!!! Zôôôôôôô.

-Hahahaha. Thôi mình thua, xin...l.lỗi.đ.ùng.c..cù.lét...mình...mình...nữa-Cel vừa van xin vừa cười như “chưa từng được” cười.

Trong lúc bọn nó đang giỡn zui thì bọn hấn bước tới với bộ mặt nhăn như khi ăn ớt.

-Vui dữ hen-Vỹ bức bội

-Vui chó sao hông, Vỹ à đừng bức chi hết á coi chó bức quá dẫn đến nóng trong người rồi mặt có MUN không ai theo đâu.-Mi lên tiếng châm chọc

-Cô...cô...(chả phải nói anh chàng Vỹ này tức muốn xì khói)

- Tòì...Tòì sao...sao nào. Cần thận mắt ” gấ” à.

-Sờ tóp chưa. Nếu rồi thì ăn không ăn thì im ô sờ kể.-hấn chịu hết nổi lên tiếng

-Ok-Mi và Vỹ cùng đồng thanh

-Ê ê hết cãi giờ thì đồng thanh là sao.-Cel lên tiếng-Thích nhau chó gì mình nói có sai đâu

-Cậu/cô-tiếp tục đồng thanh

-Haha cậu chuẩn rồi Cel ạ.-Nó lên tiếng mà tay ôm bụng cười sần sặc.

-Thôi ăn đi ăn đi đói rồi, ăn xong cãi nữa ha.-Hân thì đói mờ mắt mà còn nghe hai mụ này nữa chắc cô vào hospital sớm.

-Ukm ăn.

Lúc cả đám ngồi ăn vui vẻ thì cũng là lúc đôi mắt nguy hiểm ấy lại lần nữa ánh lên tia cười ghê rợn

-Hãy vui khi còn có thể đi Cel ạ. Tôi sẽ cho từng người bên cạnh cô lần lượt đều phải chết.....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 9.1

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Chap 9.1: Là công viên giải trí hay là một tai nạn

-Vào lớp thôi, yamrr!!!!....No quá à.- nó vuron vai

-Ừm... No quá trời lun! Giờ thì đủ nen lụng học rồi. Mi cũng như nó bụng no căng

- Nè...nè mọi người, dù gì ngày mai cũng là chủ nhật hay chúng ta đi đâu chơi đi.-Cel đưa ra ý kiến

-Ok. Đi đâu ta???- Hân suy nghĩ

-Công viên giải trí đi. Ở đó cũng nhiều trò vui cho chúng ta feeling mà.- Nó nhanh nhẩu miệng.

-Vậy thích thì sao phải xoắn. Quyết định zậy nha. Ngày mai 8h sáng tại công viên giải trí The Heir nha.-Quân chốt lại làm tụi nó ,mặt ai cũng sáng rực.

-Ok- Tất cả đồng thanh-Fighting!!!

Thế là suốt tiết ba nàng nhà ta, ba ý nghĩ khác nhau...

(kiểu này thì chỉ có chị Mi điệu nha ta thôi, vậy còn Hân với nó thì sao nhỉ???/Hânbí mặt của ta kaka/Wind:cho biết i mò/Nó: nổ nổ nô nha. Giờ thì BIẾN/Wind:?!)

Kikiki- Anh chàng Quân vừa nghĩ vừa cười một mình như...thằng bệnh (Quân: t/g ác với mình quá nha *bỏ tay rộp rộp* /Wind: so sorry Quân mùa *co

căng chạy vèo vèo*)

/reng reng/

-Yeahhhhhhh!! Hết giờ rồi vui quá, mai là đi chơi được rồi. Hú hú.-Nó ngồi ngán ngẩm nãy giờ chỉ “mong” hết giờ.

-An nè! Ra trước cổng chờ Quân nha, Quân đi lấy xe rồi chở An về nha.-Quân chạy đến bên An cười vui vẻ nhưng nụ cười chợt khựng lại khi-Nè cất sách vở lẹ ra chờ về.-Hắn đi lại bàn với tia nhìn lạnh lẽo khi bắt gặp nụ cười của Quân.

-Biết rồi!! Thôi Quân về trước nha, mình đi chung với TÊN ĐÁNG CHẾT cũng được, hi hi.

Hơi buồn nhưng vẫn cố gắng nở nụ cười gượng gạo. -Ừm vậy... An về đi

-ĐI THÔI- nó gần giọng

-Ngày mai...sắp có trò vui đây.haha – Nụ cười ấy lại một lần nữa...vang lên trong bóng đêm...ghê rợn....

.....

Tại nhà hắn, có hai con người, một người nằm sôpha, một người lảng vảng trong bếp.

-Ê âm binh! Vào ăn cơm đi.-nó lí la lí lác bụng to canh nóng hơi thơm lừng

Hắn tắt tivi, vẫn đáng vẻ bất cần đời ấy, vẫn khuôn mặt chẳng tí cảm xúc, vẫn đôi mắt lạnh lùng đến rợn người vậy mà vẫn có thể khiến nhiều người mê mết đến chết. Hắn bước vào chẳng nói với nó câu nào, nó cũng chẳng hỏi lấy một lời.

*Ngồi bên nhau mà chẳng thấy nhau

Đi cạnh nhau mà chẳng nói chi...*

Bầu không khí ấy ngọt ngào đến đáng sợ. Bỗng *PHỤT*

-Nè đầu heo cô cho gì vào canh mà nó ngọt dữ vậy. Tính cho tôi bị tiểu đường hả???

-Hi hi... Ai em sô sô rỳ. Tại tui không thấy hủ muối ở đâu nên lấy nhầm đường ý mờ.

-Cô...haizz!! Ăn nhanh lên làm bài tập rồi ngủ sớm mai The Heir thắng tiền.

-Ờ... Mai nhớ kêu tôi wake up sớm nha ÂM BINH.-nó nhấn mạnh hai từ âm binh,ở cuối (muốn chọc ảnh tức đây mà)

-Cô...cô...axxxxxx...nên nhớ thỏa thuận giữa tôi và cô nha.

-Ồ...Xiiii!! Đi ngủ cho lành không thêm cãi với ÂM BINH như anh...plem.plem- nó làm điệu bộ lè lêu hắn làm hắn muốn “nặng” nó ghia lun hà.

Đang lẩn qua lẩn lại thì “heo con! Pig superman có tin nhắn kìàaaaa!! He..”

“Heo oi mai tao có nên bỏ mắt kính ra không???”-From Hân kính cận (cô nàng này không phải cận mà vì cô không muốn ai nhìn thấy đôi mắt của mình thôi / Hân:Xuýt im nào lỡ có người biết sao/Wind: ơ lỡ nói rui thôi chạy trước đây “vèo vèo”)

“Dù gì cũng bỏ ra thôi thì mai mày bỏ lun đi sợ giề chớ”-From HEO

“Tao sợ lắm”-From Hân kính cận

“Mày dễ xương thể mà lo gì, bỏ ra cũng có chết ai đâu”-from HEO

“Ukm!! Tks đã cho tao ý kiến “-from Hân kính cận

-WHAT??!Tồn 2k vì nhấn tin với con này ối dồi ôi quên mất con này khác mạng di động. OMG!!! 2k có thể mua được hai cây Chup-pa-chup hix hix (tồn 2k mà làm quá).

.....

Ào ào tiếng nước chảy xối xả nơi phòng hắn.

(bạn nào đầu óc quá “trong sáng” thì đừng nên đọc)

Nó mở cửa bước vào, hắn mở cửa bước ra với...cái khăn tắm che phần hạ thân và...Á.á.á.á. BIÊN THÁÍIII!!!

-Cô...cô làm gì trong phòng tôi.

-Tui...tui á á á á

-Á cái gì á quài dậy hả.

-Cái...cái khăn...kia...kia... nó đỏ mặt chỉ cái khăn...nằm dưới đất

-AAAAAAA!!!!-giờ thì hai đứa cùng hét, nó vội chạy về phòng đóng sầm cửa, tiếng trống nơi lồng ngực đang đánh liên hồi. *không được nghỉ, không được nghỉ nữa,* nó tự trấn an mình. Còn hân thì đang thẹn đến đỏ hết cả mặt....

Đêm đó có tới ba con người không thể ngủ được vì... Bí mật

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 9.2

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Chap 9.2:/Heo không thèm ăn kem...heo không thèm ăn cám../

/RẦM/-cái đồng hồ báo thức đáng thương đã bị đập một cách không thương tiếc. /Đầu heo ơi... dậy đi đầu heo đã 7h rồi nếu cô không dậy thì khỏi đi chơi nhá/- đây là cái đồng hồ khác mà nó cài (khỏi) sợ trễ (mà không biết nó có được an toàn hơn cái này không)

-WHAT?! 7h rồi ư!! Trời trời không đc phải “phóng” lẹ. Á..á..a.a.a.a Đồ đầu đồ đầu mất rồi..a.a.a.a...aizzz- nó cuống lên như sợ bị bỏ vậy. Vệ sinh cá nhân xong rồi thì nó “phóng” với vận tốc “đại bàng và chuyện gì đến cũng đến.../RẦM/ nó đã được “hôn” sản tập thứ 2 (Wind: sao “hôn” sản hoài dị??/Nó: kệ tui tại cái sản nó tron chớ bộ/ Wind: hay tại “phóng” từ bậc cao nhất xuống nên....hè hè/Nó: ơ...ơ đứng lạiiiiiii ta giết nguoiiiiiii/Wind: ngu gì đứng hehe)

-Ủi yarr đau chết mất! Haixx!- nó vừa xoa “bàn tọa” vừa than trời đi xuống bếp. (còn sky thì sao nhĩ ^^!!)

Hắn nghe tiếng động liền định chạy lên phòng khách thì chợt khựng lại. (ý là anh lại nhớ chuyện tối qua ý mà) Mặt hân bây giờ còn đỏ hơn...cà chua chín. Vừa lúc thấy nó đi xuống hân liền lấy tờ báo lên đọc (mà không phân biệt được là mình đang đọc ngược “khứá khứá”).

Vừa thấy hân, mọi việc hôm qua như tái hiện lại. Bỗng chốc mặt nó đỏ như cà chua (hai ngừ này ăn gì đỏ mặt khang vậy trời)

-Ch...chào...bu...ôi...s...sáng-n...nó cứ cà...cà lăm (lăm t/g liệu luôn hà)

-Ờ...ờ-hân cũng chẳng khác là bao. Gập tờ báo, cổ tỏ vẻ bình thường như mọi hôm, hân vào bàn ăn, nó lại bếp bê 2 đĩa ộp la hân làm sẵn.

Ăn xong thì nó lên phòng thay đồ. Vẫn áo pull nhưng là áo tron có áo somi bên ngoài, quần đùi kiểu, để lộ cặp chân trần trắng miên man, mái tóc đen óng xõa ngang hông, nó bước xuống cùng đôi keds màu xanh jean, trước mặt hân. Há hốc, ngạc nhiên, mắt mờ hết cỡ là những từ có thể miêu tả gương mặt baby của “ai kia”. *mình đang thật hay mơ vậy trời, nó đẹp vậy ư, môi hồng, da trắng, ôi không chắc chết mất*

-Nè, bị gì mà nhìn tui ghê vậy, bộ....xấu lắm hả.-ngượng ngùng cúi mặt, đám mây hồng hồng đang lơ lửng trên gương mặt “ai đó”

-À, không, cô...rất đẹp.-người như hân chưa bao giờ thốt ra lời khen ngợi nào (đúng hơn là nó không có trong từ điển của hân).

-Cảm...on.

-Thôi let’s go nào.

-Ok.-nó nháy mắt tinh nghịch

Gió thổi vi vu lướt qua mặt nó, chiếc Lexus LF-A mũi trần màu đục, lướt nhẹ trên đường. Hân, mái tóc lướt cùng gió, cách hân ăn mặc đậm chất bụi. Áo thun trắng tron, thêm cái áo khoác đen ở ngoài, đi đôi sneaker xám. Mỗi một nơi hân, nó lướt ngang qua đều để lại cho người nhìn ánh mắt hâm mộ lẫn ghen tỵ. Tới nhà của Hàn Hân, Võ, Quân, Nhật, Mì, Cel đều đã có mặt. Nhưng chỉ có ba chàng trai nhà ta là đang ở dưới phòng khách, các nàng nhà ta (đang) ở trên phòng của Hân để...thay đồ.

Cel đơn giản chỉ là quần Jean áo thun tron.

Mì thì cũng quần đùi, áo thun nhưng thêm cái áo sơ mi đang (bị) buộc ở hông của cô nàng. Cô đánh chút phấn.

Hân Hân thì cũng quần Jean áo thun, thêm cái áo khoác khi jean bên ngoài, cô đã tháo cặp kính mắt kia và thay bằng...cặp lens mắt màu xám ma mị.

Cả ba nàng tuy đều có phong cách đơn giản chẳng có gì gọi là điệu đà nhưng nó tôn lên sự cá tính trong mỗi người, làm ai cũng có thể...bị cuốn hút bởi ba cô gái này.

Bước xuống lầu cả ba nàng đều làm cho tất cả rất ngạc nhiên. Vỹ, Nhật tiếng trống nơi lồng ngực cứ thỉnh thoảng mà đánh 100 lần/1phút. Họ đã lỡ nhịp con tim...

-Oaaaaaa!! Hân, My, Cel có phải các cậu không vậy. Không phải tớ bị hoa mắt chứ.-nó đưa tay dụi dụi đôi mắt mí lót của mình.

-Mày có cần phải phản ứng như vậy hông. Làm tui tao ngại chết được.-thái độ của Hân làm cho “ai kia” phải phì cười và lẩn nữa...lỡ nhịp.

-Vỹ... Vỹ...VỖYYYYYYY-Mi phóng hết volume vào tai anh chàng Vỹ làm cậu xém nữa hy sinh cái mạng nhĩ vô tội vạ.

-Hơ..hả?!!-Vỹ tỏ thái độ ngây thơ như bò đeo nơ

-Ừm...đẹp chứ.-Nhỏ Mi cuối đầu e thẹn

-Đẹp..rất đẹp.-Vỹ lúng túng-Thật đó...không có giỡn đâu.

-Nè mấy ba mấy má đi chưa, có let sờ gô hong hay là ở đây khen nhau đẹp.-nó...khá là bức mình.

-Ok xuất phát...

.....

Tại công viên The Heir

-Ê chơi tàu lượn hông mọi người.

-Quất luôn An ơi.-Nhỏ Hân ủng hộ

-Chơi thử đi.-Nhật lên tiếng

-Let's go bà con ơi.

Thế là cả đám rủ nhau đi chơi, ngồi trên tàu lượn mà...

Á.Á.A.Á.Á.A.A.A (ai hét vậ trời)

Xuống tới đất Mẹ bao la thì...

-Ghê chết đi được.-Vỹ nhà ta mặt mày xám như tàu lá chuối.

-Đúng ghê thật.-Nhật chẳng khác là bao

-Ahahahahaha. Coi mấy anh như vậy mà tàu lượn không dám chơi...đúng là yếu mà cứ thích ra gió.-Hân, Mi mĩa mai

-Cô...cô-Nhật thì tức phụt khói chớ sao

-Ê Vỹ, Nhật, Phong nhà ma hông. Quân thấy dô đó chơi là hết xảy.-Quân đưa ra ý kiến mà người đồng tình nhiều nhất là nó với hân, Cel với hai nàng còn lại thì bình thường

-Thôi hai người đó yếu lắm. Ở ngoài đi.-Mi lần nữa mĩa mai

-Cô... Được đi thì đi.

-Go nào!!!!-nó vui vẻ chạy vào trước.

Bên trong khu nhà ma, có rất nhiều thứ ghê rợn. Hân Hân đang đi thì cảm thấy có cái gì đó nhót nhót mà tanh tanh ở lòng bàn tay.

Á.á.á.á má..u máu..sợ sợ lắm không dừng mà...á.á.á. -con ác mộng mười mấy năm qua vẫn chưa ngưng đeo bám cô.

-Hân ơi Hân!! Hân ơi H...ân.-Nhật lo sợ. Cậu sợ cậu sẽ mất đi cái gì đó rất quan trọng với cậu. Cậu sợ nó sẽ giống như mẹ cậu, cũng bỏ cậu đi đến một nơi xa rất xa vì người đàn ông đó.

Vì ở đây có âm thanh rất to nên dù cậu có la đến cỡ nào thì cũng chẳng ai có thể nghe. Cậu bế Hân trên tay, ôm cô thật chặt.

-Ấm áp quá! Không s...sợ kh..không không sợ nữa. Đừng bỏ em. Hứa..với em ch..ừ.-cô miên man

-Anh hứa! Anh hứa mà đừng có sao nha Hân. Xin em. Anh thích em!!-Cậu thì thăm chỉ đủ cho cô và cậu nghe.

-Nh..Nhật...e...m muốn..ngủ lắm

-Đừng mà!! Chúng ta ra khỏi đây rồi, cố lên Hân.

-Nè hai ông bà sao...-Mau tránh ra, Hân cần không khí.-Cậu gần như hết lên.

-Nứ..óc..nước.-cô khê thều thào.

-Để em đi mua nước.-Cel nói rồi chạy đi

-Cel chờ mình với.-Nó chạy với theo

-Nhanh lên.

-Cẩn thậnnnn.-nó như điên lao về phía Cel đẩy cô ra bên ngoài, nó một mình đứng che cái ánh sáng đang lao với tốc độ chết người về phía mình và /RẦM/

-KHÔNGGGGG!!! An Annnnn...Có ai không cứuuuuuu với. Huhu

-Ba Devil, mẹ Icy chờ c..on...với.-nó dùng chút sức lực thều thào

-An..Angle..không em không được ngủ mà...có ai không cứu với..

-An..Annnnn.-hắn lao ngay tới bên nó.-Gọi cấp cứu nhanh nếu không sẽ không kịp mất. Nhanh lên

-Cấp cứu. AL..lo cứu tôi với. Có người bị tông trên đường XX

-Ba mẹ còn cần em mà Angle đừng làm vậy mà. Hu hu không được bỏ chị với ba mẹ mà.-Cel đau đớn tại sao ông trời lại để hai chị em cô gặp nhau trong khung cảnh toàn máu máu vậy.

-An em không được bỏ anh mà...không được An à. Xe tới rồi em sẽ ổn mà sẽ ổn. Nếu các người không cứu được nó thì coi chừng cái mạng của các người.

*****

-Dù cô không chết nhưng em gái cô cũng phải chết, ahahahahaaaaa.....

P.s: mọi người góp ý kiến cho chap tiếp nha, mọi người muốn Angle trong chap tới như thế nào. Cho mình ý kiến với nha ^^!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé gốc ạ! – Chương 10

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Gốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Chap 10: Thiên đường

Từ khi đưa nó vào bệnh viện thì cũng đã gần 2 tiếng đồng hồ. Hắn ngồi đó, cúi gằm mặt, từng giọt nước mắt đang thi nhau rơi trên gương mặt đẹp tà mị kia.

Hắn đã từng khóc vì Triệu Thừa Hân, người hắn rất yêu thương và giờ thì hắn khóc vì...nó, người đã làm tim hắn phải loạn nhịp...lần nữa còn nó thì sao...nó đang ở đâu..

-Grư...grư..hờ sao hết đau rồi, đúng kì thiệt!!! Hừm...mà...mà đây là đâu...sao trắng đừ vậy trời...hờ không lẽ mình...mình...không không!!!-Nó đang tự...độc thoại

-An! An oi!-một giọng nói ấm áp vang lên đâu đây.

-Ai vậy...ai... Có phải bà không...bà ơi...bà...bà đâu rồi.-nó đang chạy, chạy về hướng nào đó.

-An à...bà nhớ con lắm...-Giọng nói đó lần nữa vang lên.

-Bà...đâu rồi...bà ở đâu vậy...cháu rất nhớ bà..Heo con rất nhớ bà.

-Heo con của bà à! Ta chỉ ở một nơi thôi...đó là..thiên đường...nơi mà cháu đang thấy.

-Thiên đường ư...cháu đang ở thiên đường...không lẽ cháu...

-Đúng vậy...chị đang ở ranh giới cái chết và sự sống-Giọng nói của một đứa trẻ vang lên.

-Jun! Nè đi đâu lung tung vậy, làm kiếm đũa à.-Giọng của đứa bé gái đang tiến về phía Jun

-Jill. Tổ đang trả lời câu hỏi của chị ta. Hihi-Jun trả lời Jill

-Ừm...chị ấy hả...bây giờ đâu phải là lúc chị ấy ra đi...tình yêu và gia đình chị ấy không cần sao?-- Jill vừa nói vừa nhìn nó

-Ồ...này cô bé em.em nói chị còn gia đình phải chứ?--nó hỏi và mong mỗi câu trả lời sẽ như nó nghĩ.

-Vâng, Jill em là thiên thần phán xét. Bất cứ ai chết đi đều có lí do cả và em là người nắm bắt chúng. Còn chị, chị chưa thể chết ngay lúc này được vì...- Jill vừa nói vừa đưa tay về một vòng tròn và trong đó hiện lên như một cái...TV. Nó hiện ra tất cả. Trong chiếc gương, một vị bác sĩ già bước ra, gương mặt đầy vẻ thất vọng-Chúng tôi đã cứu sống cô ấy nhưng, não bộ bị ảnh hưởng cộng thêm căn bệnh tim đang dần sang giai đoạn hai, nếu không mau thay tim,điều hòa máu thì việc có thể chết đi là điều không thể tránh. Còn bây giờ có thể tỉnh lại hay không thì còn nhờ vào kì tích và ý chí sống còn của cô ấy. Tôi xin phép.-Vị bác sĩ vừa đi, hân khuỵu xuống. 1giọt...2giọt...đau đầu lắm.máu ở tim hân đang chảy...hân chạy nhanh vào phòng của nó, quỳ xuống bên nó. Hân khẽ nói:-An à. Em phải tỉnh lại, nếu ra đi xin em.xin em hãy trả lại trái tim cho anh...hãy trả lại yêu thương cho anh...anh đã không còn là anh từ khi anh biết yêu em...xin em Trân An à.

-Tên đáng ghét đó...yêu mình sao-nó tự hỏi thầm và cảm thấy thật hạnh phúc.

-Đúng đó. Thần Cupic đã tác duyên cho hai anh chị đó.-Jun lên tiếng.-Thôi chị xem tiếp đi-Jill cắt ngang.

....

-Con bé bị tim ư?--Cel ngạc nhiên trong nỗi sợ hãi.

-Đúng vậy An mắc bệnh tim, cách đây 2 tuần. Không ngờ nó chuyển giai đoạn nhanh như vậy.-hân nặng nề buông từng câu chữ.

-Làm sao đây. Tôi không thể cứu được nó. Mà ba của chúng tôi thì đang nằm viện vì tăng huyết áp cao.

-Cô nói cái gì?? Không lẽ cô chính là...-Đúng vậy tôi là chị Trân An hay có thể nói là Angela Hàn.

-Vậy làm sao để cứu sống An.

-Chỉ có ba. Nhưng...*Why oh why...tell me why not me...why oh why we were meant to me...* (Why not me)

-Alo, mẹ có chuyện gì vậy.

/Cell ba con tỉnh rồi/

-Thật ả?! Ôi ơn Chúa. À mẹ ơi Angela, con tim được rồi. Con bé đang nằm viện vì vừa bị tai nạn, con bé cần thay tim gấp, mà nhà mình chỉ có ba là có thể thôi nhưng...

/Cel à, con yên tâm đi, chúng ta có thể cứu sống Angela mà. Bây giờ mẹ và ba con sẽ đến Việt Nam ngay./

-Vâng thưa mẹ, chúng con đang ở bệnh viện XX đường YY ở Sài Gòn ạ (t.g cho đại nhá)

-Hay quá rồi vậy là em tôi được cứu rồi

-...*khẽ cười*

....45" sau...

-Cel... Cel em con đâu...Angela đâu?--mẹ của Cel vừa hét hải chạy vào.

-Nó ở trong đó đó mẹ.-cô vừa nói vừa đưa tay chỉ vào phòng chăm sóc đặc biệt. Bà vội đẩy xe của ông Devil vào trong. Vừa thấy nó, bà dàn giữa nước mắt. Thật không ngờ sau 10 năm xa cách bà lại được thấy nó, nhưng nó đang nằm im lìm trên giường bệnh, phải hô hấp bằng bình ôxi. Nhưng tiếng

tít...tít phát ra từ máy đo nhịp tim. Bà vội lại ôm nó, bà nức nở: -Thiên thần của mẹ, tại sao vậy, ai đã làm con như thế này, hức..hức, chúng ta có lỗi với con rất nhiều. Tình lại đi, ta không muốn thấy con như lúc này. Chẳng nói, chẳng rằng chỉ nằm im bất động. Chúng ta đã tìm kiếm con suốt 10 năm qua nhưng vẫn không có kết quả. Tại sao...khi chúng ta được gặp con thì con lại như vậy chứ.

-Thôi mà bà. Chúa sẽ che chở cho Angle, nó sẽ không sao mà.-ông an ủi bà nhưng nước mắt lại ầng ậng trên đôi mắt kia.

....

-Ba..mẹ...con...con nhớ hai người lắm. Thì ra bao lâu nay hai người luôn đi tìm con.- Từng giọt nước mắt hạnh phúc đang rơi trên gương mặt của nó.

Phụt-cái hình ảnh kia biến mất.

-Angle à em không thể cho chị xem tiếp vì...nếu bây giờ chị quay về thì tương lai chị còn có ba mẹ, có tình yêu của chị, còn không chị sẽ giống như tụi em sẽ làm thiên thần mãi mãi.-Jill nói

-Chị...

- Angle! Con hãy đi đi. Về nơi có cha mẹ con đi Angle. Họ rất nhớ con, còn có cả Phong, cậu ấy rất yêu con hãy quay về đi Angle.-Giọng nói lúc nãy lại vang lên. Một người đàn bà với đôi cánh thiên thần đang bay đến. Là bà nó.

-Bà ơi..cháu...cháu

-Angle bao năm qua cháu chẳng phải rất mong được có ba mẹ sao. Hãy về với ba mẹ cháu đi, đôi người chỉ có một và hãy biết trân trọng nó, hãy nhận lại những yêu thương mà cháu đáng có.

-Nhưng..còn bà..

-Ta ở đây có Jun với Jill làm bạn ta đã rất vui rồi.

-Angle à chị đừng lo bà có chuyện, ở đây không giống như trần gian đâu chị ạ.-Jun vui vẻ nói, ánh mắt ngây thơ trong sáng ấy quán lấy cô.

-Đúng vậy chị chỉ còn 1 tiếng nữa thôi.-Jill nói

-Được! Vậy chị sẽ quay về.

-Nhưng chị hãy nhớ những điều kỳ diệu này sẽ không bao giờ lặp lại nữa đâu, hãy trân trọng mình nhé!!! Và giờ thì hãy uống thứ này.-Jill vừa nói vừa đưa một bình nước màu xanh dương cho nó.

-Ừm-nó tu một hơi hết sạch và nó ngất đi.

-Xin lỗi chị. Những kí ức này chị không được đem về nhân gian.-Jill nói xong thì nó biến mất.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 11

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Chap 11: tìm lại yêu thương

Sau ngày hôm qua, hấn vẫn ở đó, bên cạnh nó. Nó vẫn vậy, vẫn nằm im bất động, hấn cả đêm không ngủ chỉ vì canh chừng nó. Hấn luôn hy vọng nó sẽ tỉnh, ngày nào cũng vậy hấn cũng ở đó, chăm sóc nó, quan tâm nó, hấn luôn kể cho nó nghe những hồi ức hài hước giữa hai người 1 ngày...2ngày...3ngày...1 tuần...2tuần...

Đã 2 tuần trôi qua, nó vẫn vậy vẫn im lìm trên chiếc giường kia, ba, mẹ, chị của nó ai cũng sợ họ sợ hấn hy vọng nhiều thì thất vọng càng nhiều. Còn hấn, vẫn cứ như vậy, vẫn cố gắng vì hấn tin rằng nó sẽ tỉnh lại, sẽ là Trần An của hấn như ngày nào và rồi hấn sẽ nói ra tình cảm bấy lâu nay của mình. Mọi người khuyên sao hấn cũng chẳng nghe, cứ “lì lợm” ở bên nó, ngày cả Vỹ và Nhật, hai người bạn thân của hấn cũng đành “bỏ”.

Chủ nhật. Một ngày thật đẹp, sương còn đọng trên lá, ánh nắng như ôm ấp mọi thứ vào lòng. Hấn nằm đó, bên cạnh nó, bỗng bàn tay bé nhỏ kia khẽ lay động, đôi hàng mi kia khẽ hé mở, bờ môi xinh khô nhạt nấp máy nhẹ nhẹ:-Nur..ớc.. Hấn chợt giật mình khi thấy nó tỉnh, vội chạy đi tìm bác sĩ. Sau khi kiểm tra tất cả, nét mặt ông rạng rỡ:”mọi người có thể yên tâm rồi, đúng là kì tích đã xảy ra, cô bé đang trong tình trạng tiến triển tốt về sức khỏe, khoảng 1 tuần nữa là có thể làm phẫu thuật thay tim”

Vị bác sĩ kia vừa nói xong thì mọi người nét mặt ai nấy đều tươi tắn hơn, còn hân thì rất vui mừng, hân chạy nhanh vào phòng nó, hân thấy nó mỉm cười, khuôn mặt đã có chút sắc hồng, đang ngồi nhìn về hướng cửa sổ, hân liền nhanh chóng chạy tới ôm nó thật chặt, và khẽ nói: "Anh yêu em"

Hân vừa nói xong, thì khuôn mặt kia bỗng chốc nóng lên, khẽ quay đầu về phía hân và..kiss. Một cái hôn nhẹ nhưng chứa đầy yêu thương. Trong khoảnh khắc hạnh phúc ấy, bên ngoài phía cửa ra vào, Quân như chết trân tại đó khi chứng kiến cảnh này. Cậu thầm hỏi. Tại sao?! Tại sao cậu và nó cùng lớn lên, cùng chơi rất thân từ nhỏ, cậu luôn quan tâm, dành yêu thương cho nó không lẽ không thể hơn hân ư. Tại sao?! Cậu không cam tâm, nó phải là của cậu, Trần An phải là của cậu. ....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 12

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Chap 12: Hạnh phúc bên anh. (Tìm lại yêu thương 2)

Hiện tại sức khỏe của nó cũng đã khá hơn nhiều, trong những ngày này, hân và nó rất hạnh phúc.

-Ê! Heoooooooo. I miss you very much.-Hân chạy nhanh về phía nó.

Nó mỉm cười đáp lại:-sao mày không ở nhà nghỉ đi?? Từ hôm đó về, sức khỏe của mày sao rồi?? Hình như Nhật đưa mày về hả???

Hân không đáp, cô chỉ nhẹ gật đầu, đôi môi khẽ cười ngọt ngào. Nó như hiểu ý bèn lên tiếng chọc:-Có gì chưa vai, sao mặt hồng thế nhọ hay là...-An ơi! Ăn cháo nè, anh mới mua ở canteen á.- hân vừa bước vào và chẳng hay sự có mặt của Hân.

-Hai za. Thôi thôi...tại hạ xin phép ra ngoài cho các vị đây, khoảng không riêng...*khử khử *

-O H...Hân...sao...sao...em...ơ...ở đây...đây.-hân đang rất...ngượng

-Không ở đây thì làm sao biết được hai người...hehe.-Hân vừa nói vừa đưa tay làm điệu bộ đen tối.

-Ê! Cái con kia, bà mà nói nữa là tui giết ngay á.(chị An thẹn quá á mờ)

-Chu choa, thẹn quá hóa giận hả??? Thôi tôi đây xin phép.

-Đi đi luôn đi. Hứ!

-Khỏi đuổi nha bạn HEOOOOO CONNNN.-Hân cố ý ngân dài từ heo con ý muốn chọc tức nó.

-Bà...bà..-Hân ơi! Hân iu vâu của Nhật đâu rồi??-Nhật nhà ta chẳng biết gì cứ "hồn nhiên" mà...hát!!

-Ôôôôô! Thì ra Hân nhòa mình cũng có bạn "dại" kia.

-Nhật à sao mày...mày...haizzz

Cả hai (hân với nó) đưa nhau chọc Nhật với Hân (trả đũa "ai kia"). Hân mình thì từ "phe" có lợi thì giờ thành...thẹn quá hóa giận. Nàng ta dậm rậm rậm đi nhanh ra ngoài. Còn chàng Nhật thì chẳng hiểu cái mô-tê-ríp gì nhưng cũng chạy theo để lại hai người "nào đó" đang...ngượng ngùng.

-E hèm...Ồm.ăn cháo đi.-hân đang cố kìm nén cảm xúc.

Bảo ăn cháo mà có cần chảnh vậy hông trời, mà sao mình hạnh phúc quá vậy chỉ là tô cháo thôi mà hay vì...-O...ờ...

Thình thịch..thình thịch

Hai con người...cùng chung nhịp đập...cùng chung yêu thương...họ đứng rất gần nhau...hai ánh nhìn hướng về nhau...đôi môi lại một lần nữa sắp chạm vào nhau nhưng đột nhiên có tiếng gõ cửa (ai zô zuyệt dữ vậy trời) hân, nó liền quay mặt nơi khác nhưng...ngượng ngùng vẫn...nằm yên

-Tới giờ kiểm tra sức khỏe rồi.-Vị bác sĩ già bước vào, như nhận ra điều gì đó, ông liền lắc đầu, miệng nhoeo ra. Sau khi ông đi hân và nó mới kịp thở phào nhẹ nhõm

-Anh/em...-cả hai đồng thanh

-Em/Anh có chuyện muốn nói-lại đồng thanh.

-Em nói trước đi.-hắn nhường lời.

-Cảm ơn. Anh vì...đã chăm sóc cho em...-nó e thẹn. Tuy hơi thất vọng nhưng hắn vẫn mỉm cười gượng, đáp lời:-Không sao cả...Em biết không từ lúc anh gặp em...anh cứ ngỡ em chính là Thừa Hân người mà anh từng yêu say đắm...em rất giống cô...nhưng mà từ khi tiếp xúc với em, anh nhận ra em và cô ấy là hai con người hoàn toàn khác nhau. Em phá phách, nghịch ngợm còn cô thì hiền lành, yếu ớt. Em làm anh nhận ra tình yêu anh dành cho Hân chỉ là tình cảm của một người anh bảo vệ cho em. Em đã đưa anh về con người thật của anh, em cho anh qua từng cung bậc cảm xúc. Em...chính là người anh yêu...còn em...chắc...-Từ từ, anh không cần nói ra về sau bởi vì...nếu nói em không yêu thì chắc chắn là em đang dối lòng...anh hiểu chứ???-nó ngại ngùng nói ra.

-Vậy...cho 1 cái đi-hắn chỉ chỉ cái tay vào má.

-Ố! Đồ háo sắc! Cho anh chết! Cho chết này.-nó vừa nói vừa cù hắn. Lúc này trông họ thật hạnh phúc, như một cặp vợ chồng son...nhưng họ đâu biết đằng sau hạnh phúc đó còn nhiều gian khổ chờ họ, liệu...họ có thể vượt qua hay không...liệu có như Thừa Hân...

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé ngốc ạ! – Chương 13

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Chap 13: Tình cảm gia đình!!!!

-Khốn kiếp. Tại sao con nhỏ đó chưa chết hả?? Tụi bây làm việc kiểu đó đó à. Tao trả tiền cho tụi bây đúng là phí công.

-Chị hai...bình tĩnh tí đã em có tin này liên quan đến Phong. Chị hai nghe không.-Một đứa con trai đầu đàn nói với người được gọi là chị hai.

-Tin gì, nói.

- Con nhỏ Trần An và Phong đang quen nhau.-tên đó dờ giọng đều cán.

-Cái gì. Khốn kiếp...không được Phong phải là của tao, của tao mà nghe không...không ai được cướp Phong khỏi tao...kể cả nó...được lắm Trần An, tôi sẽ cho cô chết trước...đợi xem...tôi có trò cho cô rồi đây...hahaha.-giọng cười đầy man rợ và dã tâm vang lên.

.....

Tại bệnh viện...

-Angela... Angela ta đến thăm con đây.-bà Icy bước vào khi nó đang đùa cùng hắn.

-Bác là...-nó vẫn chưa biết Icy là mẹ nó.

-Đây là bà Icy..chính là...mẹ em đó, ông ấy là ba em....An...còn Angela...chính là tên em.-hắn vừa nói vừa nén vui mừng.

-Đúng vậy ta là mẹ con...suốt bao nhiêu năm nay ta đã luôn đi tìm con...đã 10 năm không có kết quả...cho đến ngày con bị tai nạn Celestial chính là chị con Hàn Thiên Thiên đã cho ta biết...cuối cùng ta cũng tìm được con rồi Hàn Nguyệt Băng à.

-Tại..tại sao...không lẽ Thiên Thiên là chị tôi ư???-nó ngạc nhiên thốt lên

-Đúng vậy...ta và Cell đã tìm con rất lâu rất lâu rồi...năm đó...ta cùng hai chị em con về Việt Nam chơi...trong lúc ta đang mua kem cho hai đứa thì...Tiểu Băng con chạy đâu mất...ta và Cell chạy đi tìm con nhưng...kết quả vẫn không thấy...ta chạy chạy đến khi mưa rơi ta chợt thấy có một vũng máu, ta đã rất sợ hãi...ta sợ con đã có chuyện với con...con biết không kể từ cái ngày con mất tích, cha con đã rất đau khổ, ông cho người tìm kiếm con suốt 10 năm qua nhưng vẫn không kết quả 1 năm. 2 năm...rồi 8 năm...vẫn vậy...rồi đột nhiên ba con bị tăng huyết cao...ông gần như sắp đột quỵ...trong suốt 2 năm hôn mê sâu, công ty không ai tiếp quản nên ta đành phải để lại Thiên Thiên ở Việt Nam tìm con...con biết không khi ba con tỉnh là lúc con phải nhập viện vì tai nạn...biết tin con chúng ta đã đặt vé nhanh chóng trở về Việt Nam...ta ta nhớ con lắm...hư hử...Băng ơi...ôm mẹ được không con...ẹ được lại làm một người mẹ đúng nghĩa, được yêu thương con, được chăm sóc con được không con...- Icy vừa khóc vừa đau khổ kể lại những ngày tháng lúc xưa.

-Thì ra...thì ra lâu nay...con không phải trẻ mồ côi...thì ra con còn có mẹ...huhuhu...mẹ ơi...mẹ ơi-nó vừa khóc vừa định lao tới ôm chầm lấy bà nhưng không may chân nó trượt xuống khiến nó té xuống đất. Cú ngã ấy chẳng là gì so với nỗi niềm hạnh phúc của nó bây giờ,nó ôm bà, bà ôm nó,

khung cảnh lúc này của hai mẹ con họ làm bất cứ cũng phải rớt nước mắt. Nó đã từng mong như bao người, bao đứa trẻ khác, tìm được ba mẹ, tìm lại yêu thương, che chở, đùm bọc của cha mẹ dành cho con cái và đến tận hôm nay thì cái mong muốn đó của nó mới được Chúa trời thấu hiểu và cho nó gặp lại cha mẹ của mình. .... Nhưng mà ông trời đã cho ai thứ gì gọi là hạnh phúc trọn vẹn cả, cho thì cũng phải lấy đi thứ khác của họ.

.....

Nó đột nhiên ôm ngực, thở dốc, môi khê nói

-đau...đau...đau quá...-nó ngất lịm đi.

-Nguyệt Băng... Nguyệt Băng con sao vậy.... Nguyệt Băng... mau lên... Phong cậu làm ơn bế con tôi vào phòng cấp cứu đi, hình như con bé lên cơn đau tim rồi....nhanh lên...tôi đi kiếm bác sĩ để tiến hành thay tim cho con bé...-Ông Devil nói mà không kim được sự lo lắng trong đôi mắt đầy vết nhăn.

-Ông...hứa với tôi phải sống...để gia đình ta còn đoàn tụ nghe ông.-bà vừa nói mà hai dòng nước mắt trào ra từ gò má.

-Ba... Ba hứa với 2 chị em con và mẹ nha ba.

-Ba...Ba...Ba hứa mà.-ông đặt tay lên vai bà, ông ôm hai mẹ con Thiên vào lòng, bước lại chỗ nó đang ngất ông khê ôm nó nói thầm.

-Nguyệt Băng! Công chúa nhỏ của ba...con phải cố lên...phải tỉnh lại sau khi trái tim bố nằm trong con nhé! Bố xin lỗi...bố chỉ biết làm thế này để bù đắp lại những yêu thương con đã thiếu lâu nay...mong con hãy chăm sóc ẹ và chị thay bố nhé... Tiểu Băng của bố...*chụt*-ông khê nói và hôn nhẹ vào trán nó...

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 14

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chap 14: Mới chỉ là bắt đầu!!!

Mưa...bắt đầu rơi...tóc tách!!! Tóc tách...từng giọt rồi lại...rào rào...phủ phàng trút xuống...

-An... An...sao rồi...cô ấy không sao chứ...*hờ hờ*-Mi, Hân chạy nhanh tới chỗ hân, chưa kịp thở đã lo lắng, hỏi thăm về nó nhưng câu trả lời chỉ là sự im lặng đáng sợ.

-TRÂN AN...TRÂN AN LÀM SAO HẢ??? MAU NÓI ĐI!!!!... Quân như điên cuồng nắm lấy cổ áo hân, tay sẵn nắm đấm nhưng hân vẫn im lặng. Nhật, Vỹ thấy vậy chạy lại xô Quân ra

- CÁC CẬU THÔI ĐI CÓ NGHE KHÔNG..DIÊN HẾT RỒI À...EM TÔI ĐANG Ở TRONG PHÒNG PHẪU THUẬT ĐANG PHẪU THUẬT THAY TIM...CẬU QUÂN...CẬU HẢI LÒNG CHƯA HẢ??? GIỜ THÌ MAU BUÔNG HẾT RA ĐI!!!!....-Cell gào lên đầy Nhật, Vỹ, hân và Quân ra. Cell đang rất tức giận...họ nghĩ sao lại cư xử như thế chứ hả?? Trong khi em gái cô đang phẫu thuật chưa biết số chết ra sao thì họ lại định đánh nhau trong lúc này ư...đúng thật là...hết nói nổi...haxx. Cô bỏ đi một mạch...cô thật sự tức giận...

.....

Kể từ lúc Cell chạy đi thì cũng đã gần hai ba giờ sáng, lúc này 1 vị bác sĩ bước ra, trán đầm mồ hôi, khê thở dài. Thấy ông hân, Quân vội chạy đến hỏi:

- Bác sĩ...bác sĩ...cô ấy sao rồi.

-Mọi người cứ bình tĩnh đã...hiện tại cả hai đều không sao. Bệnh nhân thì chắc ngày mai là tỉnh còn ba của bệnh nhân thì...tôi không chắc... Nếu trong ba tháng tới mà ông không tỉnh thì...mọi người nên...chuẩn bị sẵn tâm lý.

-Bác...bác sĩ...lẽ nào chồng tôi...chồng tôi có thể sẽ chết ư...không thể nào không được đâu...-mẹ của nó khi nghe bác sĩ báo tin chồng ba có thể ra đi, bà rất sốc, bà ngất lịm đi, may mà hân đỡ kịp và đưa vào phòng hồi sức nghỉ ngơi. Còn Cell lúc này cô đang ở khuôn viên bệnh viện, cô tản bộ bên những cây thường xuân đầy sức sống, bỗng đột nhiên...

-Tụi bay nghe đây khi tao vào phòng con nhỏ Trân An khôn kiếp kia để rút ống thở ra, tụi bay phải giữ bọn kia. Càng lâu càng tốt, nếu không thì đừng trách Kim Trân tao tiền tụi bay về châu Diêm Vương.-tiếng của Kim Trân vang lên.

“Trân An...chẳng phải đó là tên em gái mình ư?? Không lẽ...không lẽ...khoang đã cái tên Kim Trân này mình nghe đâu đó rồi thì phải??? Không còn

thời gian nữa phải nhanh thôi” ý nghĩ của Cell đã khiến cô mau chóng guồng chân chạy nhanh, vì người chúng muốn hại là EM GÁI cô, cô nhất định không thể để họ đạt được mục đích và thế là cô chạy...chạy thật nhanh về phía hẻm nhưng cô vẫn chậm hơn họ...

Tại phòng nó...

-Xin mọi người ra ngoài cho tôi kiểm tra cho bệnh nhân.-một nữ y tá và 1 tên bác sĩ, cả hai đều bịt kín không để lộ điểm gì. Tụi hẻm chẳng nghi ngờ gì bước ra ngoài cho nữ y tá kia...à không phải là Kim Trân mới đúng, lúc này, khi bọn hẻm mới bước ra, cô ta mới để lộ khuôn mặt đầy mưu mô của mình... Cúi gằm nó

-Trần An ơi là Trần An mày có biết sao tao phải hại mày không??? Đó là tại vì...mày đã dám cướp Phong của tao (hồi nào vậy má)... Nếu Phong không là của tao thì mày cũng không được... Tao lun tự hỏi là tại sao Phong không chọn tao... Tao đâu có gì thua mày thậm chí còn hơn cả mày... Vậy tại sao hà tại sao?? Hahahahahaha đó là lý do hôm nay tao đến đây... GIẾT MÀY!!! Hahahaha...

Ngoài cửa phòng

-Phong sao kiểm tra gì lâu vậy?? -Nhật sốt ruột hỏi.

-Tao cũng chả biết..

-MỌI NGƯỜI... NỮ Y TÁ TRONG LIA CHÍNH LÀ KIM TRÂN CÔ TA...CÔ TA MUỐN GIẾT EM TÔI...MAU LÊN...MAU NGẮN CẢN CÔ TA LẠI ĐI NẾU KHÔNG..NẾU KHÔNG EM..TÔI CON BÉ CHẾT MẮT...

-Chết đi...chết đi

- Kim Trân...cô..cô..làm.gì tôi...vậy-nó mở mắt khê thều thào

-Tao muốn GIẾT MÀY...

-Không không... CỨU...CỨU...Á!Á!AAAAAA

- Là tiếng hét của Angela.. Khôngggggg-hẻm chạy nhanh vào phòng nó...

-Hahahaha tới rồi à...tôi không có anh thì nó cũng không có được anh đâu...hahaha...người anh yêu chỉ có tôi thôi

- Kim Trân...cô bị điên rồi à!!! Tôi không yêu cô, người tôi yêu là Angela...là Trần An...mau tránh ra...nếu không đừng trách.-hẻm dơ cao khẩu súng.

-Anh dám à!! Vậy coi con ả này có toàn mạng không...

- CÔ... Được.-hẻm bỏ khẩu súng xuống nhưng

/Pằng Pằng/

-Á!Á!Aaaaaaa

Hai phát súng đã khiến cho Kim Trân khụy cả hai chân xuống.

- Cô nghĩ chỉ có mình Phong thôi à đừng quên còn có những đứa chúng tôi nữa đó...

-M...mọi n...người

-Sam...mau dẫn cô ta về band giam vào “nơi đó” cho tôi.-Cell nói với nụ cười đầy bí hiểm.

-Vâng thưa chị hai.

-Kim Trân à...nếu cô không ngoan ngoãn nghe lời thì...*chặc chặt* chỉ có chết...-giọng nói rất nhẹ nhưng uy quyền thì...rất mạnh...khiến Kim Trân ngu ngốc kia phải sợ hãi, cô ta bị lôi đi trong sự sợ hãi trước ngưỡng cửa Tử Thần.

Khi Kim Trân vừa bị lôi đi thì nó mới khê thều thào yếu ớt “hai ơi..c...có..chuyện...g.gì vậy...lúc này...lúc này..”

-Em cứ bình tĩnh nào, lúc Phong vào thì tụi chị đã đứng sẵn ở bên ngoài chỉ chờ cô ta lui xa giường em, thì Sam và Jan sẽ lập tức bắn cô ta...vì đây là khẩu súng chị mới chế chưa thử lần nào nên bây giờ chị quyết định chọn cô ta là người thử trước. Trong khẩu súng này mỗi viên đạn có thể nói là rất nhỏ nhưng uy lực của nó phát tán ra rất lớn, bất cứ ai trúng phải hai viên đạn của nó cũng đủ đau đớn rồi vì đạn trong này không phải hạn tầm thường mà là loại có chứa kịch độc từ nọc của nhiều loại rắn độc. Nếu chỉ trúng 1 viên thì không sao nhưng từ hai viên trở lên thì...khó sống nổi qua ngày mai...-Cell nói kèm nụ cười nửa miệng.

-Nhưng chị thật sự là ai chứ??? Sao lại...-My thất sắc

-Tôi là chính là Black rose!!!

-Chị...chị là chị hai của Black rose...-hân hoảng hốt

-Đúng vậy...black rose có thể lực ngàm rất lớn...kể cả band Away như chúng tôi cũng phải nể phục....-Vỹ lên tiếng.

- Cậu chính là tam bang chủ, cậu là nhị bang chủ và Phong chính là đại bang chủ của Away, mỗi người các cậu đều có tên mà thế giới ngàm biết đến. Vỹ là Moon Killer, Nhật chính là Black Angle và Phong cậu chính là Icy Devil. Đúng chứ!!!-Cell nói.

- Quả không hổ danh...hoa hồng có gai. Rất đúng!!!-hân vỗ tay.

-Ph.phong...lấy...c..cho e..em ly...n.nước đi.-Nó thều thào.

-Um...chờ anh một tý.

-Chu choa...hai ông bà đổi cách xưng hô hồi nào vậy. -Nhật chọc

-Nè nè đừng quên hai ông bà cũng thay cách xưng hô lun rồi nhá!!-Hân cũng đầu vừa.

-Ê...tự..nhi..nhiên haíxxx...-Hân không đỏ lự mặt

-Hahahaha ghê quá ghê quá.

Khung cảnh đầy tiếng cười, ngập tràn tiếng cười nhưng có một người lại không vui mấy, ánh mắt buồn bã khi nghe tin nó và hân giờ là một cặp.

....

-Các người cứ vui đi, cứ cười đi vì những gì các người đang trải qua chỉ mới là bắt đầu thôi. Tôi sẽ TRẢ MỖI THÙ này.-giọng của một người con gái vang lên u ám, ghê rợn cả bức tường bóng tối....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 15

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Chap 15: Rắc rối!!!

Hôm nay,là ngày nó xuất viện. Nó khó khăn lắm mới năn nỉ được hân cho nó tự đi gặp ba mình.

Đứng bên giường ba nó mà nước mắt nó trào ra, đôi tay chạm vào má ông nó sụt sùi “Ba..ba oi...tại sao ba lại làm vậy...con đâu đáng..hức hức...con ghét căn bệnh này..tại sao lúc con nhận lại ba mẹ nhận lại chị mình thì căn bệnh này lại nhói lại nặng thêm chứ...tại sao...hức hức...tại con...con chính là kẻ phá hoại hạnh phúc ấy...hưhư...”

“Băng à...không phải em đâu mà...có trách thì trách ông trời...ba sẽ tỉnh mà...thôi em đi học đi, đừng khóc mà...ba không muốn tỉnh lại mà thấy em khóc đâu” gắng nở nụ cười gượng gạo Cell an ủi nó. “Nhưng mà...” nó luyến tiếc

- Ngoan, nghe lời chị đi Tiểu Băng... Đi học đi con...ta tin ba cũng sẽ như ta, không muốn con vì ông mà phải bỏ học. Nên...con đi học đi rồi học về ghé thăm ba cũng được mà.

- Ngược đôi mắt đỏ hoe của mình mẹ của nó khẽ giọng nói. Nó chẳng biết làm gì ngoài nghe lời mẹ mình, nó lẻ từng bước nặng nề. Hân đứng bên chiếc Lexus xám, thấy nó, mở sẵn cửa cho nó. Hân đã biết trước kết quả nên chẳng nói gì. Cứ thế mà cả hai đến trường. ....

[kétttt]

Chiếc xe đỗ phịch trước cổng trường, cả hai bước xuống trước ánh mắt của bao nhiêu là...nàng nữ sinh. “Em đi vệ sinh tý anh cứ...lên trước đi”- ánh mắt cụp xuống, nó nói rồi chân bước thẳng tới khu WC nữ. Hân khá thất vọng trước thái độ của nó. Nhìn bóng nó khuất dần, lòng hân quặn thắt....

Đứng trước gương, nó đang cố lau nước mắt cứ rơi xuống. Đột nhiên một bàn tay đập mạnh xuống vai nó..-Ê đi nhỏ! – 1 đứa đầu đàn nói . -Im lặng...-Mày nghĩ cặp được với sky thì lên mặt đúng không hả???

-....-im lặng mặt kệ những lời nói kia

-Đệt mẹ nó...chị hai coi nó chảnh kia.

-một đứa con gái khác lên tiếng chửi rửa nó.

-Con chó này...mày lão hả.

- lần này thì thật sự lên máu điên, đứa đầu đàn định giơ tay lên tát nó thì nhanh như cắt một bàn tay vút nhanh đến đỡ lấy nó và /CHÁT/

Cái tát dành cho đứa đầu đàn. Rút khăn tay ra lau qua đôi bàn tay, người đó nói:

- Đánh cái thứ như tụi bây chỉ giơ tay tao.

- Chị hai...sao chị biết em ở đây.

-nó ngạc nhiên

-Không ở đây thì ở bệnh viện chờ hốt xác em à.

-Cell nói.

-Mày mau tránh ra....không thì tao đánh hết.-nhỏ đầu đàn nói

-Cô dám ư??

-một giọng nói lãnh đạm khác vang lên.

-Sky...nhưng...-con nhỏ đầu đàn nhăn nhó

-Nếu muốn ở lại cái trường này thì đừng đụng vào người của tôi còn nếu muốn về quê sớm hơn thì...cứ việc

-nhẹ nhàng mà đầy mùi chết chóc.

-Tụi bây...đi-nhỏ đầu đàn ra lệnh.

-Chị...-nhỏ kia rất ức nhưng đành cắn răng. Sau khi tụi đó bỏ đi hết thì Cell và hấn mới quay lại hỏi han nó...

- Em không sao chứ?-hấn lo lắng

-Em.em không sao đâu mà.-nó trấn an hấn

-Không sao là được rồi...thôi em lên lớp đi.

-Còn chị???

-Chị...phải đến band để giải quyết một số chuyện. Em yên tâm Sam và Jess sẽ bảo vệ cho em.

-Ukm...vậy chị đi đi.

-Phong tôi giao nó cho cậu. Nhớ phải bảo vệ nó đó không thì coi chừng tôi băm cậu thành thịt heo đấy.

-Vâng...tại hạ tuân lệnh. Tiểu công chúa, mời!

-hấn chọc ghẹo Cell khiến cô và nó phải cười.

-E hèm...tiểu thái giám đi thôi.-nhìn cười nó diễn theo

-Ồ...nô tài hồng phải thái giám, nô tài còn giống ả.

-hấn làm vẻ hốt hoảng. -Hahahaha...thôi lên đi.

-Cell cười muốn đau cả ruột

-Ê, nô tài công bốn công chúa đi. Ta đi hồng nói.

-Trung bộ mặt mèo đáng yêu chết người của mình khiến hấn bật cười.

-Leo lên nào!!!

-Hihi.-nó leo tọt lên lưng hấn. Cả hai trái tim lại...loạn nhịp!!! Bước tới cửa lớp “Ồồồồồồồồồ “ ”sky công con nhỏ Trần An kia”

-nữ sinh 1 nói. “Tụi trai chúng ta cuối cùng cũng chờ được ngày thấy lũ “hám zai” kia “tan lát” trái tim.-Nam sinh 1 nói “Hám zai đầu ông ấy”

-nữ sinh 2 nói Thế là cái lớp như cái chợ nhốn nháo cả lên. Mặc kệ những lời nói hấn vẫn cứ ung dung công nó về chỗ.

-Ồi chà...hai anh chị càng ngày càng hạnh phúc hen.

-Hân chọc

-Thì em đã có anh rồi nè...khỏi GATO em há

-Nhật xen vô -Hử...biết anh rồi...mà...hông thèm...ple ple.-Hân mắng yêu

-Em hông thèm...mà anh cứ theo ấy nè.

-Nhật bêu lại.

-Chối ôi...chối ôi coi kìa ai cũng có đôi có cặp mình tui là....đi sủm via khuya một mình...hic hic...

-Vỹ ngồi than thở vì còn...F.A

-Coi kìa...có người đang GATO chuyện nhà người toa.

-Mi chớp được cơ hội liền lên tiếng chọc.

-Cô có hơn gì tui hông mà chọc.

-Có!-Mi chợt nhận ra mình đang...chột dạ, dù gì lỡ diễn rồi thì...chơi lun

-Thiệt hôn dọ???-Vỹ chớp chớp khiến cô muốn cho hấn mấy đập.

-Ồm...Thiệt.”lạy Đức Mẹ cứu con cứ như vậy thì lộ mất”

-Ai vại...

-A..Ai kệ tui...Xớ!!! /Reng reng/

Tiếng chuông vào học cũng vang lên tuy là cứu Mi nhưng đây là tiết của thầy Hưng “Đôrêmon” nổi tiếng...là giáo viên ác quỷ, chuyên soi mói học sinh để bắt lỗi cho điểm...0

Nó nằm dài ra bàn chẳng để ý “Đôrêmon” đã vào (ôi chết chị ấy rồi). Liếc đôi mắt chỗ của nó, ông thầy nghiêm giọng: “Em Trần An...” “Dạ???”

“Em lên giải cho tôi bài 56 sgk, nhanh lên”

“Ồ...ơ”-đứng hình

-Không ơ gì hết lên giải mau,nếu không thì ăn trứng nhé.

-nhẹ nhàng mà “sâu sắc”. Ánh nhìn cầu cứu chiếu thẳng vào hấn.

-Thưa thầy, bạn Trần An vừa mới xuất viện, bài vở còn chưa kịp chép nên có lẽ bài này bạn ấy khó làm được.-Viện đại có để cứu nó là điều hấn làm...lúc này.

-Ồ vậy tôi cho em nợ còn cậu thì lên giải cho tôi. Hấn bước lên bục giảng, đôi tay đưa phần thoãn thoát khiến “Đôrêmon” phải kinh ngạc.

Hấn đi xuống trước bao con mắt ngạc nhiên và ngưỡng mộ của các nàng “thơ”.

-Trần An à...hên cho em là cậu ta giải được bài này.

-”mon” nói với âm lượng đủ nghe nhưng với nó là volume cực khủng. Lúc này có ánh nhìn buồn hường về nó. Cậu đâu thua gì hấn, thậm chí cậu còn âm áp hơn hấn kia mà tại sao vậy??

Sao không phải là cậu??

-một lần nữa đôi mắt kia....giận dữ

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 16

Chương 20

Chap 16: Ông xã nhỏ à...đừng giận bà xã nhỏ...nha!

Tính ra thì cũng gần 1 tháng kể từ ngày nó xuất viện. Ngày nào, nó cũng tới thăm ba của mình. Nghe bác sĩ bảo là ông đã gần tỉnh, vì vậy mà nó càng hy vọng, càng tới thăm ông nhiều hơn. Nó luôn mong chờ ngày ông tỉnh lại để gia đình nó lại có thể sum vầy. Suốt mấy ngày nay tâm trạng của nó lúc nào cũng...nở bông được hết khiến Mi và Hân phải lắc đầu. Hôm nay, nó đang nằm dài thở thườn thượt thì Mi hớn ha hớn hờ chạy tới đập cho nó cái “chách”, nằng nói mà miệng cười tới mang tai

-Ê bé, tuần tới là thi rùi đó.

Chuẩn bị ôn bài gì chưa hóa êm??! Nó lắc đầu thở dài -Mày thấy tao như thế này mà cười tới như thế à.

-Chứ giờ không cười thì khóc à...con này vô duyên vãi cả lượm. Mà sao mặt buồn thiu như bánh bao chịu ế vậy.

-Mày còn hỏi...tại sắp thi mà tao thì IQ cỡ này à làm sao với được như tụi bay. Không buồn thì làm gì bây giờ.-đưa ngón út lên, miệng thở dài thườn thượt. -Cứ để anh choa...hì hì.

-hắn tí ta tí tưng đi vào.

-Ồ anh...anh nay ăn nhầm thuốc tẩy não hay sao mà tốt thế.

-Bình thường chứ có ăn nhầm gì đâu...mà dù gì sau này em cũng là bà xã của anh...cũng phải để cho người ta thấy vợ anh cũng là người học cao đỗ đạt chứ chứ bình thường thì...”chẹp chẹp”

-chau mày, chẹp lưỡi hắn nói mà nó muốn phi thẳng vào đập mấy phát. Tặng cho hắn một cái lườm “sắc sảo” rồi nằm xuống bàn...ngủ.

Hắn

-chỉ biết lắc đầu mỉm cười.

-Ê, Nhật tao có mù hông vậy. Hình như thằng Phong khùng nó cười kìa.

-Vỹ ngạc nhiên mắt chữ O miệng chữ A.

-Chắc tao cũng giống mày. Thôi chiều nay đi kiểm tra lại mắt cái đã. -Ồm. Nó ngồi thở dài, Quân thấy nó như vậy liền hỏi

-An sao vậy?? Buồn hả?? Kể mình nghe đi.

-Haizz... Sắp thi rùi đó...haizzzzz.-nó thở dài.

-Thì sao đâu mình sẽ ôn bài cho An thi mà.

-Nhưng mà....

-Cô ấy đang ở nhà tôi, cậu không cần quan tâm tới việc đó.

-hắn xen ngang.

-Cậu....

-Quân tím tái mặt mày.

-Nè anh đừng có quá đáng như thế chứ. Quân chỉ muốn giúp em thôi mà.

-Anh cũng có thể giúp được em mà. -Quân là bạn thân của em. -Anh là bạn trai em đó.

-Em không quan tâm

-Em... Em xin lỗi mà....em...em Hắn bực bội sau cuộc cãi vã và bước đi khỏi lớp. Nó có thể cảm nhận được sự tức giận trong hắn. Nó thật ghê rợn.

-Bà...à lộn An, bà mới cãi nhau với Phong hả.

-Mi quan tâm

- Hồng thấy sao còn hỏi. Ái zìr....sắp thi mà còn cãi nhau với hần...chắc chắc....chắc tui điên lun quá....

-nó vò đầu bứt tóc.

-Thôi chắc hông sao đâu....chắc lát nữa cũng về thôi.

-Hần trấn an nó

-Ukm...cũng mong là vậy. ....

Chúng kiến được cảnh hai đứa nó cãi nhau trong lòng Quân và một người đang thầm cười mĩm nguyên. Vì đó cũng chính là mục đích của họ. ....
“Cũng đã hơn ba tiết trôi qua rồi, sao hần chưa về nhỉ, hần giận mình nhiều lắm ư??? Muốn được nghe tiếng hần quá....nhớ quá....Mà sao mình lại nhớ hần chứ...tất cả là do mày đó...con tim ngọc ngà của tao...”-Đột nhiên ý nghĩ xẹt ngang qua đầu khiến đôi chân nó không tự chủ mà chạy đi theo nhịp đập con tim mình. Bất ngờ chạy ra khỏi lớp, nó lao như bay lên tầng thượng vì...nó cảm nhận được...hần ở đó.

Đúng như nó nghĩ, hần đang ngủ ở đó.

-Phong! Phong!-nó lao nhanh lại chỗ hần chẳng may bị té khiến chân bị thương. Còn hần thì bị giật mình tỉnh giấc, thấy nó té, hần vội chạy nhanh đến chỗ nó, hần lo lắng chết được.

-Phong...ông xã nhỏ...biết bà xã nhỏ bần lâm hông hả?? Cho bà xã xin lỗi mà...bà xã hông có ý đâu...đừng giận bà xã nữa nha! Nha!.... Em hứa sẽ nghe lời mà....-nó...e thẹn nói lời “xin lỗi” “Ông xã nhỏ ư...Băng gọi mình là...ông xã nhỏ...còn kêu tên mình.... Mình đang mơ hả trời?!”

-Nè....nè....neeeee....-nó hét “ngượng”, đưa hần về hiện thực đầy thẹn thùng.

-Ngốc ạ.... Tuy là có giận em nhưng anh không phải là kẻ giận dai cổ đâu.

-Hi hi...

-Mà nè....

-Hớ???

-Lúc nãy em gọi anh là gì....nói nghe lại đi....-hần lúc này mặt nham hiểm hơn bao giờ hết, mặt hần gần kề mặt nó.

-Ông xã nhỏ!!!

- nó ngượng ngừng.

Đột nhiên mặt hần gần nó hơn, hơi thở hần phả vào nó mang đậm chất manly khiến nó bị cuốn vào đôi mắt nâu kia và hai bờ môi cùng chạm nhau, hai trái tim cùng nhịp đập. Hần hôn nó, khẽ tách hai hàm răng cuốn lấy lưỡi nó. Hần cố chiếm hữu lấy vị ngọt của đôi môi, nó thì mặc cho hần làm gì thì làm.

Giữa cả hai đường như không còn bất cứ thứ gì ngăn cản được. Hần, không mạnh cũng chẳng nhẹ, cứ thế dịu dàng chiếm hết không khí quanh nó đến khi nó không thể thở được mới buông ra.

Lúc này, nó thở hổn hển, đắm thềm thụp vào vòm ngực của hần. Nó đâu biết rằng khi nó đang hạnh phúc bên hần ,còn có một đôi mắt luôn hướng về nó và một ánh mắt khác cũng đang chuẩn bị một cái kế hoạch đầy hoàn hảo để trả thù nó....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 17

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Chap 17: Mất tích!

Sau nụ hôn “ấy” hần phải công nó xuống phòng y tế để băng bó vết thương ở chân. Hần làm rất nhẹ nhàng, chẳng đau một tí nào nhưng nó (phải) trả thù

hắn vì dám công khai hôn nó như thế. Nó ngồi than đau, khiến hắn rất khó xử.

“Angela à... có thể đề anh giúp em trong kỳ thi mà không cần tên đó được không???”. Tuy có hơi bất ngờ trước câu hỏi của hắn nhưng nó vẫn nhẹ nhàng đáp lại: “hãy gọi em là An, em không thích anh gọi em là Angela. Còn việc đó thì... em không đồng ý chắc không được.”

“Ukm.” hắn nhoen miệng cười, nụ cười hút hồn, chưa bao giờ nó thấy hắn cười đẹp như thế, nó mãi mê ngắm hắn mà không biết có người đang khó chịu vì bị nhìn muốn thủng cả mặt.

“Nhìn anh đã chưa đây, bộ chưa bao giờ thấy trai đẹp cười à” Nó liền giật mình, chợt dạ “Ồ... Chưa!! Mà nói thiệt nha, công nhận anh cũng có đẹp thiệt..”

“Đương nhiên, anh là phải đẹp” hắn tự hào.

“Em chưa nói hết mà... anh đẹp như bóng ấy... hahahaha” nó lẩn ra ôm bụng cười ngặt nghẽo trước vẻ mặt nhăn nhu của hắn.

“Wey! Em có thôi cười không hả??? Muốn tự đi về lớp hả??? Nếu vậy anh đi đây.” hắn bắt đầu dỗ nó.

“Ồ... thôi thôi em biết lỗi rồi... biết rồi mà... xin lỗi, xin lỗi anh mà” nó vội lời.

“Ukm. Vậy thơm má một cái coi nà” hắn lấy tay chỉ vào má mình, gương mặt phải nói là... biến thái vô tả.

Nó mím môi “Ồ sao anh lại bắt công thể. Xin lỗi mà cũng cần thơm à.” “Đúng zoi... anh vậy đây sao không thơm thì...”

“Hừ vậy tự lết về lớp sướng hơn, không cần anh nữa, nhờ Quân cho nhanh.”

“Không được... anh hông cho... haizz leo lên đi” hắn bực bội, ngồi xổm xuống chuẩn bị cõng nó. “Hi hi... thế anh mới chịu cõng về chứ khả khả” nó leo phịch lên lưng hắn.

“Em thiệt là. Mà nè đi chơi không???”

“Hả??? Cái gì? Tính cúp hả?? Sắp thi rồi đó” nó há mồm.

“Sao đâu, em quên anh là ai à. Mà cỡ em mê chơi thấy mồm còn bày đặt, có gì về anh ôn lại cho.”

“Ok thì ok. Let’s go nào”

Vậy là hai đứa nó cùng nhau đi. Được tới cổng thì

“An!” Quân nín nó lại.

“Có chuyện gì” hắn lạnh lùng lên tiếng.

” Tôi không cho cậu dắt An đi thi sao” Quân khiêu khích hắn.

” Nhưng tôi thích đây, với lại cô ấy là bạn gái tôi, tôi có quyền.” hắn nhẹ nhàng đáp lại. “Cậu...” lần nữa Quân lại phải tím tái mặt nhìn hắn quay gót bước đi và lòng cậu, tim cậu đang quặn thắt khi người con gái cậu yêu lại yêu một người khác không phải cậu.

“Alo? Tôi chấp nhận điều kiện của cô!”

“...”

“Để xem cậu có thể giữ An được bao lâu”

Còn hắn, nó, cả hai đang đi đến một cánh đồng đầy cỏ lau, gió thoảng nhẹ thơm, khung cảnh thật đẹp biết bao. Khẽ đặt nó xuống

“Oa!!!! Đẹp quá!!! Sao anh biết được nơi này vậy???” nó hứng khởi nói.

“Cũng tình cờ thôi, khi anh phát hiện ra nơi này thì ngày nào anh cũng đến đây cả. Buồn hay vui anh đều đến đây.” Nó chăm chú nghe hắn nói mà lòng đầy thích thú.

“Muốn chạy quá đi! Thích quá đi!!! Mmm! Ó mưa rồi này....” nó dang tay đón những giọt mưa đang rơi.

“An! Em đang bị thương đây, nhiễm lạnh không tốt đâu, leo lên đi anh cõng em đi trú mưa”

“Ukm”

Rồi hắn cõng nó chạy thật nhanh và cả hai đều thấy một căn nhà bằng gỗ ở phía trước. Hắn liền cõng nó vào đó, khẽ đặt nó xuống. “trời mưa to quá, chắc mai anh với em mới về được. Để anh đi xem thử ngôi nhà này có còn cái gì cho chúng ta ăn và ngủ qua đêm nay không, còn em thì ngồi nghỉ đi”

“Ukm” nghe lời hần nó ngồi yên ngoan ngoãn như con mèo nhỏ đợi chủ của mình. Còn hần, thấy nó ngoan ngoãn như thế cũng an tâm, hần tìm cả buổi cũng chỉ có mấy khúc gỗ để nhóm lửa, biết có đi cũng không tìm được gì nên hần đành ôm mấy khúc gỗ về. Vừa mới bước gần tới ngôi nhà thì bỗng nhiên... “Aáaaaaaaaa” -là tiếng hét của nó, hần vội chạy nhanh đến ngôi nhà...nó đã biến mất, không một dấu vết. Vội rút điện thoại gọi cho Cell

“Alo? Chuyện gì?” Cell bắt máy với giọng đầy mệt mỏi.

“An...Angle mất tích rồi”

“Cái gì? Sao lại vậy? Sam và Jess đâu?” mọi câu hỏi cứ thế dồn dập vào hần.

“Chuyện khá dài nhưng quan trọng là chúng ta cần tìm cho ra Angle... Nhanh đi!!!” hần lo lắng

“Ukm...được tôi sẽ cho người đi tìm”

..... Tại một căn nhà hoang.....

“Mau tắt nước cho nó tỉnh đi” giọng một đứa con gái vang lên. “Dạ”

Ào Ào

“Úm...Úm...” nó khẽ mở mắt “C....cô là ....là là cô?!” nó ngạc nhiên. “Mày cũng còn nhận ra ta à...hahahaha.... À lần trước gặp mặt quên...không giới thiệu với mày về tao.... Tao là Tô Linh. Chị của Kim Trân, người đã bị chị của mày hại chết. Thù này tao phải cho chị của mày nếm” “Cô...chị của tôi không giết em cô...là em cô tự chuốc lấy.”

Chát

“Con khốn...là do chị mày, chị mày đã giết em tao” Tô Linh vừa tát vừa ch*ì nó. “Mà quên...tao cũng là vị hôn phu của Phong nên mày đừng hòng giành Phong với tao...hahahahaa”.

Nghe đến đây, tim nó như quặn thắt lại”Cô nói hơi nhiều rồi đó Linh à” Quân bước ra, giọng đầy đều cán.

“Quân...!Sao cậu lại...” nó đau xót thốt lên.

“Sao?! Ồ, xem kìa, thương chưa?! Nhưng nếu không phải vì em đã chọn hần thì tôi cũng không cần phải như thế này. Tất cả phải trách em” Quân đầy tức giận.

“C...cậu! Mình luôn xem cậu là bạn vậy mà...THẬT KHÔNG NGỜ CẬU LẠI NHƯ VẬY” nó đẩy cảm hận đối với Quân.

“Nhưng tôi yêu em...EM PHẢI LÀ CỦA TÔI...NHẤT ĐỊNH PHẢI VẬY” Quân như điên tiết lên quát nó. Những giọt nước mắt pha lê đang rơi trên gương mặt nó. Quân đã thay đổi thật rồi...không còn là Quân nữa...không còn là người bạn thân như xưa nữa rồi...

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé gốc ạ! – Chương 18

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Gốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chap 18: Đau!

Trong một căn phòng, có sáu con người đang rất lo lắng cho nó. Đột nhiên...

Reang reang

“Alo?!” hần lên tiếng.

“Chào Phong! Chắc mày đang lo lắng cho An lắm đây...haha....nhưng biết sao được khi cô ấy đang nằm trong tay tôi...có muốn nghe giọng nó không hả?! Chắc có đây...haha...” đầu dây điện thoại vang lên tiếng của...Quân.

-Mày...mau cho tao biết mày đã làm gì An hả thằng khốn?- hần như điên tiết

-Tao có làm gì đâu...mà nếu mày đã muốn biết như vậy thì tới địa chỉXX đường Y đi rồi sẽ biết thôi...haha-Quân đều cẳng đáp.

-Được...tao tới ngay.

-Mà quên...mày nhớ tới một mình nhé! Nếu có người đi theo tao không chắc cô ấy còn nguyên vẹn là một trinh nữ nhé.

-Mày.....

Tắt điện thoại, hần như muốn giết chết tên khốn Quân.

-Sao rồi Phong... Tên Quân đó nói sao.-Hần lo lắng

-Hần bảo tôi đến địa chỉ XX đường Y.

-Tôi đi chung với anh,chứ ngồi ở đây mãi tôi không yên tâm.-Mì nói với giọng đầy căm phẫn.

-Không được!-Vỹ can ngăn

-Hở?!

-À...ôm...ôm tại tui thấy dù cô có đi thì nguy hiểm giảm hạ...nên....cô ở nhà đi...đi nhiều dễ chết.-Vỹ chốt dạ.

-Ồ...ờ.

-Mọi người không cần đi chung với tôi đâu.... Tên khốn đó bảo nếu có người đi cùng thì hần sẽ để An là người của hần mãi mãi.

-Tên chó chết đó.... Mẹ kiếp.... – Nhặt tức giận quát.

-Thôi tôi đi đây.-hần nói rồi lấy chìa khóa cùng mũ bảo hiểm ra xe. Hần đang phóng với tốc độ “Tử Thần” . Đứng trước địa chỉ mà Quân đã đưa cho hần, về mặt đầy lo lắng cho nó bỗng chốc biến thành lạnh tanh khi thấy Quân bước ra.

-Ái chà....tôi cũng đứng giờ ghê đó...được thôi tao sẽ ày được gặp An.

-Đừng để tao thấy An có chuyện gì, nếu không thì....-cầm chặt nắm đấm, hần gần từng chữ.

-Haha...cô ấy không sao...mày khỏi lo...-Quân nói, môi khẽ nhếch lên đầy bí hiểm.-Theo tao!

Vào đến căn nhà hoang đổ đột nhiên...Á.a.a.a.a.a.a.a.a.-tiếng hét nghe thảm thương, khiến hần không thể kiềm lòng chạy vào. Hần hy vọng tiếng hét đó không phải là của nó, khi chạy vào, hần không thể tin, không thể tin vào mắt mình vì người con gái nằm đó chính là...nó.

-Angle! Angle! Em...em sao vậy? Em không sao đâu đúng không....-hần lay nhẹ vào người.

-P...Phong...an..anh v...ề đi...ở đây nguy hiể..m lắm...a...nh không..nên...ờ..đây...-nó yếu ớt nhỏ giọng khiến hần phải xót xa.

-Không anh không bỏ rơi em đâu...anh sẽ đưa em ra khỏi đây.-hần hần giọng, lời nói pha chút xót xa.

-Hức..hức...e...m...x..lỗi....đã hại anh như thế này...em...e..m

-Thôi đi đừng có diễn trò em khóc anh đau nữa...gai mắt lắm.-Linh từ trong bước ra.

-Cô...

-Anh đừng nghĩ tôi không dám đụng vào người của anh.

-Mày thử đụng vào cô ấy xem.-hần tức giận.

-Ồ mạnh thế...nếu muốn giữ lấy mạng sống của người con gái mày yêu thì không được phản kháng, sao thế nào? Nếu tao vui thì mày có thể cứu được nó..còn không thì một là mày chết..hai là cả hai cùng chết.-Quân tức giận nói.

-Mày...

-Sao hà...-Tổ Linh hát mặt về phía nó.

-Được...tao chấp nhận.-hần quay đầu về phía nó, cắn môi nhìn nó lắc đầu từng dòng nước mắt lã lã dài trên má. Hần có thể hy sinh tất cả vì nó , hần không mong gì hơn ngoài việc thấy nó cười và được thấy nó bình an sống tiếp. Hần từng nghĩ nếu hần không gặp nó, không trả thù nó thì chắc bây giờ nó đã không như thế này. Và rồi từng người, từng người đánh hần , đau ư? Không...nó không đau bằng cảnh chứng kiến nó khóc...chứng kiến nó đau. Hần khuyu xuống, dòng máu đỏ tươi chảy xuống vàng trán cao kia. Nó khóc thét, gào lên, nó cố lết thân mình đến chỗ hần và...

-Hự!!!Á...a...a! –máu tuông ra, dòng máu thấm ướt áo hần vì người đã đỡ nhát dao kia cho hần không ai khác chính là..nó.-E..m xin lỗi...sống tốt...

anh nhé! E..m không thể nhìn a...nh...vì cứ..u em mà phải vậy...đầu.-đưa tay lên sờ má hần, nó làm vậy vì nó yêu hần...rất nhiều.

-Khôngggggggggg!-hần thét lên, hần đã khóc, hần ôm nó, nhắm mắt lại.

/Rầm/

-Liv! Sarah! Đưa hai đứa nó vào bệnh viện nhanh đi...gọi cho ông Mine đến để cấp cứu cho hai đứa nó.

Khi thấy hai đứa nó được đưa đi an toàn thì cô mới bắt đầu chơi cùng với Quân và Linh

-Sam! Jess! Nổ súng đi!- Cell tức giận, lửa giận trong cô càng mạnh hơn khi thấy nó và hần đang bất động.

-Cô muốn gì? Sao lại tới đây.-Linh run run.

-Muốn biết thì gặp Diêm Vương đi. Tôi sẽ cho cô nếm mùi.-Cầm súng lên và *Bùm*,nhanh như cắt tên đàn em đằng sau đang tính đánh lên cô đã bị bắn chết.

-CÔ ĐÃ LÀM THẾ NÀO VỚI EM TÔI THÌ TÔI CHO CÔ NÉM LẠI TẤT CẢ!!!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 19

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Chap 19: Đằng sau?!

- Quân! Tại sao cậu phải làm vậy với hai đứa nó chứ... Tại sao vậy?! Bộ Trái Đất này hết người để cậu yêu rồi à! Tôi khuyên cậu một là hãy để tụi nó yên...còn không thì... *cạch cạch*... Chết dưới nòng súng của tôi.-Cell tức giận.

-Cô nghĩ cô có súng còn tôi thì không à!

-Ồ! Vậy cậu chọn cái thứ 2 đúng chứ?! Vậy thì cậu nghĩ khẩu AK 700 của tôi nhanh hay khẩu K300 của cậu mạnh?!-Cell khinh bỉ nhìn Quân.

-Cô nói khá nhiều rồi đó! Chịu chết đi! -Quân đưa nòng súng chia thẳng vào Cell.

Bùm-*A.a.a.a.a*

-Quánnnnn!!!! C...cô....cô....muốn gì- Linh run bần bật không thể tin vào mắt mình. Tiếng súng vang lên chỉ vòng có 3s mà viên đạn kia đã cắm thẳng tim của Quân, còn súng của cậu chỉ vừa vang lên nhưng không đủ mạnh để khiến Cell bị thương. Kết quả là máu từ người của cậu ta tủa ra ở khắp các lỗ trên cơ thể. Cái chết... thật...đáng sợ!!!

-Cô...cô....muốn....g...gì?*-Linh run rẩy trước sự đáng sợ kia.

-Hỏi thừa!!!-Một cái nhếch mép cho kẻ thua cuộc... *Bùm*-*A.a.a.a.a!!!

-Đây, chính là kết cục của cô!-Quay bước, nhếch méc đầy khinh bỉ. Nhưng cô đâu ngờ đằng sau lại có một người khác nữa...

- Tôi đánh giá cô quá thấp rồi! Celestial! Hàn Thiên Thiên!

.... Tại bệnh viện ....

- Đùng...Đùng... Khôngggg!! An... Angle....- Hần nằm trong con mê sản gọi tên nó rồi chợt giật mình tỉnh giấc, lấy tay sờ đầu mình, hần khẽ rên.

-Cậu tỉnh rồi hả?!-Nhật gật gù hỏi.

-Ya! Mình đã nằm đây bao lâu rồi vậy?!

-Hờ hờ...chắc có liên quan ha?!-Nhật ngật nghẹo nhìn hần.

-Anh nằm đây đã được một ngày một đêm rồi.-Hần bước vào cùng tô cháo bò nóng hổi.

- Tại bọn em không biết anh thích cháo gì nên mua đại cháo bò mà An thích cho anh ăn.-Mi nhẹ nhàng.

-Ukm! Cảm ơn em! Mà An đâu rồi?! Cô ấy có sao không.-hắn lo lắng cho nó mà quên rằng chính mình cũng đang bị thương.

-....-Mi im lặng, không nói được tiếng nào. Cả gian phòng như chùn xuống.

-Mau cho tôi biết đi cô ấy sao rồi!

-Cậu ấy, đang ở phòng kế bên! Tình hình còn rất yếu, bác sĩ bảo sự sống và ý chí sinh tồn của cậu ấy rất mạnh mẽ. Tớ tin cậu ấy có thể sớm tỉnh thôi.-Hắn nghẹn ngào, giọng như chưa có gì xảy ra, nhưng cô đâu biết khả năng quan sát của hắn như thế nào. Vợ rút kim truyền ra, hắn lao nhanh đến bên nó. Hắn thấy nó nằm đó, trên chiếc giường trắng toát đầy yên lặng. Nó nhắm nghiền mắt, trông nó thật yên bình.

-Cậu đến thăm con bé à.-bà Icy bước vào đầy mệt mỏi.

-Cháu....xin lỗi. –hắn cúi mặt.

-Không sao đâu....nếu con bé không trách cậu thì tôi cũng vậy. Dù sao tôi cũng rất cảm ơn cậu trong suốt thời gian qua đã chăm sóc đứa con này của tôi. Giờ đây tôi và Devil sắp phải về Mỹ vì có một số trục trặc, tôi mong cậu có thể chăm sóc tốt cho nó như cậu đã làm trước đây vậy. Cậu làm được chứ?!

-Cháu hứa với bác dù có hy sinh cả tính mạng của mình cháu cũng nhất định bảo vệ cho cô ấy.

-Tôi...cảm ơn cậu...thực sự cảm ơn cậu. Giờ tôi chỉ mong được bên cạnh con bé, được nhìn nó sớm tỉnh lại. Nhưng chắc là không được rồi thì phải. Đành nhờ cậu thôi.-Bà nhìn nó, vẻ mặt không giấu nổi lo lắng của một người làm mẹ. Đột nhiên, tí....tít....tít-tiếng tí kéo dài từ máy đo nhịp tim của nó, càng ngày càng...nhanh...và nó sắp ngừng...

-Ma...mau lên c...cậu mau đi kiểm bác sĩ nh...nhanh lên đi....con bé...no...nó.-bà Icy ngất lịm đi khi thấy máy đo nhịp của nó đang giảm nhịp dần, và bây giờ nó đang...co giật. Hắn giật mình, lao như tên phóng khiến đầu của hắn túa máu đến ướt miếng băng trắng trên trán. Hắn sợ chỉ cần trễ một phút thôi cũng có thể giết nó. Hắn không muốn mất nó thêm lần nào nữa, một lần là quá đủ rồi.

.....

Hắn quỳ trước cửa phòng cấp cứu đầy đau khô, hắn đang rất đau, đau không phải chỉ là vết thương ngoài da mà nó tận trong tim hắn. Tuyệt vọng và hy vọng đang xen lẫn trong hắn, bỗng một bàn tay chìa ra trước mặt hắn -Cậu chủ à!! Tôi hiểu cảm giác của cậu khi phải như thế. Tôi đã từng rất yêu một người và rồi tôi phải đứng yên nhìn người đó ra đi mà không thể giúp được gì cho cô ấy. Cảm giác đó rất đau đúng không cậu chủ

- Đúng! Nó rất đau. Nhưng mà đây đâu phải lý do mà cậu tôi đây đúng chứ.-Hắn tự mỉm cười trong sự khinh bỉ

-Đúng là không có gì có thể qua mắt được cậu! Cậu chủ. Vậy tôi nói luôn nhé! Chuyện là lão gia muốn gặp cậu. Ông ấy bảo là có chuyện muốn gặp cậu. Hình như cậu chủ Lyes đã về.

-Hơ! Thì ra vậy. Nhưng mà thằng nhóc đó về thì liên quan gì tới?!-Hắn khó hiểu.

-Dạ! Hình như ông chủ muốn tổ chức tiệc sinh nhật cho cậu và cậu chủ Lyes và ông cũng bảo mẹ cậu cũng sẽ về nên cậu nhất định phải đến.

-Được rồi! Khi nào???

-Dạ 2tuần nữa ạ.

-Được rồi tôi sẽ đến nhưng đến là vì mẹ tôi...không phải vì ông ta.-Hắn nói giọng lạnh băng, chẳng chút gì gọi là...sự ảm áp.

- À mà cậu chủ Lyes có dắt một cô gái tên Liera từ Mỹ về, trông cô ấy rất giống cô Thừa Hân.

-Cái gì?! Anh nói Liera....chẳng phải...chẳng phải...-Hắn khá bất ngờ trước cái tên này. Lẽ nào....

...Profile về Lyes tý nhé ^^!!!!....

Tên thật: Trần Lam Minh.

IQ: 190/200 (rất thông minh đấy nhé!!)

Chiều cao:1m83

Trần Lam Phong và Trần Lam Minh đều là con trai của tập đoàn AKS nổi tiếng toàn thế giới chỉ xếp sau nhà nó. Chủ tịch tập đoàn là ông Trần Anh. Ông ta và vợ ly hôn ly hôn khi hai anh em hắn còn nhỏ. Và ông ta rước người phụ nữ khác tên là An Dương. Bà ta chẳng chộc, lúc nào cũng làm nũng để được ông ta cưng chiều. Hai anh em hắn không bao giờ để bà ta vào mắt nhưng khổ nỗi là đẹp trai quá. (tui cũng mê hổng chỉ bà nội đó)

.....

Nhưng dường như từ nhỏ người được cưng chiều nhất là hân chính vì điều đó mà hai anh em hân lúc nào cũng đấu đá nhau. Cho nên khi nghe tin em trai của mình về, hân cũng chẳng có gì là ngạc nhiên. Nhưng biết đâu đằng sau việc bắt cóc nó còn có ai khác nữa, không chừng. ....

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 20

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Chap 20: Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!!

-Bác sĩ! Bác sĩ! Bạn gái tôi sao rồi hả?!--hân hồi hả chạy nhanh đến chỗ ông Mine để hỏi thăm nó.

-Cậu bình tĩnh đã, nếu hấp tấp khiến vết thương của cậu sẽ ra nhiều máu đó.-Vị bác sĩ kia vẫn cứ từ từ mà đều đặn.

-Tôi không quan tâm, điều tôi cần quan tâm là cô ấy.-hân đang rất lo lắng cho nó mà tên bác sĩ này...hãyzzz

-Tôi biết cậu quan tâm đến cô bé ấy, nên mới khuyên cậu thôi. Cô bé ấy không sao, đã qua nguy hiểm. Chỉ cần một ngày nữa là cô ấy có thể tỉnh lại. Nhưng nên nhớ tránh gây xúc động mạnh hay hạn chế vào thăm để bệnh nhân được nghỉ ngơi.

-Ôi ơn trời! Cậu ấy không sao.-Hân thở phào nhẹ nhõm.

-Đúng vậy!--Mi cũng như bót được nỗi lo vì nguy hiểm luôn có thể cướp lấy nó. Nhưng không chỉ có Mi và Hân vui vẻ mà còn có hân. Khi nghe tin đó hân cũng phần nào an tâm hơn vậy cho nên anh chàng nguyên ngày đầu tự cười khiến người khác dễ hiểu lầm. ... Nguyên ngày, hân cứ đi đi lại lại trước phòng của nó, đến tối cũng chẳng chịu về. Điều đó khiến các bác sĩ phải lắc đầu ngán ngẩm còn các cô nàng y tá thì phải ghen tỵ à nha.

Cuối cùng thì mọi người phải miễn cưỡng cho hân được nằm chiếc giường kế bên giường nó để hân được “tá túc”. Nói là ngủ vậy thôi nhưng thực sự “chàng ấy” không ngủ được, cứ nhìn nó rồi tự cười một mình. Hân mong người đầu tiên nó nhìn thấy là người bạn “zai” Lam Phong tuần tú này của nó. Thế mà, (trời không cho zoi hí hí) tại thức nguyên đêm nên trông hân cứ như Panda. Hai mắt thì thâm quầng, con ngươi thì mệt mỏi, đầu tóc thì bù xù làm cho người ta không khỏi giật mình. Và.... -Á.á.á.á.á! M....m...maaaaaaa! Ghê quaaaaaaa!-tất nhiên tiếng hét là của hân. Chỉ tay vào gương, hân không tin người trong cái gương kia là...hân. Cố gắng bình tĩnh và nhìn vào gương, và cố gắng trở lại bộ dạng thường ngày nhưng không hiểu sao hân vẫn cứ có cảm giác không yên. Khẽ nhìn sang giường nó thấy nó vẫn cứ nằm im lìm ở đó. Hân bước từng bước nặng nề ra ngoài, chỉ mới bước được vài bước thì....

-P...ph...ong...pho...ng-nó thều thào trong hơi thở yếu ớt làm hân giật mình quay lại, hân đến nhanh bên nó, nắm lấy tay nó, hân nói:

-Anh ở đây! Anh ở đây! Em không sao chứ?!

-Anh....anh ở đâu vậy ....tôi quá em không thấy gì cả?!

-nó quơ tay loạn xạ trên không trung khiến hân bất ngờ. Bây giờ, có biết bao nhiêu là câu hỏi nảy sinh bao bọc trong đầu hân. Rồi... Rồi... Và Rồi...

-Pho....ng à...anh có nghe e...m n...ôi gì không?!--nó gấp gáp nhú mày lại. -Anh có nghe mà. Chắc tại trời tối quá nên em không thấy thôi. Khi trời sáng em sẽ nhìn thấy mà. Giờ thì ngủ đi nhé!--hân chỉ biết an ủi nó. Chờ cho nó ngủ sâu, hân mới chạy đi tìm bác sĩ. Nhìn nét mặt lo lắng của vị bác sĩ già không khỏi khiến hân lo lắng:

-Bác sĩ...tại sao lại vậy chứ?!

-MmM...

Đây chính là lí do tôi lo lắng khi phẫu thuật. Thật ra...con dao bị cắm ngay khu vực trung ương dây thần kinh của mắt. Nếu lấy ra có thể khiến bệnh nhân bị mù hoặc bị mất thị giác trong vài tháng. Trường hợp này nếu không lấy con dao ra nhanh thì có thể khiến bệnh nhân mất mạng vì vậy mà chúng tôi mới phải liều để rút con dao ra. Hiện tại chúng tôi chưa thể kết luận được là cô ấy bị mù hay mất thị lực trong một vài tháng tới.

-Vị bác sĩ, nét mặt không khỏi lo âu.

-Vậy giờ tôi cần phải làm gì?!

-Bây giờ, chúng tôi sẽ tiến hành cuộc kiểm tra để xem tình hình bệnh nhân. Từ giờ đến đó, cậu và các bạn của cậu cần phải giữ, không cho bệnh nhân biết để tránh bị kích động.

-Được!-hắn gấp gấp trả lời ông Mine. Hắn bước về phòng bệnh của nó, rầu rĩ, buồn bã, hắn không biết liệu nó sẽ ra sao nếu biết được sự thật này. Vừa tới cửa, hắn thấy Cell đang đứng nhìn nó ngủ, tay cô được băng lại. Hắn khẽ ra đưa ngón trỏ lên môi ra hiệu im lặng và khẽ bảo Cell đi theo hắn, lặng lẽ ngồi xuống cái ghế:

-Cậu có thể nói rồi đó!

-Cell ngồi xuống, ánh mắt cô xa xăm nhìn hắn, hắn đầy tuyệt vọng, cô nghe hắn nói về tình hình của Angle, nó rõ từng chữ, từng chữ một. Cô khá bất ngờ trước sự thật này. Nếu em cô bị mất thị lực thì có thể chờ thời gian nhưng nếu... Cô không dám nghĩ tiếp. Cô sợ. Sợ nó sẽ là một điều gì đó rất đáng sợ đối với Angle. Cuộc nói chuyện giữa hai người kết thúc, hắn cùng Cell đi về phòng nó. Vừa tới cửa thì: -Phong! Là anh ư?!--nó hỏi gấp. - Ukm! Là anh đây.-hắn thở dài. -Nói...nói cho em biết bây giờ là lúc nào rồi.

-Sao em lại hỏi vậy?!--hắn khá bất ngờ.

-ANH NÓI ĐI!

Cô y tá đã cho em biết rồi nhưng em muốn nghe nó từ chính miệng của anh.-nó đầy giận dữ, đôi mắt nó đang ngập nước. Giọt pha lê đầu tiên đã rơi trên gương mặt của nó.

- Em đang nói gì vậy.Chỉ mới 3h sáng thôi mà. Em đừng giận nữa.

-Đừng GẬT em nữa. Em...em đã mù rồi....đúng không...ĐÚNG KHÔNGGGGG!!!

-nó tức giận, từng giọt nước mắt đang không ngừng. Đau...không chỉ riêng nó mà cả hắn...

-Anh...anh xin lỗi... Dường như lời xin lỗi của hắn càng khiến nó, đau thêm đau, nó vật vã, gào, thét.

Cảnh tượng đó khiến ai cũng phải chạnh lòng bởi nếu có khi bạn không thể nhìn thấy nơi thế giới mang thứ ánh sáng đẹp đẽ kia thì bạn sẽ như thế nào?!

Tất nhiên là rất đau, rất mệt mỏi. Nó cũng vậy, mà nó còn là một thiếu nữ chỉ mới tròn 16 tuổi. Nếu cuộc đời nó phủ toàn màu đen tối thì nó còn sống để làm gì. Nó đầy tuyệt vọng tháo kim truyền ra, “lao” nhanh ra khỏi giường khiến mình bị té mạnh xuống đất. Cái ngã đầy đau đớn đó khiến tim hắn rí máu, hắn vội vã quỳ xuống đỡ nó, hắn ôm chặt nó vào lòng mặc cho nó cào, cắn, thậm chí là đánh hắn, hắn chịu đựng, an ủi nó: -Anh xin lỗi...là tại anh...tại anh làm em ra nông nổi này, anh không xứng, anh không xứng bên em...tại anh. Anh xin em...anh xin em mà! Đừng như vậy mà...

Nó ngừng đánh hắn, nó lắc đầu, nó khóc, nó vùi mặt vào vòm ngực của hắn mà khóc:

- Em...hix hix... Em sợ...em sợ rằng khi em mù...anh sẽ không thích...không thích em nữa... Hắn lúc này không chỉ ôm mà còn ôm chặt nó, hắn mỉm cười nhưng giọt nước mắt cũng đang rơi trên mặt hắn:

-Không đâu! Anh sẽ không bao giờ ngừng thích em đâu vì anh đã lỡ yêu em mất rồi. Nếu em không thể thấy thì anh sẽ là đôi mắt của em được chứ?!

Dường như điều đó đã khiến trái tim nó an tâm được phần nào. Gật đầu và khẽ thì thầm: -Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!! Nhưng em không sợ nữa vì...em vẫn còn một đôi mắt khác là anh đây.

Cảm ơn anh...vì đã bên em...và cũng vì đã làm đôi mắt, cho em thấy được ánh sáng nơi thế giới đẹp đẽ kia...

Nó gục đầu vào vòm ngực hắn mà tận hưởng hương vị nam tính từ hắn. Nó thật đã bị cuốn hút bởi hắn, bởi tình yêu của hắn

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé ngốc ạ! – Chương 21

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25

Chap 21: Dạ tiệc (phần 1)

Tình yêu của mỗi con người lúc nào cũng có những ngăn cản. Ngăn cản do con người, ngăn cản do hiểu lầm... Nhưng nếu thực sự yêu nhau, chúng ta cũng có thể bên nhau nếu không là kiếp này thì sẽ là kiếp sau. Miễn là ta yêu nhau phải không anh!

.....

Trong một căn phòng đầy trăng lệ và trăng ngập sự xa hoa, có một chàng trai với vẻ đẹp thanh tú tựa ánh trăng cùng một cô gái có nét đẹp kiêu diễm, hút hồn đang “trò chuyện” cùng nhau. Chàng trai kia lên tiếng:

-Liera! Cô nghĩ sao nếu được gặp lại tên Lam Phong, người cô ngày đêm mong nhớ? Chắc vui nhỉ?

Một cái cười khẩy, cô gái tên Liera trả lời:

-Anh nghĩ sao?? Vui?? Nực cười! Anh nghĩ tôi sẽ vui khi người đàn ông mà tôi yêu thương đang tay trong tay với đứa con gái khác à!! Đúng là điên rồ.

-Ồ! Thế thì tôi nghĩ cô nên biết tin này. Có lợi lắm đấy.-chàng trai kia mỉm cười đầy vẻ đều đặn.

- Tin gì anh nói nghe xem nào.... Lyes.-Liera tiến lại gần Lyes, hơi thở của cô đang phả vào mặt anh, đôi tay đang vờn về trên vai anh.

-Cô đúng là biết quyến rũ đàn ông đấy. Được thôi...đứa con gái đó...đang trong tình trạng mù tạm thời. Tin hay chứ?)-nhanh như cắt Lyes đã khiến Liera nằm dưới vòng tay của anh.

-Anh đúng là...tên sắc lang.-Liera để mặc cho Lyes đang “khám phá” thân thể “bốc lửa” của cô.

-Nếu không sắc lang thì đâu thể chiếm được em vào 3 năm trước.-Cách xưng hô được Lyes thay đổi trong chớp mắt. Trong mắt anh chỉ ngập tràn lửa dục vọng. Từng thứ, từng thứ một đang được anh cõi ra từ người của Liera một cách nhanh chóng. Cứ thế, căn phòng tràn ngập cảnh “xuân” của hai con người đang quấn chặt lấy nhau. Thật đáng...kinh tởm!

..... Tại bệnh viện...

- Ê An! Hôm nay là ngày mày xuất viện nè, có cần tụi tao giúp gì không?)-Mi xót xa hỏi nó.

- Tao cần tụi bây luôn bên tao, luôn là bạn của tao như vậy là tao mừng lắm rồi. Bây giờ ba mẹ tao đang ở Mỹ, tụi bây nếu có nhận được cuộc gọi của ba mẹ tao thì cũng đừng nói gì hết nha.

- Ukm... tụi tao hứa với mày.-Hân cũng không giấu nổi nỗi xót xa cho nó.

Cả ba đứa tụi nó cùng nhau cười, cùng nhau xếp đồ cho nó. Bỗng ngoài cửa, vị bác sĩ Mine, Cell cùng hân bước vào, trên mặt đều nở nụ cười tươi, hân đặt tay lên vai nó, mỉm cười bảo:

- Angle...mắt của em sau hai tuần nữa là có thể nhìn thấy rồi. Bởi vì, con dao chưa hẳn là ảnh hưởng đến dây thần kinh trung ương nối với mắt. Trong thời gian này, em chịu khó một tý, sau hai tuần nữa thì em có thể nhìn thấy được ánh sáng ngoài kia rồi. Và sau khi hai tuần đó kết thúc, em đi cùng anh đến chỗ này nhé!

-Thật chứ?! Anh không lừa em.-nó đang nở nụ cười, nụ cười đã lâu rồi hân không được thấy.

-Đúng vậy! Theo như kết quả cho thấy, dây thần kinh trung ương của cô khá đặc biệt nên nó không bị ảnh hưởng bởi con dao.-vị bác sĩ Mine từ tốn giải thích cho nó.

- Ôi ơn trời! Em vui lắm.-nó ôm cổ hân, nó khóc. Nhưng không phải là khóc vì đau mà khóc vì hạnh phúc. Ông trời đã cho nó, một lần nữa được thấy hân. Người nó yêu!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 22

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Chap 22: Dạ tiệc!! (phần 2)

Thời gian trôi đúng là nhanh thật, mới đó đã 1 tuần trôi qua, lúc nào, nó cũng mong có thể lại được tiếp nhận ánh sáng của thế giới, của tạo hóa.

-Angle à! Chị sắp phải về Mỹ để giải quyết công việc của công ty. Tạm thời Sam sẽ ở bên em để thay chị chăm sóc cho em.

-Vâng... Vậy khi nào chị đi?!

-Ngày mai, nhóc ạ!-Vừa nói, cô khẽ bẹo má khiến nó nhăn mặt.

-Em không phải nhóc đâu!!-nó cau có mặt mày, cái môi chu ra trông hết trẻ con.

-Ừa...ừa em không phải là nhóc mà là trẻ con đó bé...hahaha.-Cell ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-Hừ...! Chị đợi đi hết tuần này, khi em nhìn thấy được thì em sẽ đặt vé qua bên chị trả thù.-Nó...thật đáng yêu.

-MmM...chị sẽ chờ nhưng phải nhớ học võ trước khi muốn trả thù nhé! Nếu không thì chỉ sợ Lam Phong kia mất vợ...hehe.-Cell làm bộ đều cán để chọc nó.

-Chị này...!!! .... Những việc vui vẻ cứ như thế diễn ra khiến phần nào an ủi nó.....

-Angle!! Anh có mua cháo bò mà em thích nè. Đợi chút anh đi lấy muỗng bón cho

nha.- Hắn bung tô cháo bò không hành cẩn thận đi vào, đặt tô cháo xuống bên cạnh giường, hắn chạy đi lấy muỗng mà chẳng để ý Cell cũng ở đây. Cô hắn giọng, làm điệu tiếc nuôi trâu ghẹo bọn nó:

-Quéo...Queo...Quèo (Well...Well...Well) hai người tình cảm làm chị mầy thấy xót à. Cứ thế này thì chắc chị đi mà khỏi lo gì nữa rồi. Haizz...!!

-Ồ... Cell cô đến hồi nào vậy.

-Mùa thu lá rụng một mình, mùa đông tuyết lạnh cô đơn chốn người. (làm đại nha đừng có ném tui)

Nó thì ngêch mặt ra, nói đúng hơn là nó chả hiểu lá rụng với tuyết rơi có liên quan gì với nhau hay không. Trong khi hắn thì tùm tùm cười:

- Nếu không muốn thì đi kiếm mảnh tình tình đê. Ai bảo không có chi, giờ còn than với vãn.

-Nè cậu có cậu phải như vậy không hả?! Chị không có vì chị không thích chữ ai bảo như cậu. Nghĩ sao vậy! Hàn Thiên Thiên tôi cũng là một Black Rose được nhiều giang hồ quan tâm lắm nhá! Chị là không ưa thôi.-Cell “phùng phục lửa” .

-Ồ...ò...ò, giờ em mới hiểu câu nói lúc nãy của chị. Thì ra là đang ganh tỵ với tui em chứ gì, hehe.

-Hai người chơi không công bằng nha. -Cell bủi môi.

-Có gì mà không công bằng.-Nó khó hiểu.

-Haizz... Thôi chị phải đi đây không đùa với mấy đứa nữa. Có một vài chuyện ở bang chị cần phải giải quyết.

- Trông chị bạn quá nhỉ?! -Đúng rồi đâu có như hai cô cậu. Rảnh quá mà!!

-Ồ!!-Nó xấu hổ đẩy Cell ra ngoài.

Sau khi Cell ra ngoài thì hắn vui vẻ bón cháo cho nó. Nó “nhận” từng muỗng cháo của hắn mà lòng đầy hạnh phúc.Khỏi ăn cũng no rồi.

-An này!-Hắn nhỏ nhẹ vuốt tóc nó.

Nó khẽ quay sang hắn: – Sao vậy?!

-Nếu trước đây anh từng yêu người con gái không phải là em. Em có buồn không?!

Hơi bất ngờ trước câu hỏi của hắn. Thật ra nó có chút thất vọng khi mình không phải là người đầu tiên mà hắn yêu. Nhưng nếu không phải là người đầu tiên thì sẽ là người cuối cùng bên hắn, sẽ là người yêu hắn hơn cả cô gái kia. Thế nên: -Em không sao cả. Em không buồn vì nếu cô ấy là người đầu tiên thì em sẽ là người cuối cùng. Nếu cô ấy yêu anh nhiều thì em sẽ yêu anh nhiều hơn thế nữa. Nên em không có gì phải buồn cả.-nó nở nụ cười an ủi hắn. Hắn ôm nó khẽ hôn lên trán nó, hắn thì thầm bên tai nó:

-Cảm ơn em

Thật ra Cell vẫn đứng ở cửa chưa đi, cô muốn nghe thử nó sẽ nói gì khi nghe hắn hỏi như vậy. Cô mỉm cười tự nói với đêm:

“Cuối cùng chị cũng an tâm giao em cho cậu ấy!”-rồi cô bước đi. Đột nhiên cô va phải ai đó, cái va tuy không nhằm nhò gì nhưng vì quá bất ngờ nên cô chỉ kịp la lên theo quán tính: -A!

-Xin lỗi! Xin lỗi!- thì ra người đụng cô là một tên bác sĩ, anh ta vội đứng lên rồi khẽ đỡ cô và xin lỗi tới tấp.

-Không sao!- cô trả lời rất ngắn gọn nhưng đầy xúc tích.

-Lúc này là tôi sợ ý va phải cô. Mong thứ lỗi, à tôi là Lâm Minh. Rất vui được làm quen cô.-Anh chàng lúc này vui vẻ giới thiệu mình. Nhưng gương như Cell chẳng để ý.

-Celestial Hàn!-vẫn ngắn gọn và đầy xúc tích. Lúc này cô ngược lên nhìn Lâm Minh và cô chợt sững sờ trước gương mặt kia. Anh là con lai với mắt màu xám đầy ma mị, sóng mũi cao lại thẳng,đôi môi mỏng khiến cô gái nào cũng có thể bị mê hoặc. Còn anh cũng dường như “sờ sững” trước làn mi cong

vút, làn da khỏe khoắn, đôi mắt mí lót nhưng lại rất thu hút bởi sự lạnh lẽo trong nó. Đôi môi ửng đỏ khiến các anh chàng không thể kiềm được lòng mình. Họ đã bị chậm nhịp bởi đôi phương.

- Xin lỗi bây giờ tôi có việc, nên xin cáo từ. - Lâm Minh vội vàng. Cậu gạt đầu chào cô rồi đi nhanh về phía trước. Cell khẽ đưa tay lên ngực mình, cô đã rung động ư. Không được, cô không thể. Một lần là quá đủ rồi, cô không cho phép mình phải như vậy lần thứ hai. Gạt hết tất cả, cô dần chìm mình trong bóng tối. Khi cô khuấy bóng, Minh mới nhòe miệng quay đi: “Celestial, chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

*****Profile của Lâm Minh*****

Tên thật: Ngô Hoàng Lâm Minh.

IQ: 200/200.

Chiều cao: 1m83.

Là con lai của ông Ngô Lâm và bà Liz, người Thụy Điển còn Ngô Thừa Hân chính là em ruột của Minh. Cậu theo ngành y. Năm 18 tuổi, cậu dọn ra ở riêng còn Thừa Hân thì được sự bao bọc của ba mẹ từ nhỏ nên sự ảnh hưởng của ba mẹ đối với cô là rất lớn, cô luôn nghe theo lời mẹ hơn là anh trai và bố.

*****

Cuối cùng thì ngày thứ bảy của tuần thứ 2 cũng đến. Hôm nay chính là ngày nó tháo băng...

- Pho... Phong em sợ quá!! - Nó run rẩy kéo áo hần.

- Nắm tay nó, hần trấn an n: – Không sao đâu! Sau khi tháo băng thì em có thể nhìn thấy được ánh sáng ngoài kia rồi.

- Xin lỗi! Chúng tôi đến để tháo băng cho cô Angle được rồi chứ?! - Chàng bác sĩ kính cẩn hỏi. Sau đó từng vòng băng được tháo xuống. Mọi thứ đều mờ và ảo, nó đang neho mắt trước thứ ánh sáng chói chang kia. Tất cả đang rõ dần...

Nó cũng dần thấy được gương mặt mà nó yêu thương kia.. Ôi! Thật đẹp! Nó nở nụ cười rồi ôm chầm lấy hần. Nó chờ lâu lắm rồi.

- Chúng tôi xin phép. - Anh chàng bác sĩ cùng nữ y tá ra ngoài. Bỗng nhiên hần lên tiếng: - Lâm Minh! Chiều nay Angle có thể xuất viện được chứ?!

Chàng bác sĩ mà hần gọi là Lâm Minh quay lại mỉm cười dịu dàng:

- Ồm được! Nhưng nếu như vậy thì tuần sau nhớ đưa cô đến để tôi kiểm tra lại cho cô ấy. - Cảm ơn! - nó nhẹ nhàng cất giọng khiến Minh sững sờ vì giọng nó và Cell rất giống nhau. - Không có gì! - Cậu đáp lại.

- Cậu không giận tôi chứ?! - Hần chau mày, hần giọng.

- Chuyện gì? Nếu là chuyện đó thì tôi không trách. Định mệnh không phải do con người sắp đặt. Dù gì thì em gái tôi cũng đã đi rồi. Chúc cậu hạnh phúc. Đừng để phải giống em gái của tôi. - Minh nhẹ nhàng khiến nó cảm thấy tội lỗi dù mình không có lỗi. Rồi Minh quay đi để lại khoảng không buồn bã.

Chợt hần lên tiếng xé tan bầu không khí im ắng này:

- Tôi nay... ừm... em sẽ đi với anh đến nơi này chứ?!

- Đi đâu vậy?! - Dự tiệc sinh nhật của Lyes, em trai của anh.

- What?! - Nó ngạc nhiên.

- Đi chứ?!

- Em... em sợ mình sẽ làm anh mất mặt. - nó lo lắng.

- Không sao đâu, anh sẽ khiến em trở thành nàng công chúa đẹp nhất. Tin anh đi! Khi đến đó chỉ cần làm theo anh thôi.

- Ukm - nó dường như bị hần thuyết phục, nhắm mắt, gạt đầu bừa cừ như cừu con nhỏ đại sợ sói già ăn thịt. Hần nheo mắt nó trông rất “tử”.

Hần đưa nó đến siêu thị, còn hành lý thì giao cho chị người làm và quản gia thu xếp. Gió lùa qua tóc nó, hàng cây thì cứ như “chạy đua” cùng hần và nó. Thoáng chốc đã đến, hần giao nó cho các chuyên viên làm đẹp. Còn mình thì đi chọn một bộ vest. Nó bị các chị chuyên viên xoay cả chục “đồng” đến mặt chóng mặt hoa. Nó há hốc mồm nhìn vào gương “úi cha má ơi ai mà đẹp thế”. Nó thực sự không thể tin được người ở trong gương kia là nó. Nó yêu kiều đi xuống khiến hần “đơ mình”, nó... thật đẹp! Lại tiếp tục “vi vu” trên chiếc Lamborghini mới toanh của hần.

- Em sợ lắm! - nó nắm chặt tay, đôi môi bình thường đã vừa đỏ vừa mọng nay lại thêm lớp son khiến hần muốn “nhào dơ” nghiền nát của nó khẽ nhấp nháy.

-Không sao đâu mà.

-Em...em không biết khiêu vũ...-nó dè dặt.

-Em không cần phải lo chỉ cần theo anh mà thôi. Tới nơi rồi.-hắn nhìn nó-Không sao cả, tất cả rồi sẽ ổn mà, tin anh nha! Nói rồi hắn bước xuống xe vòng qua chỗ nó mở cửa xe. Nó khoát tay hắn, cả hai tiến vào trong trước bao nhiêu con mắt ngưỡng mộ cặp Kim Đồng Ngọc Nữ này. Hắn thì đầy chất “soái”, nó thì dịu dàng đi bên cạnh cùng lúc đó thì Lyes và Liera bước vào, cả hai cặp đụng độ nhau, cậu ta nghiêng người, chào chẳng ra chào mà hỏi cũng chẳng ra hỏi:

-Ồ! Chào anh hai! Anh khỏe chứ?!-cái giọng đầy đều cán của Lyes chẳng khiến hắn tức giận mà chỉ “phản tác dụng”.

-Khỏe hay không thì tùy điều kiện!-nói xong hắn bỏ lại Lyes với sự tức giận.

Nó vào trong thì thấy Hân diện cái váy màu xanh rêu đơn giản mà tôn lên sự dịu dàng, mềm mại của nàng, Mi thì đầm ngắn kiểu công chúa ba tầng trông rất đáng yêu, thấy hai đứa bạn mà nó cảm thấy hơi tự ti, nhưng ngoài ra còn có hai anh chàng đi cùng là Vỹ và Nhật đẹp trai không kém gì hắn, nó khá bất ngờ trước sự xuất hiện của Nhật, Vỹ, đang tính hỏi thì Nhật đã trả lời:

- Tôi với Vỹ cũng là bạn với tên Lyes đó và lại tập đoàn của chúng tôi cũng có mối làm ăn lớn với tập đoàn đá quý Diamond nên phải đến đây để tặng “tình hữu nghị”. Hân với Mi thì do chúng tôi mời đi cùng cho đủ cặp thôi. Được rồi cũng tới giờ bắt đầu party rồi vào đi.

-Ồ...ôm-nó vẫn chưa hiểu rõ được nhưng vẫn phải ờ cho có lệ.

Đột nhiên: -Phong!-Liera gọi to tên của hắn rồi chạy đến ôm chầm lấy hắn nhưng nhanh chóng bị hắn gỡ ra,nó đứng hình khi thấy cô gái kia ôm hắn, lòng quặn thắt đau đớn,nó nhìn theo cử chỉ của hắn mà lòng thầm cầu nguyện, nhìn kỹ thì hắn rất ngạc nhiên khi người trước mặt hắn chính là Thừa Hân. Nhưng thật tiếc là hình bóng của cô chỉ là một cô gái ở quá khứ trong trái tim hắn mà thôi, đối với hắn, cô bây giờ chỉ là người lạ:

- Xin lỗi, tôi không thích để người lạ ôm mình.-lạnh lùng hắn lên tiếng.

-Em là Thừa Hân đây! Anh không...không nhớ em sao?! Năm đó em bị tai nạn nhưng không chết, chính Lyes đã cứu em và bây giờ em trở lại với anh rồi đây mà.-Liera thực sự ngạc nhiên khi hắn nói cô là người lạ. Hắn tuy cũng ngạc nhiên nhưng vẫn cố điềm tĩnh vì trước mặt và bên cạnh hắn là hai người con gái mà hắn đã rất yêu.

- Thừa Hân bây giờ với tôi chỉ là quá khứ, còn cô, cô không phải là Thừa Hân bởi Thừa Hân mà tôi biết là cô gái rất giản dị mộc mạc không như cô. Tuy cô chính là Thừa Hân nhưng cô đã khác xưa rồi. Khi xưa, cô ấy không bao giờ ăn mặc hở hang như cô, không trang điểm bụi phấn như cô, cô ấy cũng chẳng như cô.-Khi hắn dứt lời thì Nhật và Vỹ thật rất bất ngờ. Họ không ngờ hắn lại có thể nói được như vậy, thật khâm phục.

Rồi hắn nắm tay nó đi vào trong để lại Liera đầy tức giận, cô ta nắm chặt lấy tay nó, ánh mắt đầy căm phẫn:

- Vì cô ta ư?!

-Bỏ ra!-giọng hắn tuy nhỏ mà lại đầy lạnh lùng và uy quyền.

- Nói đi...cô ta...là gì của anh chứ?! TẠI SAO HẢ!-Liera gần như hét lên, còn nó thì như sợi dây sắp đứt để cho cả hai cùng “chơi kéo co”. Tại sao chứ, muốn nói thì cũng đã nói sao cứ phải nín kẻo. Đột nhiên hắn lên tiếng:

-Cô ấy chính là hôn thê của tôi!-lời nói dứt khoát khiến nó và Liera ngạc nhiên. Tuy là Liera đã bỏ tay nó ra nhưng lòng thù hận của cô cũng đang tăng dần, cô ta gần từng chữ: -Anh sẽ phải...HỒI HẬN!-Liera quay đi để lại màn kịch đã hạ rèm, lúc đầu cô chỉ muốn chọc tức nó vì cô á tin rằng hắn sẽ quay lại với cô nhưng thật không ngờ điều này lại khiến thừa nhận và gần như là tỏ tình với nó.

Cũng là người chứng kiến, Lyes vô cùng thích thú, đúng là cuộc tình lâm li bi đát mà. Lần trước là Quân bây giờ là Liera, Lam Phong à anh thật chẳng còn hoàn hảo nữa rồi. Chuẩn bị chờ xem đi. Một kịch nữa sắp bắt đầu rồi. Nhếch mép quay đi...

~ to be continued

~ Xin chào cả nhà, trong tuần qua Wind phải thi nên không ra chap được nay làm dài tý để tạ lỗi !! Bạn nào có góp ý thì cmt ở dưới.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé gốc ạ! – Chương 23

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Gốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Chap 23: Anh sẽ yêu em mãi chứ ?

Tiếng nhạc dịu êm đang vang lên, các cặp đôi đang tay trong tay, hòa mình trong khúc nhạc du dương ru dịu lòng người. Hấn và nó đang đứng trước mặt ba mẹ hấn, nó cứ ngỡ ngơ khi thấy mẹ hấn rất...trẻ!

-Bạn gái con à!-mẹ hấn không phải là mẹ kế lên tiếng, bà ta điệu đà, son phấn thì lòe loẹt, đôi giày thì 20phân, có bắt ghế cũng chả leo tới. Giọng bà ta thì khô nói, điệu khiến người khác đau đầu! Bà ta vừa nói vừa đưa cặp mắt lảng lơ nhìn hấn khiến nó muốn rơi cằm xuống đất. Nó khẽ cúi đầu chào bà ta, bỗng nhiên hấn nắm chặt tay nó y như rằng không cho nó chào.

- Phải thì sao nào!-hấn lạnh lùng lên tiếng, chẳng ảnh hưởng hay mấy may ánh mắt hồ ly kia.

-Mày ăn nói với mẹ mày như thế à!-ba hấn lên tiếng bảo vệ mẹ kế. -Cô ta không phải mẹ tôi. Mẹ tôi đã bị ông bỏ rơi, khổ sở phải chọn lấy cái chết. Còn cô ta chỉ là do ông cưới về mà thôi.

-Mày...!!-Ba nó và cả bà mẹ kế kia đều tái mặt khi nghe hấn nói. Hai ánh mắt, hai địa ngục đang nhìn sâu vào nhau và chẳng chút gì là sợ hãi. Buổi party cứ thế diễn ra, hấn đưa nó về, nói là về nhưng thực ra là dẫn nó đến một nơi. Trong lúc cả hai đang đi thì có một chiếc BMW theo sau.

-Ê ! Mì mày nghĩ hai người đó đi đâu!-Nhỏ Hấn đang ngồi trên xe cùng Mì, Nhật, Vỹ, bọn họ đang... theo dõi nó! (thì ra là thế)

-Ai biết?! Mày hỏi tao, tao hỏi ai, hỏi thánh chắc.-Mì đang chăm chú nhìn theo xe của hấn. Đi được một đoạn thì hấn dừng xe, hấn bịt mắt của nó, tỏ vẻ bí ẩn. Điều này làm cho nó và tụi Hấn, Mì tò mò.

-Nè mày, tao dám cá là sắp được xem phim Hấn rồi đây.-Mì cười nham nhở khiến Vỹ phì cười, lắc đầu. Rồi cậu chột đặt tay lên ngực mình “sao lại nhanh như thế chứ. Không lẽ mình đã...!” một ý nghĩ chạy ngang qua đầu cậu.

-Đừng đòi, cơ mà phim tình cảm nữa mới ghê chứ! Tao nghĩ chắc cũng cỡ chuyện tình của Kim Tan mày hen kkkk-Hấn lém lỉnh, nhún vai.

Thế rồi cả nhóm dừng xe lại, rồi đi theo sau, Hấn chắc vì mang giày cao gót lại đi nhanh nên nhỏ bị trượt chân và ngã người ra sau, nhờ có Nhật ôm lấy kịp nên chưa “đặt” lưng xuống đất Mẹ. Thế mà thật phũ phàng khi nhỏ và Nhật đã.... Kiss nhau!

Trợn ngược mắt, nhỏ đẩy Nhật ra và làm một cú “an tọa” bàn mông đau điếng nhưng nó vẫn không thể ám ảnh bằng việc nhỏ và Nhật đã hôn nhau. Ôi thật là ám ảnh đời nhỏ.

-Sao...sao cậu....cậu...-Hấn lắp bắp.

-Chuyện gì đây má!-Mì quay lại.

-Ờ kh...không....co...có...có...gi...gi.-Hấn lại lắp bắp nói chẳng nên câu.

-Không có gì thì đi nhanh chứ không thì mất dấu đó.-nhỏ Mì hỏi thúc.

-Ồ...ờ-Nhật, Hấn cùng đồng thanh.

****

(Quay lại chỗ nó và hấn nào)

Hấn nắm tay nó, cả hai cùng nhau bước đi, nó thì chẳng thấy gì vì bị hấn bịt mắt, rồi hấn dừng lại, tháo cái khăn bịt kia ra và...

-Oa!!! Đẹp quá!-nó thấy mình đang đứng giữa những ngọn nến đang được xếp thành hình trái tim đang lấp lánh ánh sáng.

-Em biết không, từ khi gặp em anh thấy em chẳng có gì đặc biệt ngoài việc phá phách, ăn lại rất nhiều, em luôn làm cho anh phì cười, em làm cho anh vui vẻ theo em. Rồi anh cảm nhận anh không còn là anh trước đây, em đã thực sự chiếm lấy trái tim anh, em đã làm cho anh yêu em...

Hấn ngừng lại, nó cũng quay về phía hấn, nó dường như phát khóc khi nghe hấn nói như vậy, nó không thể tin những điều trước mắt mình, bởi điều đó làm nó quá bất ngờ.

Nhưng vẫn càng bất ngờ hơn khi nó thấy hấn quỳ xuống, đưa chiếc nhẫn kim cương lấp lánh có khắc chữ A và P lồng vào nhau, hấn dịu dàng lên tiếng:

-Em...Em làm...lời chưa kịp nói ra thì đã bị tay nó chặn lại. Hấn có chút hụt hẫng và thất vọng lẽ nào, nó không yêu hấn ư.

Chột hấn cảm nhận được hơi thở của nó thật gần, thì ra nó ghé sát mặt mình vào mặt hấn, nó khẽ hôn hấn. Một nụ hôn ngọt ngào.

Khẽ thì thầm -Em yêu anh! Anh...đồng ý...yêu em mãi chứ!-Lời nói tựa như lông hồng của nó khiến hấn ngơ người. Ban đầu là hấn nói nhưng bây giờ lại là nó. Hấn đưa tay choàng lấy nó, nhẹ nhàng chiếm lấy đôi môi kia. Khung cảnh bây giờ thật lãng mạn!

- Ê mày tao sắp khóc rồi! Hix hix! Ước gì tao là nhỏ An được Phong đẹp trai tỏ tình.-nhỏ Mì quay lại mặt mếu máo.

-Tao cũng vậy ó! Ôi ông gòi ơi sao lại vậy chứ. Sao tụi con không được giai đẹp tở tình chứ! Huhuhuhu-Nhỏ Hân miễn theo.

-Thôi thôi hai cô đừng có mếu nữa không thì tôi miễn theo gờ.-Vỹ rủ bỏ hình tượng của mình, anh chàng cũng muốn miễn luôn rồi. Riêng Nhật thì nãy giờ cứ tùm tùm cười mãi như thằng tự kỷ đang lên level.

-Ê! Mày bị gì mà cười khang vậy!-Vỹ thấy bất thường lên tiếng hỏi. Lúc này thì mặt Nhật đỏ lên, cậu vội cười giả là

-Ồ không có gì đâu thôi về về.-nói rồi anh chàng bỏ đi một mạch.

-Thằng này hôm nay bị gì vậy trời!Khó hiểu!-Vỹ khó hiểu thành lời.

....

-Áizz! Thật là tức chết mà! Tại sao anh ta dám.-Liera ngồi trong một căn phòng VIP cùng chai Whisky chỉ còn một nửa.

-Sao anh ta lại không dám?!-Lyes lên tiếng.

-Hừm...anh nghĩ anh là ai chứ! Người tôi yêu là anh ta, là Lam Phong,tại sao tôi yêu anh ấy nhiều như thế mà...mà sao anh ta lại phản bội tôi chứ...hức hức!!-Liera khóc trong con say.

-Phản bội?! Anh ta phản bội cô?! Nực cười! Đừng quên rằng cô không phải là một thiếu nữ ngây thơ trong trắng nữa đâu nhé, cô nên bớt vọng tưởng đi. Chính cô mới là người phản bội anh ta trước.

-Nếu không phải trả ơn anh thì tôi cần gì phản bội Lam Phong chứ. Anh là TÊN KHỐN!! -Cô thôi đi! Đồ đàn bà dơ bẩn! Cô nghĩ Lam Phong còn yêu cô không khi hắn biết cô là thứ nhơ nhớt bẩn thỉu chỉ vì muốn trả thù mà bán thân mình cho tôi.-Lyes cầm chặt tay của Liera khi ả định vung tay tát mình.

-Anh..anh...anh là tên KHỐN... Tôi hận anh.

-Đúng tôi là tên KHỐN nhưng cô thì sao hả cô chẳng khác gì những đứa đứng đường cả. Cô khiến người ta kinh tởm. Cô hãy đợi đi, chờ xem tôi giết tên Lam Phong đó như thế nào! Hahaha-gọng cười đầy man rợ vang lên trong đêm.

-Không, anh không thể giết Lam Phong, không, khônggggg-Liera như hét lên.

-Có giỏi thì đi nói với anh ta đi. Nếu không muốn mất mạng thì nên im mồm. Không thì tôi cho cô chết bằng cái chết khó coi nhất.-Lyes bóp chặt cằm của Liera khiến ả đau thấu xương. Lúc này, ả chẳng thể nói được gì vì cô muốn sống, cô không muốn mình phải chết. Nhưng cô sẽ sống sao nếu người cô yêu chết đi. Vốn dĩ cô chỉ muốn nó chết nên mới hợp tác với tên khốn đó nhưng ai ngờ được “con dao hai lưỡi” hắn ta dành cho cô thật ghê sợ.

.....

9p.m tại nhà hân.

-Hé lô!-Vỹ gơ tay chào hân và nó.

-Hai ông bà nãy giờ đi đâu ế?!-Mi gian tà hỏi.

-Đứng rùi đi đâu ó?!-Hân nham hiểm chẳng kém bao nhiêu.

-Tụi tôi đi đâu kệ tụi tôi.-hân chột dạ.

-Thôi coi tiếp đi, phim đang hay!-Nhật cố nói to với cái vẻ chẳng thể nào nguy hiểm hơn nữa.

-Ồ! Hình như là tới cái đoạn mà...ờ...ờ...à đúng rùi... Tới cái đoạn nữ chính nói “Anh...đồng ý...yêu em mãi chứ” á.-Hân phụ họa khiến hân thấy quen quen, đi lại xem thì...

-NGÔ HÀN HÂN, VƯƠNG MINH NHẬT, LƯƠNG GIA VỸ, NGUYỄN THU THẢO MY các người theo dõi bọn tôi à!-Hân tức phụt khói.

-Chuyện gì vậy!-Nó ngây thơ như bò đeo nơ đi lại lấy chiếc “sì-mát-phôn” của Nhật xem và...

-THẢO MY, HÀN HÂN!!! Các cậu... Aaaaaaaa!! Cho các cậu biết tay-nó phóng loa khoảng 20000000 Hz rồi rượt hai con bạn chạy khắp nhà. Còn bọn hân thì cũng thể chạy cho lã người rồi đưa nào đưa nấy lăn đùng ra ngủ (hết nói nổi). Phải nói là bây giờ nó không thể đi học được vì đã nghỉ quá 45ngày nên chỉ có thể nhờ hai con bạn giảng lại dùm!

.....

New York 9h30 a.m

-Thưa cô chủ đây là những tài liệu về con trai thứ của tập đoàn đá quý Diamond nổi tiếng nhất thế giới ạ!-Jess bước vào đặt sấp tài liệu lên bàn.

-Được rồi, chị ra ngoài đi.-Cell ra lệnh, trông cô thật uy quyền. Jess khẽ cúi đầu rồi ra ngoài. Đôi mắt lướt nhanh trên từng trang tài liệu, đôi môi khinh bi nhếch lên.

-Tôi đánh giá anh quá thấp rồi!

.....

Ngày 12 tháng 12 năm 2008

Chát

- Đồ tồi! Anh nghĩ em là đồ chơi muốn chơi thì chơi muốn bỏ thì bỏ sao?!--Cô gái cho chàng trai một cái bực tai, cô tức giận hét lên.

-Hơ! Cô nghĩ sao thì tùy nhưng đối với cái thứ “nửa mùa” như cô tưởng ngày thơ ấu dễ dãi nhưng không ngờ cô cũng ranh thật! HaHa! Cô nói đúng đó! Tôi chỉ là lợi dụng cô, lợi dụng tài sản của nhà cô thôi.-Chàng trai đều cán dờ giọng.

-Tôi quyền rửa anh TRẦN LAM MINH! Tôi yêu anh nhiều như vậy đáp lại thì sao anh cho tôi những gì hả?! Nỗi đau, tổn thương và những mảnh vụn nơi tìm tôi ư?!-Nói rồi cô gái chạy đi.

-Tại cô NGU mà thôi!--Hắn ta mỉm cười đều cán. Cô gái ấy chính là Cell còn chàng trai kia chính là Lyes. Họ yêu nhau không chỉ có Cell yêu hắn mà thôi. Còn hắn chỉ biết lợi dụng tiền và tài sản của cô. Hắn chỉ xem cô như món đồ chơi không hơn không kém. Cô đã thề sẽ chẳng bao giờ rung động trước bất cứ ai. Nhưng giờ tìm cô đã lỗi nhịp....

*****

Những dòng hồi tưởng chạy qua đầu cô khiến cô càng thêm uất hận chỉ muốn giết chết hắn..Tên Khốn đó.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 24

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28

Chap 24: Tình cũ?! Hiểu lầm?! Có ý?! Tan vỡ?! Thật ư?! (Part 1: âm mưu)

-Alo?! -Cô chủ, có ông Wiliam Ngô cùng cậu Kristian đến...

-Ở đâu?! -Dạ! Đại sảnh...

-Bảo họ lên đi!--Cell không để cho Jasmin dứt câu đã vội cắt ngang. Cô thành ra như vậy là vì hắn ta, TÊN KHỐN đó. Hắn khiến cô đau khổ suốt 5 năm, hắn khiến cô phải lao đầu vào rượu, vui mình vào công việc cũng suốt từng ấy năm. Tất cả đều chỉ để quên được hắn. Cô càng hận lại càng yêu, cô sợ một ngày nào đó cô sẽ lại bị “lừa gạt”, không phải hắn thì cũng là người đàn ông khác. Vì vậy, cô không cho phép mình rung động hay quan tâm bất cứ người đàn ông nào trừ...bỏ cô. Thật ra cô rất yếu đuối. Cô không phải là lạnh lùng mạnh mẽ như cái vỏ bọc cô đã tạo cho chính mình. Vì vậy mà cô rất sợ, cô sợ rằng tìm cô sẽ phải đau thêm lần nữa!

....

Ở dưới Đại Sảnh,

-Okay! Mr. Wiliam and Kristian follow me!--Jasmin phát âm chuẩn và nhanh, cô rời ra hiệu cho Wiliam theo mình.

Tiếng thang máy phát ra, thật bất ngờ khi Cell cũng đang chuẩn bị vào thang máy, thấy Jasmin, cô dừng lại và mỉm cười (một cách gượng gạo), Kristian có thể nhìn thấy sâu trong mắt cô, một nỗi tuyệt vọng đang chất chứa. Tuy nhiên anh vẫn thản nhiên cao ngạo đi theo cô gái ấy.... (Kristian chính là anh chàng bác sĩ đã đụng Cell đấy)

***

6a.m

-Ừm!--nó cảm thấy có ai đó đang nhìn mình rất là chăm chú khiến nó chẳng tài nào ngủ được. Khẽ mở mi mắt....OMGGGGG....hắn đang nhìn nó chăm chú. Hắn muốn làm gì?! Không lẽ hắn đã thấy “tướng ngủ” rất....”đẹp” của nó.

Oh NOOOOO.... Nó đã đứng hình!

- Em sao thế! Dậy đi, chúng ta đi học!-Hắn nhẹ nhàng.

Phù...nó thờ phào, đưa tay vuốt ngực. Hên là hắn chưa thấy nếu không chuyện nữ sinh Trần An có “tướng ngủ” “banh càn” sẽ bị bọn My, Hân biết mất. Thế thì mất mặt quá. Cơ mà hắn nói gì?! Đi học á?! Chẳng phải nó đã nghỉ quá 45 ngày còn gì?! Với lại nó cũng chưa thi học kỳ mà?! Nó nhếch mặt ra, thần thờ nhìn hắn, khiến hắn bật cười rồi lên tiếng: – Anh đã “bảo” họ cho em đủ điểm rồi khỏi lo thi lại. Còn việc em nghỉ quá 45 ngày cũng là anh “nói” với họ em khỏi lo “cúp” luôn hay là nhờ Hân giảng lại. Thôi thay đồ đi rồi xuống ăn sáng, anh chờ em tới trường.

-O?! Thế anh nói bằng cách...-Nó đặt ra cả tấn câu hỏi nhưng chỉ dám hỏi có một câu. Cơ mà câu chưa dứt đã chẳng thấy hắn đâu rồi. (Phóng lẹ vậy trời).

rẹt rẹt *xẹt xẹt* Tadaaaa...

3 phút cho việc vệ sinh và thay đồ. *hoan hôôôô* . Tự ngắm mình trước gương rồi nó phóng nhanh xuống. Mặt thì tỉnh nhưng khu vực não bộ của nó cứ lưu giữ hình ảnh lãng mạn tối qua của nó với hắn. Nó ngồi vào bàn ăn, đôi mắt ánh lên sự khó hiểu:

-Anh làm?!

-Ừ!

-Nhìn ngon thật đấy! Ăn được không vậy?/- nó nghi ngờ.

-Không ăn thì thôi.-hắn liếc nó. Mùi nguy hiểm đâu đây...khiến nó cúi đầu ngoan ngoãn mà ăn.

Khi hai người ăn xong thì đột nhiên hắn ghé sát vào mặt nó....nó chợt cảm thấy lại có mùi nguy hiểm đâu đây.... Đừng nói là mới sáng mà hắn đã muốn...cường hôn nó... Oh Nooo Chợt tay hắn dừng ở khoe miệng của nó: Em ăn uống kiểu này đấy! Lần sau phải chú ý hơn đó.-rồi hắn đưa tay lau vết mỡ còn đọng trên khoe miệng.

Mô phật nhà nó!! Có thể mà làm nó đau tim quá trời. *phù* Mà ai ngờ đâu hắn bất thành linh ghé sát hơn nữa làm nó đứng yên bất động, chớp mắt cũng chẳng dám.

- Mà cũng công nhận em ngủ “đẹp” lắm đấy!-hắn khê thì thầm. Lời thì thầm của “mùa xuân”! Vậy là xong...không còn gì xấu hổ như bây giờ...thật xấu hổ...nó chợt muốn hét lên. Mà hét bằng niềm tin chứ bằng gì giờ! Chân thì như bị chôn xuống đất Mẹ, não bộ thì như “ngừng hoạt động” còn các giác quan đã “tạo cho” nó “cảm xúc” đứng sờ hình! Nhưng 10s nó mau chóng quay lại trạng thái ban đầu,(bởi phải đi học) thế là nó “xách ba lô lên và đi”.

Hôm nay hắn chờ nó đi bằng một con xe màu đen bóng, đậm chất ngầu và lạnh lùng như hắn. Nó ngồi đằng sau mà mặt đỏ lựng, chẳng dám nói lời nào.

-Á!-nó chợt hét lên khi hắn đột nhiên nhấn ga khiến nó xém mất đà (trước đó nó không ôm hắn nên rất dễ mất đà mà ôm đường)theo phản xạ tự nhiên, nó đương nhiên là lập tức ôm hắn. Nó giờ giọng trách hắn -Anh có biết là nếu không giữ vững thì em đã bị cả mặt xuống đường không hả?! Sao anh ác thế hả?!

- Sao lúc anh đưa em đi mua áo cũng đi như thế này mà em có sao đâu! Sao giờ yếu thế.-hắn đáp lại lời nó bằng cái giọng châm chọc.

-Tại lúc đó em ôm anh nên...nên...

Chưa kịp để nó nói hết câu, hắn đã chen vào cùng cái giọng và sự thích thú: -Thế thì ôm anh để khỏi bị té. Nó thật muốn khóc mà!

-Thế có phải tốt hơn không! Em ôm như thế thì không sợ té mà còn được ngả vào lưng của một người như anh. Đúng là vẹn cả đôi đường còn gì.(sao nay anh ấy bị gì thế nhọ)

- Anh đúng là....-lúc này muốn khóc mà nước mắt nó cứ chảy ngược là sao chứ. Nhà nó ghét ghê.

-Anh sao nào?!-hắn thích thú.

-Anh...anh rất tốt!-nó đau khổ thốt ra.

-Anh biết mà!-hắn vui vẻ, cười “ngông”. Sau một hồi cuộc nói chuyện đầy “nước mắt” của nó và “tự cao” của ai đó thì cái trường biến thái kia cũng đã hiện ra, hắn phóng xe vào trường. Nó bước xuống xe trong bộ đồ nữ sinh dễ thương. Cái áo thì màu trắng, cổ trụ màu carô trắng đen, ở cổ có hai sợi dây được thắt thành nơ trông rất nữ tính nhưng cái váy carô đỏ nâu cùng sọc đen thì có vẻ “gợi cảm”, nó rất ngắn, cứ đung đưa theo nhịp gió (không cần thận để lộ hàng thì chết.) Chính vì vậy mà cái đã trường bị nó gọi là BIẾN THÁI. Đi giữa sân trường, giữa những con mắt của các chàng và các nàng.

Họ bàn tán sì sầm, lời khen có, ganh tị có và ngay cả...lời nguyền zia cũng có!

-Annnnnn!!!-nhỏ Hân chạy ra ôm nó giữa sân.

- Mày bỏ tao ra đi!-nó sắp chết ngộp vì cái ôm của Hân.

- Sao mày đi học lại được vậy?!!-nhỏ Hân sau khi bỏ nó ra thì nhỏ Mi từ đâu bay tới làm nó giật mình!

-Đứng rồi đó! Sao hay vậy?! Mày đã nghỉ hơn 45ngày rồi mà!

- Trường này nghiêm lắm mà! Bla bla cla cla....

- Sờ Tóp hia pờ lyyyyyy (stop here, please)! Tụi bây làm tới tấp như vậy sao tao nói.

-Ồ ha! Am sò ry! (I'm sorry)-Nhỏ Hân giật mình.

- Để lên lớp tao kể cho! Dưới đây không tiện. Nói rồi ba đứa chuẩn lẹ lên lớp bỏ mặc hân bị bơ nãy giờ. Bực mình, hân như “gầm” lên rồi đi thẳng lên lớp bỏ mặc hai thằng bạn đang vui bỗng cụt hứng đành theo sau.

-Hahaha! Có bạn zai tốt ghia hề!-nhỏ Mi cười ngặt nghẽo khi người giúp nó đi học lại là “người ấy”.

- Ê con kia chuyện này đáng để cười lắm hả! Bạn bè đi học lại mà chẳng lên tiếng hỏi thăm còn rần chọc! Hứ! Tao giận!-tại sao khi nó muốn khóc thì nước mắt không chảy,khi nó kể ra cũng chẳng ai thương mà còn cười. Đúng là...quá đáng!

- Ô ơ thôi nò thôi nò má thương má thương! Học về má dẫn con đi ăn nhoa. Đừng có giận, con mà giận là già lúc đó sao có chồng hờ con.-nhỏ Hân làm điệu bộ người mẹ đang dỗ con khóc khiến nó phì cười.

- Nhớ nha!-nó như đứa trẻ được quà liền cười hớn hở. Hân bỗng lắc đầu ngán ngẫm, mới giận đó, mới dỗi đó, mới hờn đó, đi ăn là... cười liền. Kỳ này về chắc tưng quýt năm quá. Đúng là...Haizzz!

Reng reng

tiếng chuông vào lớp reo lên, cả đám dù đang tám cũng phải về chỗ. Bà la sát mặt nghiêm nghị bước vào lớp: – Hôm nay là đầu học kỳ II, cô có vài chuyện cần nói với các em. Em học sinh Trần An vì vấn đề sức khỏe và gia đình nên không tham gia thi học kỳ được. Nhưng dựa vào kết quả, sự nỗ lực của em nên nhà trường quyết định em không cần thi học kỳ, chỉ cần bổ trợ lại kiến thức và tham gia thi học kỳ II mà thôi.

Bà cô vừa dứt, nó như muốn té xuống. Nỗ lực á, cố gắng á, kết quả á! Thật bất ngờ, nó không nghĩ là hân có thể thuyết phục được ban giám hiệu khó tính và ông hiệu trưởng biến thái đầy nghiêm ngặt kia. Quả là không ngờ, không ngờ.

- Nhân tiện đây cô cũng thông báo cho các em biết, lớp chúng ta sẽ có thêm ba học sinh mới, đều là nữ nhưng thành tích học tập thì rất khá. Vì học sinh Hân Thiên Thiên đã rút hồ sơ và về lại nước nên lớp ta hiện đang thiếu học sinh. Sẵn đây hai bạn nữ đến từ trường trường Stronger Power ở Anh và trường quốc tế Royal (tớ chém đại mong mọi người đừng chém lại tớ mắc công mua thuốc) đã được chuyển vào lớp 10A1 chúng ta. Các em vỗ tay chào mừng các bạn nào. Một tràng pháo tay vang lên đầy khí thế. Khi tràng pháo tay dứt thì hai cô gái với khuôn mặt rất đẹp và đầy nét quyến rũ đi vào, họ đều nở nụ cười rất tươi. – Xin chào, tôi là Jessi Enrico. Các bạn có thể gọi tôi là Khả Dương.-Dương hướng mắt về phía nó khiến nó muốn ngả ngửa khi đằng sau gương mặt đầy nguy hiểm là một nụ cười đầy đen tối. Nghĩ sao chị nó lại cứ Jess đến chứ. Haizz!! Đang thờ dài nào nè thì nó chợt giật mình khi nữ sinh còn lại không ai khác chính là... Liera. Cô ta bước lên bực giảng với đôi cao gót cỡ “mấy chục” phân, nụ cười của cô ta trông thì thiện cảm nhưng tất cả chỉ là giả dối, gương gao. Tuy chỉ mới tiếp xúc với cô ta một lần nhưng hành động và cử chỉ của cô ta chẳng khác nào những đứa mặt dày. Đột nhiên nó nhìn sang hân, hân vẫn nằm đó, nằm dài trên bàn nhưng khi nghe đến Liera hân bỗng ngẩng đầu lên và nhìn cô ta thật chăm chú...vài giây rồi cúi xuống...ngủ tiếp. Tự dưng lòng nó cảm thấy có cái gì đó chưa chút đang dâng lên, tìm nó cảm thấy nhói lăm. Tại sao đã bảo không quan tâm nhưng khi thấy lại chăm chú như thế, lẽ nào... Nó đang suy nghĩ những ý nghĩ khiến nó lo lắng.

- Tồi sẽ giành anh ấy từ cô. Đợi đi!-Liera bước ngang qua bàn nó, có thể nói là lời đe dọa không nhỉ?! Hay là lời thách đấu! Giành ư?! Lam Phong ư?! Từ mình à?! Một loạt ý nghĩ lẫn câu hỏi cứ vụt ngang đầu nó lờ như không không phải là lờ như mà khả năng này là rất lớn. Nó có thể mất Lam Phong.

- Chủ tịch Hân bảo tới đây để bảo vệ cô đó tiểu thư Trần An ạ! Hờ hờ! Giờ thi học đi.-Khả Dương đập tay cái bốp vào lưng nó nói một cách..trêu chọc.

-Chị tôi bảo chị đến khi nào thế?!-nó thắc mắc.

-Sáng hôm qua và chiều đó tôi lập tức bay sang đây đây!-Jessi tỉnh bơ trả lời.

- Biết rồi! Sắp chết rầu!-nó thờ dài ngao ngán nếu không phải là Liera thì cũng là Jess ặc chắc chết.

.....

- Nào trò chơi...bắt đầu!-trong góc tối có một người con trai đang mỉm cười đều giả búng tay giữa bốn bức tường.

- Các con cờ đều vào vị trí rồi...còn chờ gì không bắt đầu! Đợi nhé! Thú vị lắm đấy! Hahahahaha-giọng cười ấy lại một lần nữa vang lên.

.....

Năm tiết học trôi qua trong sự nhàm chán, nó thu xếp sách vở

- Nè đầu heo! Chiều mai là chủ nhật 3h30 ở quán Lovely Dream nha! Anh chờ đó. Giờ thì lẹ rồi về!-hân vui vẻ đi về phía nó.

-Biết rồi! Mà anh tính làm gì?!

-Bí mật!-hắn nháy mắt với nó.

-Ồ. Hihi Rồi nó vui vẻ ra khỏi lớp mà đâu biết rằng có một đôi mắt đỏ kyo đang hướng về phía nó. “3h30 tại quán Lovely Dream ư?! Đợi đi sẽ có bất ngờ. Vui lắm đấy...hahaha” Liera vừa mới nghĩ ra một thứ gì đó khá “thú vị” đối với cô ta. Nhưng cô ta không nghĩ rằng cuộc độc thoại của mình đã bị Jessi phát hiện...

“Cô ta muốn làm gì?!”-Jess không thể đoán được.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 25

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 29

Chap 25: Tình cũ?! Hiểu lầm?! Tan vỡ?! Thật ư?! (Part 2: âm mưu thành công)

“Nên mặc gì giờ ta?!”

“Áo pull? Không xấu lắm”

“Croptop với chân váy?!”

Aizzz “mặc gì đâyyyyyy”

Nó đang “điên” khi chẳng biết nên mặc gì để gặp hắn. Bày cả núi quần áo trên giường, nó vò đầu bứt tóc chẳng biết mặc gì!

Lăn cho đã rồi quyết định mặc cái áo croptop màu trắng với con panda ở giữa với cái chân váy màu đen mà trước khi về nước Cell đã mua tặng nó. Tóc búi củ tỏi, môi phớt tí lớp son dưỡng mới mua chưa kịp xài. Nó đi nhanh xuống nhà 3h20 rồi! OMG! 1 tiếng 24 phút 36 giây cho nó chuẩn bị??? Khiếp thật! Cơ mà hắn đâu rồi nhỉ? Đi trước rồi hả? Sớm vậy trời!

Rồi nó phóng như bay xuống nhà.

- Chú Hai ơi chờ cháu đến 36 Trần Hưng Đạo nha chú.-nó phóng vô xe rồi dặn chú hai-tài xế chờ đến quán Lovely Dream. Chú Hai gật đầu rồi lái xe đi.

Đến trước cửa quán nó thấy Liera. Cô ta làm gì ở đây nhỉ?! Chợt nó thấy hắn đang đứng cạnh cô ta, họ...đang hôn nhau ư?!

RẦM như sét đánh ngang tai nó. Cảnh trước mắt là thật ư?! Hắn đang hôn...Liera ư?! Không phải mà! Ai đó hãy nói với nó đây không phải là sự thật đi!

Nó đứng đó, chôn chân, người nó ngậy ra như pho tượng. Khi hắn thấy nó, mắt mở to, phảng phất sự hoảng loạn, nó chạy vút đi. Không không phải như nó thấy đâu?! Đợi đã. Hắn lao như bay chạy ra khỏi quán để đuổi theo. Còn Liera ư?! À ta đang cười điên lên vì cái âm mưu kia cũng đã thành công như dự tính, mở điện thoại ra, bấm một dãy số rồi nhấn gọi, cô ả áp lên tai nghe kèm với nụ cười nửa miệng nhưng phảng phất sự sung sướng hả hê...

-Thành công!- rồi cúp máy.

.....

- Angle! Angle! Đợi đã! Không như em nghĩ đâu mà! Angle!- hắn đuổi theo nó.

- Em không nghe! Em không nghe! Hoá ra bao nhiêu lâu nay em chỉ là một con ngốc mà thôi. Em đã sai khi nghĩ anh yêu em thật lòng. Em đã sai khi nghĩ những lời tôi hôm đó là thật. Tất cả... Tất cả mọi thứ chỉ là giả dối. Là giả dối!-rồi nó tiếp tục chạy, chạy cho đến khi nào thoát khỏi hắn thì thôi. Đau! Nhói! Là thứ cảm giác cô đang cảm nhận được. Tê buốt. Lạnh giá. Tan vỡ rồi! Nó đã tan vỡ rồi. Tim cô đã nát tan hết rồi.

Mưa rơi rơi! Mưa rơi rơi! Trời đang mưa! Nước mưa hay nước mắt vậy? Mặn quá! Chát quá!

Bỗng nhiên...

- CẢN THẬNNNNNN!!!!-hắn hét lên rồi

một chiếc xe phóng với tốc độ kinh hoàng lao về phía nó và *Ầm*

Máu đang chảy, của ai vậy?! Máu cứ chảy?! Nhiều lắm.

- Phong! Phong! PHONGGGG! Đừng bỏ em mà! Sao anh lại cứu em chứ?! Tên ngốc! Tên đàn! Để em chết đi anh có thể ở bên cô ấy mà.-nó đang khóc, lại khóc nữa rồi.

- Ngốc ạ! Em có biết lúc này...em...t.h...thấy...khô...không...không phải sự thật! Anh...chi...chi...chi yêu...yêu...em...mà...mà thôi! Mãi yêu em...cô bé ngốc à! Đừ...đừng khóc mà! Anh...anh...se...sẽ buồn lắm đấy.... Mưa...nước...mã...mất...nặng lắm-nói rồi hấn gục đi trong làn máu đỏ tươi dưới mưa!

- Khôngggggg!! Phongggggg! Cứu với! Cứu chồng cháu với...không...được mà...khôngggg!

Rồi nó cũng ngất lịm đi!

.....

Tại bệnh viện.

- Angle! Angle! Em tỉnh rồi! Em không sao chứ?!--Cell nhìn nó, đôi mắt cô sưng húp lên vì khóc. Bên cạnh cô là Kristian (Lâm Minh đoá).

- Chị hai! Sao chị ở đây?!--rồi chợt nhớ điều gì đó.--Phong! Anh Phong sao rồi?!--nó điên cuồng hét lên. Đáp lại là một cái chỉ tay về giường bên kia. Một chàng trai đầu quần trắng, xung quanh là dây truyền máu, nước và có cả ống oxi để thở. Trông hần thật thảm hại. Hần nằm đó, đôi mắt nhắm nghiền lại và chưa có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy là sẽ tỉnh. Tại nó. Tại nó cả. Nếu nó nghe hần thì mọi việc đầu như thế này. Nhanh chóng tháo kim truyền ra nó vội vàng chạy qua bên hần. Nhưng vì còn khá yếu nên nó đã té. Dù ngã đau nhưng vẫn chẳng nhắm nhỏ gì, nó cố gắng lết qua. Nhìn thấy nó như vậy. Cell không khỏi đau lòng, cô khẽ nghiêng người vào lòng của Minh mà oà khóc. Cứ thế mà cô khóc. Còn Minh chẳng nói gì chỉ đứng yên vòng tay ôm lấy và để cho cô khóc. Đúng lúc đó, Jess cùng tụi Hân, Mi bao gồm cả Nhật và Vỹ hối hả chạy vào, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, ai nấy không khỏi chạnh lòng. Kê thì lê lét đến chỗ người mình thương yêu đang nằm, người thì đau khổ roi lệ nhìn kẻ kia.

- Xin lỗi tiểu thư. Tôi đã tới trễ. Nếu tôi tới sớm hơn thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.--Jess day dứt.

- Chị nói vậy có nghĩa là sao chứ?!--nó khó hiểu quay đầu về phía Jess.

- Thật ra tất cả đều là âm mưu của Liera và tên Lyes đó. Họ muốn hai người phải hiểu lầm nhau tới tình cò nghe được điều đó từ cô ta khi cả hai người sắp ra về.

- Ý của cậu là đây chính là cái bẫy.--Cell tức giận. Không ngờ cô ta dám làm vậy.

- Vâng ạ!

- Quá đáng lắm. Nhìn mặt xinh vậy mà.... Đúng là không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được mà.--nhỏ Mi tức giận ra mặt.

- Không ngờ...--Nhật khá bất ngờ khi người gây ra chuyện này lại chính là Lyes và Liera. Vì tình yêu sẵn sàng dùng thủ đoạn. Thật kinh tởm. Ngay cả Minh cũng không ngờ em gái mình còn sống và nó đã gây ra chuyện kinh tởm này. Anh như chết trân khi nghe tin ấy.

- Jess kêu gọi đàn em chuẩn bị hành động đi. Chúng ta phải bắt cho được ả ta và tên KHỐN đó. Tôi không thể để yên được rồi.--Cell đã... tức giận thật rồi. L...I...E...R...A cô sẽ phải trả giá cho hành động ngu ngốc của chính mình. Cái giá đó sẽ rất đắt để có thể đòi lấy cái mạng chó của cô.

.....

- Đại ca bang Black Rose đã hành động rồi.--một tên đàn em vào báo cho Lyes biết.

- Làm tốt lắm!--hần đều cán cười.-- Tụi bây tiến hành tiếp kế hoạch cho tao. Anh sắp được gặp lại em rồi Thiên Thiên bé bỏng à! Anh sẽ khiến cô em gái của em phải đau đớn đến tột cùng rồi mới thôi. Tất cả đều là do tên Phong khốn kiếp đó thôi. Hâhahaha.

.....

P.s: biết là kết thúc chap này tại đây sẽ khiến các bạn phải tò mò. Nhưng mà...hết cách rồi keke.

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! -- Chương 26

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Chap 26: Ký ức về em. . .mất rồi!

Nó vẫn vậy vẫn ngồi bên hân, đôi mắt dù có sưng húp lên vì khóc vẫn không ngừng nhìn theo từng cử chỉ của hân. Chỉ cần hân cử động nó sẽ nhảy cẫng lên vì mừng nhưng rồi cũng sẽ ngồi xuống khi biết được đó là phản xạ tự nhiên của não bộ. Nhiều đêm liền thức trắng chỉ vì lo chỉ vì sợ. Nó sợ ai đó sẽ cướp hân đi khỏi nó. Nó đã sai rồi! Thực sự sai rồi! Đáng ra nó nên nghe theo hân mới đúng. Tại sao lại ngây thơ để những điều không bao giờ là thật ấy luân quần rồi bám chặt lấy lý trí chứ?! Đang miên man trong dòng suy nghĩ, nó vội giật mình khi Liera đang bước tới. Cô ta đang tính làm gì nhỉ? Đang tính mở miệng thì nó thấy hân, hân đang gọi tên nó. Lẽ nào hân đã tỉnh?! Tốt quá!

- Angle! An. . .Angle!-hân gọi mới trong con me rồi hân mi tỉnh lại, đôi mắt đảo qua hướng nó rồi đảo lại hướng của Liera, đôi đồng tử bỗng chốc giãn ra.

- Hân! Sao anh lại ở đây?! Cô gái này là ai?!-hân ngơ ngác.

Cái gì đây?! Hân. . .hân không nhớ nó ư?! Tại. . .tại sao?!

- Phong anh đang đùa với em đây à?! Không vui đâu! Em chính là Angle đây mà. Người trong lúc mê man anh đã gọi tên đây! Anh. . .anh không nhớ em ư?!-giọng nó run run khề nói, liếc nhìn qua Lie ra chỉ thấy cô ta nhếch mép.

- Cô đùa tôi à?! Xin lỗi nếu là fan hâm mộ thì không cần vậy đâu. Giờ thì CÚT đi cho tôi nhờ. Tôi không quen biết cô. Tránh ra đi.-hân lạnh lùng, tàn nhẫn, những lời nói đó chẳng khác nào những nhát dao cứa sâu vào tim nó.-Hân à. Anh nhớ em lắm đây. Sao em lại bỏ anh ra đi vậy chứ.-hân quay qua ôm Liera trước mặt nó.

- Thôi em đã về với cung rồi mà. Em cũng nhớ cung lắm cơ. Ghét ghê đây! Sao lại hôn mê lâu vậy chứ gần cả tuần làm em lo chết được.-Liera hiển nhiên “cướp” công nó. A ta. . .mặt đúng đây.

Bỗng nó bước đến trước mặt hân và

CHÁT.

Âm thanh çat chúa vang lên. Vâng! Nó đã tát hân. Người nó yêu!

- Anh là đồ KHỐN. Tôi HÂN ANH!-nó quay đi, chạy thật nhanh, thật nhanh, nó đau quá, rất quá. Nước mắt nó cứ thi nhau rơi. Từng giọt cứ thi nhau rơi xuống. Nó chạy qua cả tụi Hân, Mi khiến bọn họ lo lắng. Mi, Hân thì chạy theo nó còn Vỹ, Nhật thì đi nhanh vào phòng. Ở trước cửa phòng họ thực sự sốc khi chứng kiến hân và Liera đang hôn nhau. Họ đang làm cái quái gì vậy. Cả gần nửa tại sao lại hôn ả ta?!

- Phong! Mày làm cái trò gì vậy?!-Nhật lạnh lùng lên tiếng.

- Nhật hả?! Thì tao đang hôn bạn gái có gì không?! Thằng khùng hỏi thừa.

- Chẳng phải. . .chẳng phải mày với Angle mới là một cặp ứng sao giờ lại là Liera. Không phải mày đang nhầm lẫn à?!-Vỹ dằn mặt.

- Angle nào?! Có phải con điên vừa mới chạy ra không?! Tao làm gì quen nó mà đòi yêu.-hân tức giận. Ngay cả bạn bè cũng hỏi hân như vậy. Phien chết được. Đúng là điên mà. (ông mới điên đó. Đồ điên *nói xong xách dép. . .chạy*).

- Hên gì.-Nhật như lơ mơ hiểu ra điều gì đó. Hân vội chạy đi tìm bác sĩ.

****

Ghế đá tại bệnh viện.

Nó đau khổ đưa tay như muốn bóp nát tim mình. Tại sao chứ?! Nó ghét hân, ghét lắm.

Nó đã từng khinh miệt những đứa con gái yếu đuối, lúc nào cũng chỉ biết khóc khi bị người yêu phản bội. Vậy mà giờ đây bản thân nó lại như vậy. Lại yếu đuối, lại khóc, lại đau, lại khổ. Vì ai?! Sao giờ nó ghét chính mình ghê, ghét con tim đã dại khờ chọn lầm người để yêu. Cái gì mà mãi yêu?! Cái gì mà mãi nhớ?! Chỉ là giả dối.

Đang lập lờ những suy nghĩ thì hình như ai đó đang chia một chiếc khăn trước mặt nó. . .

- Lau đi!

- Lau rồi có bớt đau không?!-nó không ngược lên nhìn mặt người đó mà chỉ cúi gằm mặt xuống.

- Thế cô khóc rồi có hết đau không?!

Nó giật mình, từ từ ngược khuôn mặt đầm đìa nước mắt lên, nó sốc tập hai. Người đưa khăn cho nó lại là Lyes. Em trai hân!

- Anh tới đây làm gì?! Nhìn tôi khóc à?! Hay là để bỏ thí lòng thương hại cho tôi?!-nó như phần nộ nhìn hấn ta.
- Ừ nhỉ! Cũng chả biết tới để làm gì. Chỉ là đi chung với Liera thôi.-hấn nói mà gương mặt thoáng nét cười đầy...đều giả.

Chợt BỐP!

- Tránh xa em gái tôi ra!!-Cell đột nhiên từ đâu lao tới cũng Hấn với Mi.

Ồ thì có thể hiểu là tình cờ gặp rồi cùng nhau đi tới đây và thấy cảnh này!

Cô không ngần ngại tặng cho hấn một cú đấm khiến môi hấn rỉ máu. Sau vài giây chao đảo hấn lại đứng vững, lại tỏ ra về...khinh người vốn có!

- Tôi để làm gì?!-Cell tức giận.
- Kệ tôi liên quan cô à.-hấn vẫn về mặt đó đáp lại (lìa dép cho giò).
- Vậy thì CÚT đi trước khi tôi “ban” thêm cho anh một cú đấm nữa và chắc là nó sẽ không nhẹ nhưng lúc này đâu!-lời đe dọa thoát ra từ miệng Cell mang theo uy quyền mạnh mẽ. Lyes bước đi nhưng vẫn không quên câu nói hện gặp lại kèm theo nụ cười đầy toan tính và mưu mô.

Khi bóng hấn đã khuất Cell mới thử người ra. Cô đã gặp lại hấn và chắc rằng hấn sẽ không buông tha cho cô và em gái cô! Mà khoan hình như có một cô gái đi bên cạnh hấn nữa ư?

- An! Mày không sao chứ?!-tiếng hỏi thăm của Hấn dành cho nó khiến cô giật mình quay về thực tại, đẩy lùi cái ý nghĩ kia.
- Tao...tao..tao không sao.-nó cúi gằm mặt xuống. Giọng nói nhỏ dần. Nó sợ mình sẽ lại khóc.

Cell khẽ vòng tay qua ôm nó. – Không sao mà. Có chuyện gì hãy kể cho chị nghe đi. Đừng giấu trong lòng ệt.-quả nhiên sau câu nói ấy...nó bật khóc, khóc rất to.

- Anh ấy đã quên em rồi! Anh ấy đã bỏ rơi em rồi...huhu....
- Ý mày là anh Phong đã quên mày ư?! Sao có thể chứ?-Nhỏ Mi vội hét lớn. May mà có cái tay của Hấn bịt lại.
- Hãy từ từ kể lại mọi chuyện cho chị nghe xem nào.-Cell nhẹ nhàng nói.
- Lúc đó.....

Nó từ từ kể lại trong tiếng nức.

- Mẹ kiếp! Sao cô ta dám. Cô ta đúng thật là mặt dày mà.-nhỏ Hấn bức tức.
- Bà nội nhà nó thật chứ, để ra nó là sai lầm mà. Trơ trẽn, trơ trẽn.-nhỏ Mi gần như hét lên.

Nhưng chỉ có Cell là bình tĩnh nhất, cô không chửi như Hấn và Mi mà cô chỉ nguyên ả ta mà thôi. (Ghê quá!)

- Lên phòng hấn đi!-Cell đề nghị.
- để làm gì?-Hấn hỏi. Chả hiểu Cell muốn gì khi nó như vậy lại bảo lên.
- Đi đi đừng hỏi vớ vẩn nữa!-vậy là Cell nắm tay nó đưa đi (đúng hơn là lôi đi)

.....

Trước cửa:

- Lâm Minh anh nói sao?! Cậu ấy bị mất trí nhớ ư?! Hừ không đúng.Tại sao cậu ta chỉ quên có một mình Angle còn chúng tôi thì không bị cậu ta lãng quên. Vô lý?!-Vỹ lên tiếng.
- Cậu nên biết rằng nếu não phải suy nghĩ hay nhớ nhưng một ai đó quá nhiều thì khi gặp chấn động thì vùng não dùng để nhớ thương đó sẽ bị tổn thương ngay. Máu bầm sẽ nằm ở đó và khiến cho cậu ta quên đi.-lời của Lâm Minh nhẹ nhàng nhưng lại là nhát dao cứa sâu vào tim nó. Sao có thể chứ?! Ông trời à! Ông muốn treu con phải không?! HAY muốn trừng phạt con?! Ông có biết nó rất nặng không?! Con hận ông?!

Giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên mặt nó. Nó lại khóc nữa rồi! Chết tiệt thật!

- Ra là vậy. Trách lầm rồi.-nói rồi nó bước vào, tay không quên lau những giọt nước mắt còn sót trên gương mặt.
- Lại là cô á! Lúc này tát tôi chưa đủ à?!-hấn giọng khinh miệt.

- Mày thôi đi.-Nhật rít lên.

Thấy Nhật như vậy, hình như có gì nhói nhói nơi tim Hân. Có chút đố kỵ, có chút gọi là ghen tuông. Nhưng rõ ràng là cô không thích Nhật cơ mà. Hân phủ nhận tình cảm của mình.

- Tôi...tôi...tôi xin lỗi.-nó như con chim nhỏ bị hù cho sợ.

- Xin lỗi?! Điên rồi. Tắt cho đã rồi xin lỗi da mặt cô chắc cũng dày lắm nhỉ?!

- Nè anh nghĩ anh là ai mà có quyền nói mặt tôi dày hay không dày, tôi ngây thơ thế này cơ mà.-nó chẳng hiểu sao tự dưng nghe tới từ mặt dày là muốn làm cho tên này thêm mấy phát. Đời cô ghét nhất là có ai nói cô mặt dày.

- Ngây thơ á?! Phải rồi ngây thơ như con cáo đấy cô ạ.- sao hân lại thấy cô ta quen vậy chứ hình như là gặp ở đâu rồi mà...quên mất rồi! Đột nhiên...

_ Ya! Đi đứng như thế hả?! Cô nghĩ xin lỗi là xong ư.

_ *E hèm* Nè tui chỉ biết xin lỗi chứ biết làm gì nói đi ông anh mún thế nào thì mới chịu cho tui đi.

_ Đền bù.

_ Ông anh mún tui đền cái gì thì mới cho tui đi.

_ Đơn giản thôi trả lại nộ hôn đầu đời của tôi đây.

_ Nè ăn nói cho đàng hoàng nghe cái gì mà nộ hôn đầu của ông anh. Tui cho anh nói lại đó anh cướp nộ hôn đầu của tui đã đành giờ anh còn muốn bắt nạt một người mong manh dễ vỡ, ngây thơ trong sáng hiền lành như tui vậy hả?!

Một dòng ký ức chạy ngang qua đầu hân.

Cô gái đó là ai?! Người con trai đó là mình ư?! Tại sao không nhớ gì hết vậy?!

- Ra ngoài đi.-hân lạnh lùng.

- Tôi...

- Tôi bảo cô ra ngoài. Còn mọi người nữa. Đi hết đi!-hân như gầm lên.

- Tôi không đi. Anh làm gì tôi?-nó gắng hết can đảm mới thốt ra được.

- Cô...tùy cô tôi không quan tâm.-hân nói rồi lạnh lùng buông mình nằm xuống, đôi mắt khép hờ nhưng không ngủ.

- Tụi chị đi trước đây.-Cell đặt tay lên vai nó rồi cô, Nhật, Vỹ, Hân, Mi cùng nhau đi ra. Nói mới nhớ. Lie ra đâu rồi nhỉ?! Chắc là đi rồi nhưng không sao, em sẽ “cưa” lại anh! Chờ đi. Em sẽ làm cho anh phải nhớ ra em là ai. Dù ký ức của anh về em...mất rồi!

.....

- Jess tối nay chúng ta sẽ lật đổ bang Mắt đỏ.

- Vâng thưa cô chủ.

Cell đã thay bộ váy dịu dàng lúc nãy thành bộ jumpsuit màu da đen bóng ôm sát người. Trông cô thật quyến rũ.

.....

-Cứ để anh choa...hì hì.

-Ồ anh...anh nay ăn nhầm thuốc tẩy não hay sao mà tốt thế.

-Bình thường chứ có ăn nhầm gì đâu...mà dù gì sau này em cũng là bà xã của anh...cũng phải để cho người ta thấy vợ anh cũng là người học cao đỗ đạt chứ chứ bình thường thì...”chẹp chẹp”

.

.

.

.

.

...

-Phong! Phong!

-Phong...ông xã nhỏ...biết bà xã nhỏ bùn lấm hông hả?? Cho bà xã xin lỗi mà...bà xã hông có ý đâu...đừng giận bà xã nữa nha! Nha!.... Em hứa sẽ nghe lời mà... -Nè.....nè.....neéee....-

-Ngốc ạ.... Tuy là có giận em nhưng anh không phải là kẻ giận dai cổ đâu.

-Hi hi...

-Mà nè....

-Hở??? -Lúc nãy em gọi anh là gì...nói nghe lại đi...

-Ông xã nhỏ!!!

Những tiếng cười cứ vang lên đầu đó.

Quen quá! Cô ấy là ai vậy chứ?! Hấn giật mình bật dậy, trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi. Bỗng hấn nhìn xuống bên cạnh, cháo gà ư?! Rồi hấn cảm nhận có thứ gì đó đang nắm lấy tay hấn. Khẽ liếc qua khá bất ngờ nhưng sao thấy quen quá! Em là ai vậy?! Sao lại quen như vậy chứ?! Em ngủ trông thật thánh thiện.... Tại sao tôi lại không thể nhớ được em vậy chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Chap 27: Kết thúc rồi!

10 giờ 55 phút, một người con gái mang đầy quyền lực, uy nghi, lạnh lùng ra lệnh

- Tới đủ rồi chứ?!

- Vâng thưa bang chủ.

- Được! Điểm hẹn chính là trường đua Tử Thần Black.-nói rồi cô gái đi nhanh ra chiếc mô tô đang đỗ xích trước cổng. Trong đêm đen chiếc mặt nạ kia vẫn không che lấp được vẻ đẹp huyền bí của cô gái. Chiếc moto phóng nhanh tựa muốn xé toạt làn gió đang không ngừng tấp vào mặt cô. Cô không biết quyết định lật đổ Mắt đỏ là đúng hay sai. Lại phải đối mặt với máu lần nữa rồi. Không biết cô có còn cơ hội được gặp lại nó hay không khi cánh tay yếu ớt không thể chịu nổi nếu bị đánh trúng. “Xin lỗi.”

.....

- Ừm...mới 11 giờ thôi ư?!--nó vươn vai, khẽ ngáp.Nhìn đồng hồ rồi nhanh chóng nhìn sang tô cháo. “Nó..hết rồi.” Nó mỉm cười, hạnh phúc. Dạo này nó hay bị mất ngủ, cứ nhắm mắt là hình ảnh hấn lại hiện ra. Nó nhớ hấn, nhớ những lời yêu thương những cử chỉ chiều chuộng hấn dành cho nó...

- Em nhớ anh của trước đây quá!--mắt nó lại ngập tràn nước. — Lại khóc nữa rồi. Sao vậy chứ?! Ghét quá.--nó tự độc thoại cho riêng mình. Nhẹ nhàng đứng dậy đi ra ngoài để không khiến cho “ai đó” thức giấc.

Khi nó vừa khuất bóng thì...

- Em nhớ ai?! Sao lại khóc vậy?!--hàng vạn câu hỏi đặt ra trong đầu hấn. Hấn không thể hiểu vì sao chính nó tát hấn mà, đáng ra phải ghét cay ghét đắng nó chứ. Đàng này hấn lại cái thấy đau, nhói ở tim mình nhỉ?! Cảm giác tội lỗi?! Có thể nói là như vậy! Hấn vát cái chân sang một bên, tháo kim truyền ra, hấn đứng dậy, vén tấm màn cửa. Hấn chẳng hiểu tại sao

mình lại làm như vậy. Lại nữa rồi, nó lại đau nữa rồi. Cái đầu này sao lại đau “quái” vậy.

Hình ảnh, lời nói, của người con gái ấy...cứ len lỏi trong đầu hấn. Rốt cuộc em là ai?! Suy nghĩ một chặp rồi hấn bước ra khỏi phòng. Hấn vô thức bước đi, hấn không biết mình đang đi đâu nhưng hấn chợt dừng lại khi thấy bóng dáng nhỏ nhắn thân quen, rất giống trong giấc mơ hấn đã thấy. Gần thêm chút nữa, gần thêm chút nữa. Vươn tay ra, hấn vô thức ôm nó vào lòng.

Mùi hương này, mái tóc này sao lại thân quen quá vậy!

Hắn bỗng cảm thấy ươn ướt nơi vòm ngực, nó...đang khóc ư?!

- Sao em lại khóc?!--hắn suy nghĩ rồi thốt lên câu hỏi.

- Xin anh đó...chỉ chút xíu thôi. Cho em...được ôm anh!--nó dụi mặt sâu vào trong lòng hắn. Tay vòng ôm lấy hắn. Nó nhớ quá! Hắn giật mình, lúc này trông nó thật nhỏ bé và mỏng manh tựa hồ có thể biến mất ngay tức khắc.

.

.

.

.

-Phong! Là anh ư?!--cô gái hỏi gấp.

-Ukm! Là anh đây.

-Nói...nói cho em biết bây giờ là lúc nào rồi.

-Sao em lại hỏi vậy?!

-ANH NÓI ĐI!-- gương mặt cô gái đầy giận dữ, đôi mắt nó đang ngập nước. Giọt pha lê đầu tiên đã rơi trên gương mặt của cô gái.

-Chỉ mới ba giờ sáng thôi mà. Em đừng giận nữa.

-Đừng GẬT em nữa. Em...em đã mù rồi...đúng không...ĐÚNG KHÔNGGGG!!!

-Anh...anh xin lỗi...

-Anh xin lỗi...là tại anh...tại anh làm em ra nông nổi này, anh không xứng, anh không xứng bên em...tại anh. Anh xin em...anh xin em mà! Đừng như vậy mà...

- Em...hix hix... Em sợ...em sợ rằng khi em mù...anh sẽ không thích...không thích em nữa...

-Không đâu! Anh sẽ không bao giờ ngừng thích em đâu vì anh đã lỡ yêu em mất rồi. Nếu em không thể thấy thì anh sẽ là đôi mắt của em được chứ?!

-Bóng đêm...đang vây lấy đôi mắt của em!!! Nhưng em không sợ nữa vì...em vẫn còn một đôi mắt khác là anh đấy. Cảm ơn anh...vì đã bên em...và cũng vì đã làm đôi mắt, cho em thấy được ánh sáng nơi thế giới đẹp đẽ kia...

-Aaa! -Hắn đau đớn ôm lấy đầu mình. Đau quá!

Nó giật mình, khuôn mặt rèm nhem nước mắt lo cho hắn, nhưng hình như có một cái bóng đen đang tiến tới gần nó, trong cơn mê nó nghe có tiếng ai đó gọi mình. Là hắn ư?! Đúng là hắn nhưng sao nó không thể mở to mắt ra được vậy?! Nặng quá! Nó chìm sâu trong cơn mê...

Nó đã bị bắt cóc mất rồi!

....

Khi nó đi, hắn ôm đầu gục xuống, vừa lúc đó Liera chạy đến, cô ta lay nhẹ người hắn, miệng không ngừng gọi tên hắn. Hắn khẽ mở mắt, mọi thứ cứ mờ mờ ảo ảo, trước mắt hắn là một dải ký ức. Có hắn, có nó! Từng chút, từng chút một đang quay về....

- An...Angle...Angle em đang ở đâu?!--hắn thều thào gọi tên nó trong cơn mê.

“Ngay cả khi trong cơn mê anh vẫn gọi tên cô ta thay vì gọi em ư?” Liera tự cười nhạo chính mình. Có lẽ cô đã đánh giá quá cao bản thân mình. Cô từng là một cô gái ngây thơ trong sáng chẳng biết gì là sự đời. Cô từng đẹp, một nét đẹp trong sáng chứ chẳng phải nét đẹp giả tạo mà bất cứ đứa con gái mưu mô đều có thể tạo được. Giờ đây khi trong tay đang nắm chặt tờ giấy xét nghiệm cho thấy cô đã có thai với...Lyes, đôi môi cắn chặt đến bật máu. Cô cũng như bao người cũng chỉ ước mơ có được hạnh phúc nhỏ bên những người cô yêu thương nhưng sao nó xa vời quá vậy?! Chắc chỉ có chết mới có thể giải thoát cho đôi bàn tay đã tanh bẩn. Nhưng trước khi kết thúc quãng đời tối tăm này, cô cần làm một vài việc...

.... trường đua Từ Thần...

- Các chị em lên nào! Chúng ta phải giết sạch bọn chúng.-Cell đầy quyền lực ra lệnh. Lần lượt hai bên giao chiến với nhau. Máu, máu và máu. Một cảnh tượng đầy hỗn tạp. Tiếng súng thảm khốc. Tiếng la hét đầy bi thảm cứ dần lớn lên.

Bằng viên đạn đã nhắm thẳng mục tiêu và chưa đầy một giây đã cắm vào tim của kẻ đang tính thừa cơ hội cơ đang giao chiến mà ra tay nhưng hắn đã làm. Chẳng lúc nào mà cô mất cảnh giác vì chỉ chậm 1s thôi cô đã toi mạng. Black Rose cứ thế tiến lên, những tên “Mắt Đỏ” đang đổ gục xuống, đôi mắt vẫn mở trừng không thể nhắm.

Thật là... Thảm thương!

.....

“Đại ca con nhỏ đó thoát mất rồi!”-một đứa đàn em nói với tên đại ca

“Tụi bây đúng là lũ ăn hại mà mất con mồi rồi sao như cô ta tự động dân Black Rose cho chúng ta đây hả?!”-hắn ta như gầm lên. Những tưởng sẽ có Black Rose một cách dễ dàng vậy mà không ngờ thất bại. Thật là nhục nhã mà.

“Tụi bây còn đứng đó mau rút quân. Ở đó có mà chờ chết à lũ đàn.”-hắn tức giận hét lên khi thấy lũ “đàn” kia còn đứng đó. Đột nhiên có một tên chạy xông xộc vào.

- Đại ca bang chủ...bang chủ Bang Black Rose đã giết sạch tụi đàn em rồi, chỉ còn có mấy thằng đứng canh ở trước thôi đại ca.

- Đ* m* chết tiệt.

-Black Rose đã chiếm gần như là 2 phần 3 bang Mắt đỏ, chúng ta chỉ còn có vài người mà thôi.-lại một thằng nữa, người chẳng chịt vết thương chạy nhanh vào. Nét mặt vẫn không dấu được sự hoảng hốt.

- Mất hết rồi. Mất hết rồi. Mắt Đỏ của tao mất rồi.-Lúc này Lyes như một con quỷ khát máu, mắt hắn trợn lên, những tia nguy hiểm đang đầy lên. Hắn cứ tưởng tất cả đã gần như thành công khi nghe tin báo con mồi đã bị bắt nhưng hắn đã phải mừng hụt khi mất con mồi chính là điểm yếu của anh trai hắn ta. Vốn dĩ hắn ta muốn hành hạ hắn nhưng thật không ngờ. Ông trời à sao ông bắt công quá vậy. Tại sao những thứ đáng lẽ ra thuộc về tôi lại nằm trong tay hắn không tốn chút sức lực nào. Ngay cả bang Away chính là của “ông ta” giao cho hắn. Hắn không tốn tí công sức nào cả. Tại sao?!

Bây giờ Lyes có thể giết người, nhưng không phải là có thể mà hắn ta sẽ làm. Hắn sẽ giành lại tất cả. Con thú giữ trong hắn, con ác quỷ trong hắn đã trỗi dậy. Một cách tàn bạo.... Chuẩn bị chờ chết đi...những kẻ CẢN ĐƯỜNG!

.....

- Ummmm...!-nó tỉnh lại với cái đầu đau như búa bổ, có cảm giác đau rất. Máu ư?! Đưa tay lên sờ mặt mình, nó bị cái gì cứa vào, khá sâu và cũng khá đau! Giờ nó mới phát hiện ra mình đang nằm trên một chiếc giường trắng. Giật mình vội nhìn xuống, đưa tay lên vuốt ngực thử phào nhẹ nhõm. Chẳng có chuyện gì xảy ra nếu không thì...aizzz thật không dám nghĩ tiếp.

- Cậu không phải lo, tớ không làm gì cậu đâu.-Nhặt từ đâu đi vào.

- Sao...tớ...cậu...chẳng phải tớ bị bắt cóc rồi ư?!-nó nghệt mặt chả hiểu cái khi gì!

- Đúng rồi...cậu đã bị bắt nhưng lúc cậu bị bắt tớ đã chạy theo và phát hiện cậu nằm ở gần một cái bụi cây chả hiểu tại sao nhưng trước đó tớ nghe có tiếng đánh nhau. Thôi cậu nghỉ ngơi đi. Khuya rồi đấy.-nói rồi Nhặt đi nhanh ra khỏi phòng, cậu đi nhẹ xuống phòng khách.

-Tại sao cô lại cứu An. Chẳng phải cô rất ghét cô ấy sao?!-nhặt khó hiểu.

- anh không cần biết.-nói rồi cô vội đứng lên rồi đi nhanh ra cửa. Đã đến lúc đi tìm Lyes rồi. Mím cười rồi bước đi. Đêm nay cô sẽ kết thúc tất cả! Cô sẽ được thanh thân...sau đêm nay!

Hãy mỉm cười dù bóng tối có che lấp.

Hãy mỉm cười dù xấu xa đang chiếm lĩnh.

Hãy mỉm cười vì một tương lai mới tràn ngập tiếng cười.

Không hận. Không thù

Không đố kỵ. Không ích kỉ.

Hãy biết nói “xin lỗi” và “cảm ơn”. Vì cuộc sống không bao giờ công bằng với ai!

Đọc tiếp Anh yêu e....cô bé ngốc ạ! – Chương 28

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

Chap 28: Đêm kinh hoàng! Thời khắc định mệnh!

Liera đi nhanh ra khỏi nhà của Nhật, mặc cho gió lạnh tê buốt tấp vào người, cô vẫn cứ đi. Cái lạnh?! Nó có là gì khi nỗi đau, nỗi hối hận trong cô đang dấy vò chính bản thân. Nhớ lại lời của vị bác sĩ khi đưa tờ giấy siêu âm ỉnh, cô đau đớn làm sao. Có con ư?! Có lẽ đối với những người mẹ khác là niềm vui nhưng sao đối với cô nặng nề quá vậy?! Vốn dĩ cô muốn giành lại hân tử tay nó, cô muốn nó phải khổ sở đau đớn. Chính buổi chiều hôm đó, cái ngày mà nó thấy hân đang hôn cô chính là cái ngày mà cô lừa dối hân rằng cô sẽ về lại Mỹ vì không muốn thấy cảnh hai người hạnh phúc. Cô đã bày ra cảnh nước mắt đang giữa và chờ khi nó gần đến thì cô kéo hân cuối xuống đặt một nụ hôn lừa hân mang ý nghĩa tạm biệt. Cô cũng đã mỉm cười khi thấy nó đau khổ như vậy. Nhưng chính cái lúc ấy cô cảm thấy mình bị buồn nôn và cảm thấy có thứ gì đó đang cộm nơi bụng mình. Cô quyết định đi siêu âm dù cho những dấu hiệu kia vẫn chưa chứng minh được điều gì. Cô đã thực sự shock khi biết mình mang được hai tuần. Hết rồi! Cô thực sự là kẻ thất bại. Cô thực sự hận. Hận bản thân chỉ vì trả thù mà mù quáng sa vào cái bẫy tình mà Lyes đặt ra. Kể từ sau cái đêm tình đó cô đã bị biến thành con cò của Lyes mà không hay biết. Cô tự hỏi liệu bây giờ quay đầu có phải là quá muộn?!

Thoáng chốc cô đã tới nơi cần tới.

- Lục Hoà à tới lúc ta phải sử dụng tới người rồi! Ta rất xin lỗi khi để đôi bàn tay dơ bẩn này chạm vào người-cô nhanh chóng cầm cây súng Lục Hoà lên, dùng chiếc mặt nạ đeo lên, trên người mặc bộ jumpsuit màu đen da dài kín ôm sát vào người. Chiếc mô tô mà trước đây hân tặng cho cô đã tới lúc cần dùng. Lục Hoà và cả chiếc mô tô này đều là quà mà hân cho cô trước đây. Cây súng thì để bảo vệ bản thân còn chiếc xe là vì cô rất thích nên đã được hân chỉ cho chạy rồi tặng cho cô.

Leo nhanh lên xe, cô nhấn hết ga phóng nhanh trong làn sương lạnh. Đêm này sẽ là đêm dài nhất và sẽ là đêm cuối cùng cô còn trên cái thế giới này. “Phong à! Xin cho em được giữ những kỉ niệm của hai chúng ta. Xin anh hãy tha thứ cho em dù em biết anh không thể vì điều mà em đã gây ra. Em xin lỗi. Em không cần nhiều. Em chỉ cần tình yêu của em được anh cất giữ là được rồi. Xin lỗi anh. Vĩnh biệt người em mãi yêu. Trần Lam Phong!” Giọt nước mắt nóng hổi đang rơi trên gương mặt của cô.

..... Vạch ngăn cách thôi đừng nhìn đừng nhìn. ....

- Nhật à tại sao Lie ra lại ăn mặc như vậy chứ?!-Nó đang ngồi trên xe của Nhật. Họ đang đi theo Lie ra!

-Tớ không biết!-Nhật thở dài lắc đầu.

Vốn dĩ chỉ có mình cậu đi vì cậu nghi ngờ có điều gì đó không ổn nên mới đi theo ai ngờ... nó cũng đòi đi. Sau một hồi ăn vạ, năn nỉ, i ôi thì Nhật cũng phải cho nó đi. Nhưng họ cũng không ngờ chiếc xe của hân cũng đi theo sau. Hân tuy lúc đó bị ngất nhưng vẫn còn đủ sức để đứng vững. Tất nhiên Kristian đi với hân. Chứ dễ gì anh để “bệnh nhân” của mình lại!

..... Lại là vạch ngăn cách thôi đừng nhìn đừng nhìn. ....

Tại trường đua Từ Thần Black.

- Mà muốn gì?! Muốn giết tao à?!- Lyes đưa đôi mắt khát máu về hướng về phía Cell.

- Đúng! Tôi muốn cậu phải trả giá cho những gì cậu gây ra với tôi.-Cell mặt không hề lộ ít cảm xúc.

- Hừ... Mà hình như khinh thường tao lắm khi chỉ một mình xông vào đây đòi giết tao!-Lyes khinh bỉ nhìn Cell.

-Đây là ân oán giữa tôi và cậu. Mà hình như cậu không học lễ phép với người hơn tuổi mình à?! Ủa thì tôi và cậu từng yêu nhau nhưng không có nghĩa là cậu khinh thường tôi đâu.

- mà là cái thái độ mà bắt tao phải lễ phép! Có giỏi thì nhào vô đây đừng lằng nhằng nữa.

- OK được thôi.

Khi Lyes định lao tới thì...

- Khoang đã!-Liera từ từ bước vào.

- Thì ra em đến giúp anh à “bé cưng”.-Lyes nói bằng giọng không thể đều hơn.

- Đúng tôi đến để giúp anh!-một câu nói đầy ẩn ý.

- Thì ra...là vậy. Vậy thì lên hết đi!-Cell gầm lên.

- Bé cưng đừng nhúng tay vào nếu như em chưa muốn cháu Diêm Vương.

Nói rồi Lyes lao nhanh tới, hấn ta cứ nhắm tới tấp vào cánh tay trái của cô khiến cô không thể tránh kịp. Tuy có thể đánh trả nhưng lực của cô sao có thể lại hấn chứ. Cơ thể cô từ từ dần thấm mệt. Hấn đã biết điểm yếu của cô chính là cánh tay. Tại sao chứ?!

- Sao hả HÀN THIÊN THIÊN có giỏi thì đứng lên đi. Lúc này là ai đã mạnh miệng đòi giải quyết ân oán, tại sao giờ lại nằm bẹp thế kia?! Cô có biết tại sao tôi lại biết điểm yếu của cô lại bị tôi biết không?! Muốn biết không?! Muốn biết không hả?! HẢ?!-hấn gầm lên.-chính là lúc cô cầm súng bắn chết thằng Quân, tôi đã phát hiện cánh tay trái của cô run lên không ngừng. Tôi đã từng đặt giả thiết lúc đó cô vì sợ thì sao?! Chắc chắn là không rồi. Bởi vì một đàn chị giang hồ như cô sao có thể sợ được. Vậy nên tôi liền xem lại “lịch sử” của cô và phát hiện một điều khá thú vị đó là cô đã bị tai nạn ở Mi khi đang lái xe cô đã vô tình đâm phải một người đàn ông, cô lao nhanh xuống xe chạy lại đỡ ông ta lên. Nhưng...khi đó cô không biết ông ta là một tên bị chứng rối loạn cưỡng chế, ông ta đã cầm con dao luôn thủ sẵn trong người chỉ chờ có ai tới là ông ta chém ngay. Ngoài ra ông ta cũng là người có sở thích nuôi rắn để...lấy nọc độc. Năm đó ông ta đã chế ra thứ dịch lỏng gọi là exilait nó là thứ dịch lỏng lấy từ nọc của các loài rắn độc nhất chế ra, nó có thể giết người nếu để chất lỏng đó thấm vào gân của người hoặc có thể khiến cho người đó bị tàn phế bộ phận bị chém. Nhưng đó chỉ là may mắn và cô cũng nằm trong số những người may mắn đó. Cánh tay trái của cô bị ông ta chém may được đưa đến bệnh viện kịp thời để lấy cái thứ dịch lỏng đó ra cho nên cánh tay của cô chỉ bị thương tật 10%. Chính vì vậy mà cánh tay của cô không thể cầm vật gì nặng và cũng không thể bị thứ gì đó đánh hay va chạm với lực mạnh. Phải không?!-hấn ta phân tích ngọn ngành những thứ hấn ta biết.-Chính vì vậy đánh vào cánh tay cô là sự “lựa chọn thông minh nhất”.-hấn ta cười đắc ý rồi giờ sung lên nhắm thẳng vào Cell và...

Pằng

-Aaaaaaaa! Lyes ôm lấy cánh tay của mình, quay ngoắc đôi mắt đầy lửa giận về phía kẻ đã bắn mình.

- Anh xứng đáng với viên đạn này!-Liera hạ đầu súng xuống.

-Mây... Mây dám phản bội tao. Con khốn!

- Tôi không phản bội ai hết. Là anh phản bội tôi. Anh đã hủy hoại cuộc đời tôi. Anh cướp đi sự “trong trắng” của tôi. Anh là đồ KHỐN!-Liera nói trong làn nước mắt.

- Là do mày NGU mà thôi! Nhưng tao đ** có hủy hoại mày là do mày tự dâng hiến cho tao mà thôi! Haha. Đồ NGU! Nếu mày không mù quáng yêu anh ta thì sai phạm này mày sẽ không vấp phải con NGU.

Khi Lyes kết thúc câu nói thì Liera nức nở. Đúng là cô đã ngu. Ngu rất ngu khi giao trứng cho ác.

- Thì ra là vậy ư?!-Hấn bước vào cùng nụ cười nửa miệng. Hấn đã nghe thấy hết rồi ư?! Nhưng bên cạnh hấn còn có.... Angle, Nhật, Kristian! Vậy là....hết thật rồi!

- Cell! Cô không sao chứ?!-Kristian chạy nhanh về phía Cell. Anh thực sự lo lắng và đau lòng khi thấy Cell như vậy.

- Em...xin lỗi!-Liera nhỏ tiếng dần.

- Cô...nhớ nhúc!- Hấn khinh bỉ nhìn Liera.

- CẢN THẬNNNNN!!!-nó hét lên khi thấy Lyes chìa súng về phía hấn. Hấn ta đã lên nòng và....

Pằng viên đạn đã bay thẳng về phía...hấn nhưng...

- Em xin lỗi!-Liera đã lao về phía hấn. Đúng cô đã đỡ viên đạn cho hấn.

- Sao cô...lại...-hấn ngồi xuống đỡ lấy Liera.

- Em...ch...chỉ có...chỉ có thể làm như vậy...để...để cứu anh...để chuộc lấy lỗi lầm...em...em biết dù...dù...dù cho...dù cho em có chết bao nhiêu lần cũng không thể đền lại lỗi lầm mà em đã...đã gây...gây ra! Em x...xin lỗi. An... Angle...cô...có giận tôi không?!-Liera khó nhọc thều thào.

- Liera à cô cố lên chúng tôi sẽ cứu cô mà!-Nó khóc. Liera chợt nắm tay cô, đầu lắc nguầy nguậy, cô thực sự muốn nghe câu trả lời.

- Tôi...tôi... Tôi không giận cô đâu. Ừ thì trước đây tôi rất ghét cô. Nhưng giờ...thì hết rồi. Tôi sẽ tha thứ cho cô nếu cô không bỏ tôi mà đi.-nó thực sự...khóc rồi!

Liera mỉm cười mãn nguyện. Cô đã thực sự an lòng rồi!

- Anh...anh hai ơ...oi!-Liera gắng gượng để gọi Kristian.

- Anh đây! Hân oi! Hân oi có lên em! Có lên. Chúng ta sẽ cứu em mà.-Kristian vội vàng chạy lại nhanh bên Liera.

- Anh...anh oi...em...em...em xin lỗi!

- Anh không trách em mà. Em phải gắng lên Hân à!

Lie ra lắc đầu, cô hiểu rõ mình hơn ai hết. Cô gần như co giật, máu từ miệng cứ tuôn ra không ngừng, cô nghiêng đầu nhìn Nhật đang đứng chết trân...

- Nhà...Nhật..Nhật à! An... Anh không... Anh không giận em chứ?!

- Tôi xin lỗi! Tôi đã không thể bảo vệ em.-Nhật đã... Khóc! Không ai có thể hiểu cậu. Cậu đã từng rất yêu Lie ra, cậu yêu cô ấy nhưng tất cả chỉ là đơn phương khi cậu biết hấn và Lie ra thành một đôi. Cậu chỉ biết im lặng, cậu im lặng buông tay. Cậu chúc cho cả hai hạnh phúc. Nhưng khi cậu gặp lại Lie ra tại buổi tiệc. Cậu quần lông, đau thắt, cậu không ngờ cô lại như vậy. Và giờ đây khi gặp lại cô, cậu không còn nhận ra Ngô Thừa Hân của trước đây, không còn nhận ra đôi mắt trong veo kia mà thay vào đó là đôi mắt chất chứa hận thù. Cô đã vì tình mà mù quáng. Lại nhìn Liera đang thoi thóp, hấp hối trong từng lời nói cậu lại thấy mình vô dụng khi không thể làm gì được cho cô.

- Em...em...em đã quá sai phạm rồi...em không xứng đ...xứng đánh được...được anh trao tình ca...tình cảm. Em... Em-Lie ra đã trút hơi thở cuối cùng, có lẽ cô đã được chết một cách bình yên ít nhất là... trong vòng tay hấn... Buồn, đau, thương, xót tất cả đều có.

- Hahahaaaa! Chúng bay đã nói chuyện xong chưa. Nếu xong rồi thì chuẩn bị nhận chết đi!- Lyes, nụ cười ác quỷ đang vang lên.-Vốn dĩ tất cả kế hoạch mà tao đặt ra từ việc thăng Quân đến việc mày bị tai nạn đều rất hoàn hảo nếu không có con ra Cell chết tiệt này. Vì vậy người chết đầu tiên sẽ là nó!-nói rồi hấn lôi Cell đứng lên. Nòng súng chia thẳng vào thái dương của cô.

-Mau thả cô ấy raaaaa!-Kristian hét lên. Anh đã nhận ra một điều rằng...anh đã thích Cell. Có lẽ là quá nhanh nhưng anh không thể! Anh không muốn có người phải chết nữa.

-Mây tưởng dễ à! Muốn nhận xác nó à! Được rồi.-hấn ta chuẩn bị lên nòng. Bỗng nhiên

-Aaaa. Con khốn!-Lyes ôm lấy bàn chân bị gót giày nhọn hoắc của Cell cắm vào.

Cạch Cạch-Cell lên nòng súng. Tuy là tay trái còn hơi ê ẩm nhưng cũng đỡ hơn. Cô chuẩn bị bóp cò thì hấn ta lao đến giành lấy súng với Cell. Tuy cô không chọi nổi với hấn nhưng hấn cũng như cô mà thôi, cánh tay bị Lie ra bắn trúng lúc này cũng mất máu ngay một nhiều và...

Pằng aaaa-một viên đạn đã cắm thẳng vào bụng của Lyes

Pằng-một viên nữa lại cắm thẳng vào người hấn. Máu tuôn ra không ngừng. Cell tiếp tục bắn, 3 phát rồi 4 phát. Cô bắn cho đến khi hấn gục xuống mới thôi. Nhìn vào cái thi thể trước mặt thật không thể chịu nổi. Mắt Lyes đang trừng mắt nhìn hấn. Đây đúng là...một đêm kinh hoàng. Nó đang run lên từng đợt. Thì ra là do nó, nếu không có nó thì chắc hấn...đã sống tốt hơn nhiều.

Đọc tiếp Anh yêu e...cô bé ngốc ạ! – Chương 29

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Chap 29: Rước dâu về động!

Part 1: Cho em gần anh...thêm chút nữa thôi “Tình yêu” của em.

Sau cái đêm đó, đầu hấn lại đau lên, những cơn đau ập đến khiến hấn bị ngất đi. Hiện tại đang nằm trong bệnh viện. Còn Liera được Nhật đưa đến mảnh đất trồng khá nhiều hoa bồ công anh mà cô thích, cậu đã chôn cất Lie ra ở đó, vì đó là điều duy nhất cậu có thể làm vì tình yêu cậu giành cho cô. “Yên nghỉ, Liera! Tôi sẽ không đau khổ đâu vì...tôi đã xác định rằng tình cảm của tôi đã dành cho người con gái ấy rồi! Người con gái đã “hiên ngang” đấu võ mồm với cậu, người cậu đã...lỡ trao first kiss!”

Cell, chị hai nó đang tịnh dưỡng vì cô đã mất quá nhiều sức và đương nhiên người chăm sóc cô chính là Kristian. Anh đã thổ lộ tình cảm của mình với Cell, anh không nghĩ Cell sẽ đồng ý nhưng...biết đâu bất ngờ! Cell đã đồng ý vì cô cũng biết cô có tình cảm với anh. Cho nên tại sao phải chôn vùi cuộc đời mình cho thứ tình cảm “đau đớn” ấy chứ?! Cô đã quyết định sau 3 tháng nếu cả hai “hợp nhau” thì sẽ tổ chức đám cưới và sang Mỹ định cư luôn.

Còn riêng nó, có lẽ nó sẽ ra đi vì đối với nó hấn sẽ sống tốt hơn khi không có nó...

- Hân, Mi! Sau hai ngày nữa...tao sẽ sang Mỹ cùng chị Cell.-nó hướng ánh mắt xa xăm. Nó đã từng nghĩ mình có thể sẽ làm tất cả. Ít ra là vì hấn, vài nó yêu hấn.

- Mày...đúng là điên rồi!Mày có từng nghĩ Phong sẽ sống sao nếu thiếu mày hả?-Nhỏ Mi khá...thất vọng về nó.

- Tao không hy vọng gì nhưng ta mong mày quyết định đúng hướng và sẽ không đau khổ vì điều này. Nhưng còn chuyện học của mày thì sao? Mày tính lưu ban đấy à!-nhỏ Hân không nói gì.

- Tao sẽ hoàn thành khóa học bên Mỹ mà!-Nó mỉm cười, nụ cười chua chát, có lẽ đây sẽ là lần cuối cùng...nó được gặp hân, được ngắm nhìn hân và được hôn hân. Lần cuối!

.....

Nó lê từng bước nặng nề lên phòng bệnh của hân, 302 tầng 1.

- Ông xã nhỏ à! Có lẽ đây là lần cuối cùng...em...có thể được gặp anh. Lần cuối cùng được gọi anh là Ông xã nhỏ! Ông xã nhỏ yêu dấu của em.-nó tự mỉm cười nhìn hân đang nhắm mắt ngủ ngon.

- Nếu em ra đi...chắc có lẽ anh sẽ sống yên ổn hơn, bình an hơn nhỉ?! Em xin lỗi vì tất cả những gì đã đem lại cho anh. Đây chắc sẽ là lần cuối em nói được ba từ “em yêu anh, My sunshine”-giọt nước mắt đã rơi trên gương mặt của nó. Nó tiến lại gần hân, khẽ cúi đầu và...kiss. Sao nó thấy đau lòng quá.

- Cô làm gì thế?!!-hân mở mắt vì ai kia khiến hân không ngủ được. Hân đã nhớ mọi chuyện nhưng nó vẫn còn rất mờ mịt, hân không thể nhớ cô gái trong phần kí ức bị mất ấy là ai. Hân chỉ biết rằng hân yêu người con gái ấy rất nhiều (sao không nhớ hà trời “cô gái” ấy là cô đang hôn ông đó ông ơi).

- Tôi...tôi...-nó khá bất ngờ vì “hành động” ban nãy chỉ là....chỉ là phản xạ vô điều kiện! (Hơi zô lý tí)

- Cô đúng là...Biến Thái!-hân phán một câu xanh rờn.

- Ukm! Anh muốn nghĩ sao cũng được nhưng hôm nay có thể đi chơi với em chứ?! Ngày mai em đi rồi!-đau lắm, nhói lắm anh biết không tại sao anh lại quên em chứ?! Nó thực sự rất muốn nói những lời này với hân nhưng...hân đã quên nó rồi. Nó có nghĩ gì khi hân đã quên nó chứ?! Vậy nên bỏ đi thì đỡ...sên hơn.

- Tại sao?!

- Xin anh, chỉ cần từ lúc này cho tới khi đồng hồ điểm 12 giờ mà thôi! Xin anh đấy!-nó nói giọng run run.

- Được rồi! Cô về chuẩn bị đi tôi kêu người làm giấy tờ xuất viện rồi đến đón cô!-hân “lờ” đồng ý rồi.-mà nhà cô ở đâu?!!-hân hỏi “khá” tỉnh.

- Số X đường XY.-nó hơi bất ngờ khi cả việc hân và nó “sống chung” (nghĩa trong sáng, trong sáng a~) hân cũng quên.

- Ồ.-hân thực sự quen rằng nhà nó sở lại chính là nhà hân.

- Cảm ơn anh!-nó lí nhí. “Cảm ơn vì anh đã cho em thời gian để được bên anh. Cảm ơn vì để cho em được tạm biệt anh lần cuối. My sunshine!”

Nó quay lưng bước đi, nếu hân không nhớ ra, nó sẽ từ bỏ. Sẽ buông tay vì ông trời đã định sẵn rằng hai đứa nó...không nên đến với nhau.

Nó bước đi để lại hân ngu ngơ với nụ cười happy. Hân đâu biết đây sẽ là lần cuối nó được gặp hân.

....

Ba giờ chiều tại biệt thự nhà hân.

Nó đã thay đồ xong rồi. Là bộ mà lần đầu tiên nó cùng hân đi chơi với tụi Hân, Mi. Áo thun trơn có khoác thêm sơ im bên ngoài, quần đùi jeans nhưng lại mang đôi sneaker dạng boot xanh cao tới mắt cá chân, tóc vẫn xoã ra. Vì mới tắm rửa xong nên có vài cọng tóc còn bết lên mặt. Trông khá nữ và cũng không kém phần chất. Nó bước xuống phòng khách, hân đã đứng đợi từ bao giờ. Thật là ngạc nhiên khi cả hai đều “tổng xẹt tổng” hân cũng áo thun trơn, cũng khoác một chiếc sơ im bên ngoài. Nó mặc quần đùi jeans ngắn thì hân mặc quần jeans dài cùng giày sneaker xanh. Đây thực có phải là sự trùng hợp ngẫu nhiên hay lại là định mệnh an bài. Bỗng nhiên...lại một dãy kí ức nữa

Hình như là người người gái ấy, vẫn áo pull trơn có áo somi bên ngoài, quần đùi kiêu, để lộ cặp chân trần trắng miên man, mái tóc đen óng xõa ngang hông, nó bước xuống cùng đôi keds màu xanh jean, trước mặt hân. Người con gái ấy thực sự rất đẹp, môi hồng, da trắng, rất giống nó. (Là nó chó ai trời)

-Nè, bị gì mà nhìn tui ghê vậy, bộ....xấu lắm hả.-ngượng ngùng cúi mặt, đám mây hồng hồng đang lơ lửng trên gương mặt “ai đó”

-À, không, cô...rất đẹp.

-Cảm...on.

.

.

.

- Ta đi chứ?!-nó e thẹn.

- Được rồi!

- Cười cái coi!-nó phụng phịu, ai đòi đi chơi mà mặt ngầu như đi đòi nợ không chứ.

- Tại sao?!-hắn..rất tỉnh! Nó bấu môi lấy tay vẽ cong khoé miệng hắn rồi nhoen cười:

- Thế này mới gọi là chơi chứ cứ như nãy người ta tưởng em nợ anh không trả đấy.-nó nói rồi gượng cười.

- Không thích!-hắn phũ phàng!

- Tùy anh thôi! Đi nhé!-nói xong nó cầm tay hắn ra trước cổng.

Chiếc xe lướt nhẹ êm trên mặt đường trải nhựa. Hắn ngồi trong xe thảnh thơi nhìn qua gương chiếu hậu để thấy nó.

- Số nhà X đường XY đó thôi...tôi thấy quen lắm!-hắn như ngờ ra chuyện đó bèn lên tiếng hỏi

- Anh không nhớ đó là nhà anh ư?!-nó cố gắng kìm chế cảm xúc của chính mình.

- NHÀ TÔI?! Thế sao...-hắn chưa kịp nói hết câu thì một gương mặt tái nhợt, đôi môi trắng không tí máu, đôi mắt tựa như mắt đi linh hồn đang hiện ảm trong đầu hắn. Hắn chợt nhìn qua nó, giống...rất giống nhưng nó là ai chứ?!

Suy nghĩ một hồi cũng đến công viên. The Heirs?! Cái tên này. Nghe quen quá!

- Tôi đòi tôi đòi! Chơi thôi.-nó kéo tay hắn chạy nhanh vào khu trò chơi trong công viên. Đầu tiên là trò tàu lượn siêu tốc...

- Áaaaaaaa! Hahahahahaha!-giọng cười mang tính chất “man rợ” ấy không ai khác chính là...nó! Nó khoái trò lắm nhưng thảnh thơi cũng ghé mắt sang nhìn hắn, hắn không nói gì, cũng chỉ liếc mắt nhìn hắn. Thế là mắt “chạm” phải mắt nhưng nó cố tình đánh trống lảng bởi những câu hỏi khá “ngớ” như là : “anh ăn sáng chưa?” “Anh chơi đi?” v.v.. Kèm theo nụ cười giả lả. Còn hắn không nói gì chỉ chợt dạ quay đầu về phía trước.

Tiếp sau trò tàu lượn là trò nhà ma, trò đua xe, văng văng và văng văng.

- Ya~! Chơi vui quá deeeee! Ad nè đi ăn không?!-nó xoa xoa cái bụng, dù gì bây giờ cũng đã sáu giờ tối, tội nó đã chơi được ba tiếng rồi, không đói mới lạ (ôi chơi khiếp!).

- Cô muốn ăn ở nhà hàng nào?!-hắn vẫn chẳng để tâm gì.

-Không! Muốn ăn ở đó!-nó phụng phịu chỉ tay về phía hàng bánh tráng trộn khá đông.

- Ở ĐÓ?! Không!-hắn há hốc rồi nghiêm mặt lắc đầu. Không đợi hắn lắc đầu nó đã lôi hắn chạy xộc về phía trước.

....

Ngồi trong quán, nó nhìn hắn nhăn mặt mà không nhận được cười,

- Hahaha! Mặt anh nhăn nhó...đẹp lắm đấy! Hahaha. Mà sao...haha...nhăn...nhăn haha...nhăn ghê vậy...haha-nó ngồi bụm miệng cười như chưa từng được cười.

Hắn lấy tay chỉ chỉ vào đôi chân của mình,

- Chân! Không đứt vừa dưới bàn!

- hahaha. Chân em còn vừa chân anh chắc phải ghế cao hơn rồi.-nói rồi nó lảng xãng đứng dậy chạy lại chỗ cô bánh tráng kêu hai đĩa bánh rồi xin luôn cái ghế khác cho hắn.

- Được chưa?!-nó nũng nịu nũng nịu cái giọng.

- Được rồi! Nhưng sao phải ăn ở đây?!-hắn lại nhăn mặt.

- Ở đây ngon mà với lại đi nhà hàng tốn tiền lắm.-nó chẹp chẹp ra vẻ cụt non.

- Ở đây không hợp vệ sinh nhỡ...

-Em đảm bảo ở đây hợp. Anh khỏi lo còn nếu như anh nói thì em cùng anh vào “bắn pháo bông” trong World Cup OK?!-nó nháy mắt.

- Tuỳ em.-hắn miễn cưỡng gật đầu. Từ “cô” xa lạ đã được thay bằng từ “em” gần gũi mà ngọt ngào. Nó gật gật cái đầu.

-Mà bánh trắng gì gì đó là gì vậy?!--hắn hỏi một câu mà nó muốn bật ngửa ra tới nơi.

- Hà?!. Đừng nói với em anh chưa ăn món này bao giờ nhé! Nếu thật thì tuổi thơ của anh quá...dữ dội khi không biết món này!--nó phán như nhà bác học phán cái cây chết vì...quá già! (Ví dụ giỡn thôi đừng phan đá tó!) Nhìn thái độ ngây thơ như bò đeo nơ của hắn mà nó như muốn tặng “quyết” áp tới nơi.

- nói chung là như thế này nhá! Bánh trắng trộn đến với nước Việt Nam thân yêu thân yêu rất lâu rồi. Ban đầu nó là một hỗn hợp trộn lẫn với nhau. Hỗn hợp đó có muối, có tép, có rau, có xoài, có màu, có nước tương, có trứng cút, có chả ram và thành phần quan trọng nhất không thể thiếu là có bánh trắng! Và quan trọng là bánh trắng trộn ăn không đau bụng. Ít nhất là với em. Hờ hờ.-nó nói một lè.

- Ô! Không hiểu.-hắn nói một câu...trót quớt.

- Thôi ăn rồi anh sẽ hiểu.-nó nói thế mà hắn còn không hiểu thì thôi chứ! (Bà nói tui mồn chưa hiểu đòi ảnh hiểu==”)

Hai đĩa bánh trắng được bê ra, màu sắc thật là sặc sỡ như con tắc kè.

*em bắt tắc kè,

Bắt tắc kè về em nấu cà ri

Cà ri thơm

Cà ri ngon

Em mang cho bà!*

Nó cầm đĩa lên và làm lia lịa vào mồm không cần hình tượng. Còn hắn thì cầm đĩa và gắp đúng...một cọng bánh trắng bỏ vào mồm nhai!

- không ăn như thế được, anh phải gắp bánh trắng với rau, với xoài, với ram với tép thì mới ngon. Như thế này cơ!--nói rồi nó gắp một đĩa có đầy đủ các thành phần trên cho hắn.

nhoàm nhoàm *ực*

Hắn nhai nhồm nhoàm rồi nuốt cái ực. (Mất hình tượng quá!)

- Ngon thế!--hắn nói rồi kêu thêm hai đĩa nữa ra.

- đương nhiên, em chọn mà.-nó ra về tự đắc.

Hai đĩa...bốn đĩa....sáu đĩa...(khiếp)

-Ya~! No quá.-nó vươn tay xoa xoa cái bụng. Hai đĩa nó sáu đĩa chớ ít gì.

- Ủm Ủm. Tính tiền thôi!--hắn no hết đi nổi rồi.

....

- Đi dạo biển nhé! Buổi tối đi biển hóng mát là tuyệt nhất đó.-nó đề nghị, đưa tay chỉ chỉ bãi biển trước mặt.

- Ồ.-hắn ờ ừ rồi dứt hai tay vào túi quần, đi theo nó.

Gió mát quá! Nhưng gió cũng làm cay mắt nó!

- Anh biết không, em...đã từng yêu một người, người đó rất giống anh. Người đó lạnh lùng như anh nhưng người đó cũng rất ấm áp, người ấy sống rất nội tâm, người đó mất mẹ từ rất nhỏ, ba của người đó không thương người đó, ông ta coi người đó như công cụ làm giàu của mình, dù cho người đó có buồn, có cô đơn ông ta cũng không quan tâm. Người đó rất tội nghiệp, có lần em đã vào phòng người đó để dọn dẹp em đã vô tình đọc được nhật kí của người đó,người đó đã từng có được yêu thương từ người con gái khác trước cả em, nhưng người đó bị bỏ rơi. Từ lúc đó người đó trở nên lạnh lùng, không quan tâm ai hết. Sống kín đáo, người đó cũng đã từng rất ghét những thể loại con gái hay “tự sướng” về bản thân mình như em. Em cũng vậy cũng rất ghét người đó. Lâu dần em cảm thấy nhớ khi chông thấy người đó ở bên, thấy nhói đau khi người đó không quan tâm mình. Và rồi em nhận ra... Em yêu người đó. Anh có biết không, người đó đã phải chịu đựng tất cả chỉ vì người mẹ đã mất của mình, chính vì muốn thực hiện nguyện vọng của người phụ nữ yêu say, yêu em đắm người đã phản bội mình nên người đó mới phải chấp nhận tất cả. Ngay cả buổi tiệc hôm đó...

Nó nói rất nhỏ nhẹ nhưng sao hắn thấy đau thế, nó yêu người khác thì có liên quan gì hắn chứ vậy mà hắn, hắn “thích” nó ư?!

- Em xin lỗi khi đã nói chuyện này cho anh biết. Em xin lỗi khi đã như thế này trước mặt anh...em-từng đợt sóng biển xô vào bờ, lướt qua đôi chân nhỏ của nó. Hắn đã ôm lấy nó khi nó chưa kịp nói xong.

- Nếu em muốn khóc, thì hãy khóc đi, tôi cho em mượn “nó” đấy!-nói rồi hắn ôm chặt nó hơn. Từng giọt nước mắt cứ thế mà đua nhau rơi.

* từ trong con tim em cứ nhớ anh vô bờ

Tình yêu ấy cũng đã khiến em mong chờ

Góc phố vắng anh mình em bơ vơ...*

(Chuyện như chưa bắt đầu-Mỹ Tâm)

Nó ngủ gục trong vòm ngực của hắn, “nó” thật ấm áp làm sao, đột nhiên

- Trần Lam Phong, anh biết em nhớ anh lắm không?! Sao lại quên em đi chứ?! Anh là đồ ác độc, đồ ác độc!-nó nói mơ trong giấc mơ rồi đắm thềm thụp vào ngực hắn.

- Nếu đánh tôi có thể làm em vui thì ước việc đánh đi cô bé ạ.-tuy hắn “chỉ mới” quen biết nó nhưng ở nó có cái gì đó rất quen cũng rất có sức hút nó cứ như là một loại trọng lực thu hút người khác.

Khẽ bế nó ra xe, hắn nhún ga rồi lái xe chở nó về. Đang bế nó đến phòng ngủ thì,

- Hức hức...chỉ sau đêm nay...em sẽ rời xa anh đây Trần Lam Phong...Đồ độc ác! Em sẽ phải quen anh như cách anh quên em đây. Em..hức hức...em không muốn đâu. Xin anh đừng để em quên đi anh mà.-nó nói trong vô thức.

- Em sẽ đi sao?!-hắn hơi ngạc nhiên nhưng hắn có là gì với nó đâu, chẳng lẽ vực nó dậy rồi hỏi?! Không được! Có là gì đâu mà phải làm vậy.

Nghĩ rồi hắn đắp chăn cho nó rồi ra ngoài đóng cửa cẩn thận rồi lái xe đi. Ngày mai hắn sẽ không thể gặp lại nó ư?! Tại sao chứ?!

Hắn vừa lái xe vừa suy nghĩ lại những điều nó đã nói, nó đã yêu “người khác” đâu phải hắn mà tại sao lại có cảm giác vừa đau vừa tức giận như vậy chứ. Đang suy nghĩ bỗng nhiên...

/RẦM/

....

Trời mưa tóc tách, tóc tách,

- Rốt cuộc anh vẫn gạt em ra khỏi tim anh. Có lẽ em nên bỏ cuộc rồi...đúng không?! Lam Phong đáng ghét. Tên âm binh chết bầm. Tên sắc lang biến thái.-nó bấu chặt hai tay vào gối. Tiếng mưa rơi nặng hạt mà như khúc nhạc sầu buồn nơi đáy lòng nó. Chỉ hết hôm nay, nó sẽ ra đi, sẽ buông tay. Nước mắt rơi, nước mắt rơi mặn quá, chát quá, đắng lắm.

Baby life was good to me...-nhạc chuông Untill you của điện thoại nó vang lên.

- Alo.-nó có chút nức nở.

- Phong bị tai nạn rồi An ơi, mày mau tới đây đi, anh ấy sắp không chịu nổi nữa rồi..hức hức.-nhỏ Mi khóc nức lên.

Choang-tiếng điện thoại rơi xuống sàn nhà và vỡ tan ra, nó chết lặng khi nghe tin hắn bị tai nạn, một lần nữa...tim nó vỡ vụn. “Ông trời ơi, ông có cần trừng phạt con vậy không!” Nó cắn môi khóc nức lên, cả thân người từ từ trượt xuống. Có lẽ ông trời muốn nó phải xa hắn... Thật rồi!

..... To be continue.....

P.s: nick facebook của tớ là Emily Trần nhà! Bạn nào có thắc mắc gì trong suốt quá trình đọc truyện thì gửi về inbox để sau khi xong kết truyện mình sẽ viết ngoại truyện để mình giải thích. Kì cơ mà nếu chap này có nhiều cmt thì Wind sẽ ra truyện nhanh nhất có thể và chắc sẽ làm các bạn hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Chap 30: Rước dâu về động (End)

Part 2: Em yêu anh...ÂM BINH đòi em!

“Alo?!”-nó nhắc cái điện thoại để bàn lên vì điện thoại của nó đã vỡ mất rồi.

“Chuyện em nhờ chị điều tra về vụ tai nạn của Phong đã có kết quả rồi. Chính là tên Hải-phó bang chủ của Bang Mất Đỏ, đàn em của Lyes gây nên, hẳn bảo làm vậy vì muốn trả thù cho đại ca của mình là Lyes. Chị đã cho Sam và Liz đi giải quyết hẳn rồi, em yên tâm đi!”-là Cell. Buồng cái ống nghe xuống, nó khóc, khóc nhiều lắm, tất cả là vì nó nên hẳn mới như vậy.

Từ việc của Quân đến việc của Lyes tất cả đều vì sự có mặt của nó cả việc hẳn bị tai nạn đều là tại nó, nó đã làm gì sai chứ, dù sao nó cũng chỉ mới là một nữ sinh lớp 11 thôi mà. Tại sao chứ?! Tình yêu?! Nó khiến con tim phải đau khổ và mệt mỏi nhưng tại sao phải yêu?! Nó ước mọi chuyện có thể quay về điểm xuất phát và giá như nó không bắt cần đến xuống đường rồi “hôn” hẳn và cũng giá như nó chọn Quân chứ không chọn hẳn thì chắc mọi chuyện đã không như thế này, sẽ không có ai phải chết...ít nhất là vì nó và hẳn!

Ngồi trong một góc tối, nó không muốn phải thấy cảnh hẳn lại nằm im ở một góc giường với đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt còn xung quanh là dây truyền máu, truyền chất dinh dưỡng và thậm chí là bình dưỡng khí. Nó sợ mình sẽ lại yếu lòng, sẽ lại ở bên hẳn và sẽ lại đem đến đau khổ cho hẳn, nó sợ lắm. Nó có nên đến bên hẳn bây giờ hay không?! Nó xoa xoa lấy chiếc chăn mà hẳn đã cầu hôn nó, chiếc chăn chứng minh cho tình yêu hẳn dành cho nó mà tim như ai bóp nát, nó đã tự ép bản thân chỉ cần thấy hẳn thôi, thấy rồi nó sẽ bỏ đi. Và chính điều đó đã khiến nó chạy vụt ra khỏi nhà với những giọt nước mắt nóng hổi còn vurun trên mặt.

*Lạnh không?!

Không!

Buốt không?!

Không!

Đau không?!

Không đau!

Vì sao?!

Vì quá đau!*

....

-học học...chị...chị cho em hỏi bệnh nhân Trần Lam Phong nằm ở phòng nào ạ?!-nó thở hồng hộc bên chỗ chị tiếp tân để hỏi phòng của hẳn.

-Phòng 302, tầng 3 ạ!

Nó chạy thẳng lên tầng ba bằng cầu thang thoát hiểm vì thang máy không xuống kịp. Nó chạy hết sức, kia rồi, phòng 302 của hẳn kia rồi, nó chạy đến, mở cửa bước vào, nó ngó nghiêng tìm kiếm bóng đang quen thuộc nhưng...chiếc giường trống trơn, nó hốt hoảng chạy đi tìm hẳn khắp phòng và chợt khựng lại bởi vì...

- Tiểu Băng!-giọng nói trầm ấm quen thuộc mà nó luôn hằng mong nhớ. Quay lưng lại và...

-Ph... Phong!-nó ngạc nhiên.-chẳng phải anh...anh...anh bị tai nạn rất nguy kịch ư?!-đầu hẳn quấn chiếc băng trắng thắm đỏ một mảng, trên người chỉ mặc một bộ đồ của bệnh viện, hẳn đang đứng ngoài ban công. Hẳn nghĩ sao mà đêm lạnh như thế này mà lại không mặc thêm áo khoác chứ! Đúng thật hết nói cái con người kì lạ này!

-Đúng anh đã bị tai nạn và xém mất mạng nhưng...anh sẽ chẳng đi theo Thần Chết mà bỏ em đâu! Và anh cũng rất cảm ơn vì chính vụ tai nạn đó mà em đã “trở lại” trong trí nhớ của anh! Ngốc ạ!-hắn nở nụ cười. Nó bật khóc thành tiếng. Chẳng biết ngày hôm nay nó đã khóc bao nhiêu lần rồi nữa.

-Sao em lại khóc vậy.-hắn lo lắng lau nước mắt cho nó.

-Em.em không sao...-nó lắc nguầy nguậy. Chẳng phải lúc này đã tự dặn lòng là chỉ nhìn rồi đi thôi mà sao giờ lại yếu đuối như vậy chứ?! Chẳng phải chính vì nó mà hẳn mới bị như vậy sao?! Sao nó ích kỉ quá vậy! Nghĩ vậy rồi nó chợt buông hẳn ra, chân lùi lại khiến hẳn khó hiểu.

-Em.Em sao vậy?!-hắn giọng có chút thất vọng.

“Không được mình phải mạnh mẽ lên! Anh ấy đã vì mình mà làm tất cả vậy thì tại sao mình lại không thể làm được chút việc cho anh ấy chứ?!”-nó tự đấu tranh tư tưởng rồi lau khô nước mắt, cố gắng tỏ vẻ lạnh lùng.

-Em xin lỗi. Nhưng...chúng ta...chia tay đi!-nó cố gắng lạnh lùng.

-Em nói gì vậy?!-Hắn...đau quá! Ai đó hãy nói với hẳn rằng đây không phải là sự thật đi.-em đóng kịch không giỏi đâu Angle.

-Em không đóng kịch... Xin lỗi!-từng lời nói của nó như vết kim đâm sâu vào tim hẳn.

- Em nghĩ xin lỗi là xong ư?!-hắn như muốn bóp nát tay nó.

-Bỏ ra đi! Em phải về!-nó cắn môi, dằn mạnh tay hắn, cánh tay đã được hắn buông lỏng cảm thấy đau nhức vô cùng. Nó quay lưng bỏ đi.

“Xin lỗi anh! Xin anh hãy tha lỗi cho em! Em hết cách rồi!”

Nó quay lưng chạy đi thật nhanh bỏ lại hắn đang dần khụy xuống trong đau đớn. Tại sao chứ?! Hắn có lỗi gì với nó ư?!

Nó khóc, hắn cũng khóc, nó đau, hắn cũng đau. Cả hai con người dù không bên cạnh nhau nhưng lại có chung cảm xúc. Họ đều đau như nhau. Nhưng tại sao lại phải đau như thế...

Gió buổi đêm tê buốt, hắn gục đầu bên cạnh giường.

- Phong thiếu gia đến giờ... O Phong thiếu gia sao người lại nằm đó?!-nữ y tá hốt hoảng khi thấy hắn ngủ bên cạnh giường.

-CÚT RA!-hắn gầm lên.

-Tôi...-cô y tá đó sợ hãi.

- Tôi nói cô BIẾN có nghe không?! HẢ?!-lần nữa hắn gầm lên khiến cô y tá giật mình đẩy chiếc xe thuốc đi. Căn phòng bây giờ chỉ còn mình hắn. Cô độc, lẻ loi (lại) một lần nữa tìm đến hắn! Phải chăng hắn đã sai khi tin rằng nó chính là định mệnh cuộc đời hắn?! Phải chăng hắn cũng đã sai khi yêu nó?! Phải chăng khi nó ra đi nên hắn mới đau như thế?!

Tất cả đều quán lấy hắn. Đau... Nhói... Có lẽ chính là âm giác của hắn bây giờ!

..... Bây giờ ba mươi phút tại sân bay....

-Cậu có chắc là muốn đi không?!-Vỹ nhìn nó tiếc nuối.

-Ukm! Mình đã quyết định rồi mình sẽ ra đi mà!

- Mày đi rồi còn Phong thì sao hả?!-nhỏ Mi như muốn khóc.

-Tao... Tao chỉ có thể làm như vậy để giúp anh ấy thôi... Tất cả là do tao...nếu tao không xuất hiện chắc anh ấy...sẽ sống tốt...anh ấy sẽ không vì tao mà chịu đau khổ nữa...-nó hướng ánh mắt nhìn về một nơi xa xăm “nào đó”. Đột nhiên...

- Ai bảo em ra đi thì tôi sẽ sống tốt!-hắn đột nhiên xuất hiện.

- Sao..sao anh lại...lại...-nó lắp ba lắp bắp. Sao hắn biết mà tới chứ.

- Tính bỏ tôi đi ư?! Em đang tự hỏi tại sao tôi lại có thể biết mà đến đúng không?!-hắn ra vẻ kì bí nhìn nó đang gật gật cái đầu.

-Bí mật!-hắn phán một câu mà nó muốn tát ấy cái.

..... Sáu giờ ba mươi tại bệnh viện. ...

-Cút ra cho tôi!-hắn điên cuồng hét lên.

-Cậu tính đuổi cả thằng bạn này à?!-Nhật ung dung bước vào.

-Tôi đây làm gì?!-hắn hừ lạnh nhưng đáp lại chỉ là cái nhếch môi từ Nhật.

-Nguyễn Hoàng Trân An!-Nhật nhắc lại tên nó.

-Thế thì cút đi!

-Không! Tao đến nói ày biết là mày sẽ hối hận nếu mất An!-Nhật từ tốn nói.

- Tại sao?!

- An là vì mày mới phải nói chia tay, giờ cô ấy đang ở sân bay và cô ấy chỉ muốn mày sống tốt, không chịu thêm bất cứ tổn thương nào nữa vì cô ấy-Nhật nhếch mép.

...Im lặng..

-Vì tao?! Vậy thì sao lại chia tay?!-hắn thoáng chút đờm buồn.

-Muốn hiểu thì theo tao. Còn nếu mày không đi thì chịu mất An, tao hết cách rồi! -nói rồi Nhật quay đi.

-Chờ tí! Được rồi, đi thôi!-hắn từ ban công đi vào nhà vệ, bộ đồ bệnh nhân đã được thay thành áo phông và quần jeans, cuộn băng trên đầu hắn cũng biến mất.

-Đi thôi!-nói rồi Nhật cùng hắn đi lấy xe rồi “vi vu” đến sân bay. (Coi hai ông này đối thoại mà tui muốn rớt tim).

-Xin lỗi! Em... Tội phải đi rồi!-nó cúi mặt, cố gắng không để hắn khuôn mặt đang rung nước mắt của chính mình, nó len người đi qua hắn nhưng sao nó không đi được thế này.

-Nếu muốn đi thì trả...nhân cho tôi!-hắn khề nói.

Nó từ từ tháo nhẫn ra khỏi tay mình, thật ra nó có quyền gì mà giữ chiếc nhẫn này chứ, nó cần môi, đưa chiếc nhẫn cho hắn nhưng nó chột khựng lại...

-nếu trả nhẫn thì trả luôn trái tim cho tôi...nhóc ạ!-hắn vòng tay ôm nó từ phía sau, hơi ẩm phả ra sau gáy khiến nó rùng mình.

-Nhưng em...em...

-Em nghĩ chính mình là nguyên nhân khiến tôi như thế này đúng không?!-nó gật gật cái đầu.

-Thật ra những điều đó nó đã xảy ra từ trước khi em xuất hiện.-hắn hơi ngừng rồi nói tiếp.-nếu không có em...có lẽ tôi sẽ cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt... Và có lẽ tôi sẽ không sống được như bây giờ. Bởi vì đối với tôi cuộc sống thật mà con người ta muốn là tiền. Nhưng khi gặp em và yêu em...tôi mới thấy cuộc sống cũng còn cái rất đẹp. Nếu em đi thì tôi sẽ bắt em trả lại tất cả...và tất cả đó chính là cuộc đời em!-hắn từ tốn “đe dọa” nó.

-Em...em-nó ngượng chín mặt. Hắn khề xoay nó đối diện với mình rồi cúi xuống hôn phớt lên đôi môi anh đào của nó và thì thầm vào tai nó...

-Anh yêu em!

Khỏi phải nói, tại Hân, Mi, Nhật, Vỹ đang đứng hình, không ngờ ở chốn đông người như thế này mà hắn cũng dám...đúng là...

Còn nó ư?! Hai con mắt banh to hết cỡ, ngượng chết được,kiểu này thì sao nó dám gặp mặt ai nữa chứ. Thật đúng là muốn tìm cái hố nào chui đại xuống.

-Uhm...Uhm...-nó “ưm” lên, thật ra nó sắp hết khí Oxi để thở mất rồi, nó muốn khóc quá đi.

-Sao hả?! Có còn bỏ tôi đi nữa không?!-hắn buông nó ra, cúi đầu ngang tai nó mà “thì thầm mùa xuân” với chất giọng hết sức “ngọt ngào”!

Nó gần như đứng khi nghe hắn “thì thầm”, lắc cái đầu nguây nguây.

Póc-hắn búng tay một cái lập tức Vỹ và Nhật đi đến lấy đi cái Vali thân yêu của nó. Mấy người này...nó khóc thầm trong bụng. Nhưng sao hạnh phúc quá, không đau như đêm qua, có chăng trái tim nó ấm vì có “ai đó” ở bên không nhỉ?! Ô là laaaaaa...nó mỉm cười, nụ cười hạnh phúc. Bỗng nhiên hắn quỳ xuống ngồi lên một chân, cầm chiếc nhẫn lúc nãy mà nó đưa, hắn cầm tay nó và đeo vào ngón áp út của nó,

-Lấy anh nhé!-hắn mỉm cười nụ cười thiên thần ngàn năm có một khiến Hân, Mi muốn bay đến giành lấy nhẫn.

-Em...-nó ngập ngừng.-Em đồng ý!-nó mỉm cười. Bây giờ nó đã thật sự biết con đường hạnh phúc của mình chính là hắn...-Em yêu anh...ÂM BÌNH đời em!-nó ôm choàng lấy hắn.

-Âm bình cũng được!-hắn cũng choàng tay ôm nó.

-E hèm...đây là sân bay có gì thì về nhà mà tâm tình.-Mi biểu môi, lườm hai đứa nó.

..... 2 năm sau.....

tên ten ta ten...tên tên tên tennn

-Cô dâu Hàn Thiên Thiên có chịu đồng ý lấy chú rể Ngô Hoàng Lâm Minh làm chồng không?! Dù có ốm đau, có bệnh tật. Dù giàu hay nghèo, dù già yếu con vẫn sẽ đồng ý ở bên và chăm sóc cho đến trọn đời không?!-vị cha sứ hiền hậu nhìn...chị nó! (Chắc nãy giờ có người hiểu lầm đám cưới tại nó nè phớ hôn??? Kkkk)

-Con đồng ý!-Cell nhìn Lâm Minh mỉm cười dịu dàng. Bây giờ cô đã không còn là một bang chủ với cái tên Black Rose huyền bí nữa mà cô muốn là một người vợ hiền đảm đàng, còn bang Black Rose cô đã giao lại cho Sam và Jess.

-Còn Ngô Hoàng Lâm Minh..con cũng sẽ vậy chứ?! Sẽ...

-Con đồng ý!-Lâm Minh vội cắt ngang lời cha sứ khiến ông bật cười lắc đầu.

-Hai con có thể trao nhẫn và hôn nhau!

“Hú hú hôn ㄟiiiiiii!” “Hôn ㄟiiiiii”

Nhìn những người phía dưới hò hét “động viên” Minh hôn Cell khiến cô đỏ mặt, nhắm tịt mắt. Hôn lễ tổ chức đơn giản mà lãng mạn...

-Bây giờ là phần ném bông!-Mi lanh lảnh nói.-Một...Hai...Ba...

Và người nhận được bông chính là...nó! Nhỏ Mi thì hậm hực nhìn Vỹ, Hân thì giận không thèm nhìn mặt Nhật. Hai chàng đang khóc thầm trong bụng. Vốn dĩ Nhật và Vỹ muốn bắt cho được bông để Hân, Mi nhận lời làm bạn gái vậy mà người bắt được bông lại là hân. Và dĩ nhiên người hân tặng không ai khác là nó!

-Vậy là chuẩn bị đám cưới đi nha!-Cell giọng trêu đùa.

-Chị này em còn chưa tốt nghiệp lấy gì cưới chứ.-nó ngượng ngùng quay mặt.

-Thì chờ 3 năm nữa là cưới được rồi.-Minh hùa Cell chọc nó.

-Còn tìm việc làm nữa. Nhiều việc lắm, em không cưới sớm đâu.-nó lườm Minh.

-Em có thể ở nhà làm nội trợ còn công việc thì có Phong rồi. Sau này thế nào mà Phong không làm chủ tịch của tập đoàn Đá Quý The Diamond chứ, em khỏi lo.-Cell nham hiểm.

-Chị...!!-nó cứng họng nhìn hân đang che miệng cười mà ầm ức trong lòng.

.....3 năm sau...

Lễ tốt nghiệp ra trường chính thức diễn ra vào hôm nay,

-Vây là hết bốn năm đại học rồi, nhanh quá đi! Tao không muốn!-nó nhăn mặt.

-Ừ nhanh thật, nói thật là tao cũng không muốn nhưng mà phải chấp nhận thôi.-Nhỏ Mi thở dài. Bây giờ nhỏ và nhỏ Hân đã chính thức trở thành bạn gái của Vỹ và Nhật.

-Haizz...còn một tuần nữa là tao, mày với nó phải lên xe bông rồi! Hu...hu tao không muốn đi vào năm mồ của tình yêu...đời còn đẹp mà!-nhỏ Hân vờ khóc.

-Không thì ế sắc ế cho dài à!-Mi lườm Hân.

-Ồ con này sao lại nói thế, đừng nói là mày muốn chồng rồi nhé!-Nó nham hiểm nhìn Mi.

-Ồ đâu có!-Mi chột dạ.

-Khai mau có không!-nó với Hân chạy đến cù lét Mi. Đúng là nhanh thật, mới ngày nào nó còn không biết đường kiếm lớp vậy mà giờ lại sắp tốt nghiệp đến nơi rồi. Từ sau hôm đám cưới chị nó thì cũng đã được ba năm rồi, chị nó bây giờ thì đang mang bầu cũng được năm tháng rồi, nhìn chị nó chẳng khác nào con heo béo nục nịch vì được Minh cưng chiều chăm sóc kỹ lưỡng. Nhiều khi nửa đêm thèm ăn Minh cũng rán chạy đi mua về cho được. Haizz chị nó đúng sướng thật, có chồng cưng chiều muốn gì được nấy, không biết chừng lấy hân nó sẽ ra sao. Thật là không dám nghĩ tiếp mà.

.....1 tuần sau...

-Hân...Hân...Hân ơi...ta...tao...tao hỏi...hỏi...hộp...hộp quá mày ơi!-nó lấp ba lấp báp nói, tay chảy đầy mồ hôi lạnh, vì...hôm nay là ngày nó chính thức bước vào...”năm mồ” của tình yêu cùng Hân và Mi.

-Mày ngồi im...đi...tao...tao cũng vậy mà!-nhỏ Hân nhìn như sắp khóc.

-Mi còn mày...mày...mày có...có hỏi...hỏi hộp...hộp không?!-Hân nhìn Mi.

-Mày...mày nghĩ sao?!-nhỏ Mi túa mồ hôi không kém.

-Nè tới giờ lên lễ đường rồi đó mấy cô!-Cell “ôm” bụng đi vào mỉm cười toe toét. Vây là chúng nó sắp chính thức trở thành vợ của người mà tụi nó yêu. Bước lên lễ đài trong sự hồi hộp đầy hạnh phúc...

-Hân Nguyệt Băng(tên thật của nó), Nguyễn Thu Thảo Mi, Ngô Hân Hân, các con có đồng ý lấy Trần Lam Phong, Lương Gia Vỹ, Vương Minh Nhật làm chồng không?! Dù có đau ốm, có bệnh tật, dù có nghèo nàn hay giàu sang, dù có già yếu, các con vẫn đồng ý bên cạnh và chăm sóc đến hết cuộc đời chứ?!-tiếng vị cha sứ vang lên.

-Chúng con đồng ý!-ba đứa nó nói rồi mỉm cười.

-Còn Trần Lam Phong, Vương Minh Nhật, Lương Gia Vỹ, các con có đồng ý lấy Hân Nguyệt Băng, Ngô Hân Hân và Nguyễn Thu Thảo Mi không?! Dù có ốm đau bệnh tật, dù có nghèo nàn hay giàu sang, dù có già yếu, các con vẫn đồng ý bên cạnh và chăm sóc đến hết cuộc đời chứ?! Dù mỗi ngày

phải nấu ba bữa, phải giặt đồ, chăm con, làm tất cả công việc và không được than phiền các con đồng ý chứ?!.-tất nhiên sau khi vị cha sứ dứt lời thì mặt của ba chàng biến dạng từ cười hớn hơ thành nhăn hơn cả khi ăn ớt! Cái gì mà nấu một ngày ba bữa, cái gì làm không được cải?!

-Chưa hết nếu các con không đồng ý thì lễ cưới sẽ bị hủy!-vị cha sứ vừa dứt câu liền...

-Ồ CHÚNG CON ĐỒNG Ý A!!!-ba chàng cứ như là con nít bị lấy mất quà.

-Bây giờ các con có thể trao nhẫn và...ơ...ơ-vị cha sứ đáng kính đang bị đứng hòng khi thấy trước mắt cả ba cặp đều...đang hôn nhau khi ông đang tuyên bố. Đúng là “kẻ hậu sinh khả ử” (người sinh sau đáng sợ) mà.

Lễ cưới diễn ra trọn vẹn và đầu lẳng mạn,

-Con gái của ta, bây giờ con đã lấy chồng rồi, lại mất một đứa con gái nữa rồi nhưng vì hạnh phúc của con, có mất cũng không sao haha.-ba nó mỉm cười.

-Ba này!

-Nguyệt Băng này, con bây giờ đã làm con dâu ta rồi, haizzz thời gian đúng nhanh thật.-ba hấn, bây giờ ông không còn như trước nữa, ông đã giao lại tập đoàn cho hấn và bây giờ mỗi ngày ông đều đến thăm mẹ hấn, ông phát hiện bà mẹ kế của hấn đã lấy cắp hợp đồng cho bồ nhí của bà ta, ông đã bắn chết người đàn bà đó và bong thực sự biết mình đã sai khi phản bội mẹ hấn để theo người khác, bây giờ có hối hận cũng muộn nên ông chỉ biết làm thế này mà chuộc lỗi cho bà ấy.

-Ba đừng như vậy, thời gian nhanh nhưng con người ta chỉ cần chậm lại là được rồi.-nó mỉm cười nhìn ông.

-nè cậu mà ăn hiếp em tôi là biết tay tôi.-Cell giờ nắm đấm lên “đe dọa” hấn.

-Vâng vâng thưa chị haiiiiiiii. Em đây tuân mệnh.-hấn nghiêm mặt khiến ai nấy đều phì cười.

.... Lễ cưới đã diễn ra trọn vẹn và đầy hạnh phúc....

- Cuối cùng chúng ta đã có thể bên nhau rồi.-nó hạnh phúc nhìn hấn. Chúng nó đã trải qua bao nhiêu sóng gió mới có thể đến được với nhau.

-Ukm!-hấn khẽ cúi xuống hôn nó.

-Anh đang tính làm gì thế?!.-nó nghi hoặc nhìn hấn.

-Làm những chuyện đêm tân hôn nên làm!-hấn buông một câu khiến nó đỏ mặt chui tọt vào trong chăn.

-Giờ đây anh đang hu như cối này cần đi tắm, em cũng đi tắm đi.-nói rồi hấn cởi áo ra.

-Aaaaa. Anh chờ em tắm xong rồi tắm được không.-nó ngượng chết mất.

-Ờ cũng được em đi đi!

..... Sau n phút để tắm...

-Anh...lấy...lấy giúp em cái khăn tắm được không?! Em quên mang vô rồi.-nó xấu hổ nhờ hấn.

-Của em đây.-hấn đưa khăn tắm cho nó.

Nó cuộn nhanh cái khăn rồi bước ra, trông nó thật sệt sị,

-ngồi xuống anh sấy tóc cho này.-hấn cầm sẵn máy sấy. Nó ngoan ngoãn đi lại mà không hay “nguy hiểm” đang cận kề.

-Tóc em thơm quá đi! Anh bỗng dưng muốn được “tuyên truyền giáo dục” quá đi.-hấn nguy hiểm nói. Chưa kịp để nó đồng ý hấn đã đè nó xuống và bắt đầu cái “giáo dục” mà hấn vừa nói.

-Lần...lần đầu của em...anh nhẹ thôi nha!-nó (lại) xấu hổ.

-Anh biết rồi!

..... Chuyện nhà người ta đến đây được rồi đừng xem nữa.....

*người yêu ơi

xin anh đừng đi quá vội

chờ em nhé anh

rồi ta sẽ cùng sánh đôi

người yêu đầu đời, anh mãi là mặt trời

gạt đi bóng tối, sáng soi trog cuộc đời em

người yêu đầu đời đầu uôn ngàn sau em mãi đợi

vì em biết rằng, con đường hạnh phúc là anh !*-con đường hạnh phúc (Thùy Chi).

Vậy là cái kết trọn vẹn giữa công chúa và hoàng tử được kết thúc bằng hai chữ... HẠNH PHÚC!

----- The End -----

P.s:cùng nhau đọc ngoại truyện nào!!!!!! Bạn nào có thắc mắc gì gửi về nhanh cho tớ để tớ giải đáp ở ngoại truyện nha.

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Chap ngoại truyện: Ai nói có con là sướng!

Nó, hiện tại đang mang thai cũng được 9 tháng, chỉ còn 10 ngày nữa là sinh cho nên trong những ngày nó gần như là làm ở “hàng không” (ăn hàng-ở không đầy à) .

Hỏi nó sướng không ư?!

-Đương nhiên là...sướng sao không!

.....

-Vợ ơi thay đồ anh chờ đi khám!-hắn nham nhở.

-Vợ thay xong rồi, chờ tí vợ xuống liền.-nó “cực nhọc” ôm bụng lết xuống, bỗng nhiên...-Á...á...á...á đau quá! Chồng ơi vợ...vợ đau bụng quá....áaaaaa!-nó ôm lấy bụng ngồi thụp xuống, nước mắt nước mũi tèm nhem, hắn thấy vậy liền chạy đến đỡ vợ.

-Nay ngày mấy rồi?!--ba hắn thấy thế gấp gáp hỏi.

-Ngày...ngày 4-11 rồi!-hắn nói nhanh.

-Lúc trước đi tái khám là ngày mấy?!

-Ngày 26-10.-hắn gấp rút.

-Vậy thì hôm nay là ngày sinh của con bé. Mau chờ nó đi nhanh!--ba nó xám mặt vội giục. Hắn nghe ba nói mà lòng như nổ bom, liền điều nó ra xe phóng hết tốc lực đến bệnh viện, tới nơi thì có mấy nữ y tá ra phụ hắn đưa nó vào khoa Phụ Sản.(đừng có bậy bạ nghe). Nó vì đau quá nên ngất luôn rồi, còn hắn thì ngồi ở ngoài chờ, chập sau thì mẹ, ba, chị cùng anh rể (Lâm Minh) bé Kiddy-con trai của Cell đi nhanh đến.

-Băng nó sao rồi con?! Nó ra chưa?!

-Em chị đẻ chưa?!

-Con bé sinh trai hay gái vậy Phong?!

Bla...bla...cla...cla...

-STOP! Mọi người hỏi tới tấp vậy sao con trả lời!--hắn nhăn mặt.

-Ồ...ờ xin lỗi con. Mà con bé sao rồi?!--ba nó gãi đầu.

-Dạ...vợ con... CHƯA SINH ả!--hắn nói một câu mà Cell muốn cho cái tát ghê. Chưa sinh thì nói là chưa sinh bày đặt...đúng là hết nói!

-Ai là người nhà của cô Hàn Nguyệt Băng ạ!-một nữ y tá bước ra.

-Tôi! Tôi là chồng cô ấy! Cô ấy sao rồi ạ!-hắn đứng dậy nhanh chóng.

-À cô ấy không sao! Chỉ là sinh khó thôi nhưng ổn rồi.-nữ y tá mỉm cười.

-Cô cho tôi hỏi con gái tôi sinh con trai hay gái vậy?!--mẹ nó giữ nữ y tá đang tính bước đi lại hỏi.

-À, cô ấy mang thai song sinh-một trai, một gái. Bé trai được 3 kí 8 còn bé gái được 3 kí chẵn.-nữ y tá vừa nói xong hắn lập tức ôm lấy bà nó nhảy cẫng lên.

-Là song sinh, song sinh đấy bà!

-Ồ ờ bà biết bà biết, giờ vô thăm vợ với con của con kìa.-bà nó “gượng” cười nhìn cô y tá.

-Vâng! Vâng!--nói rồi hắn chạy tọt vào phòng nó.

Nó đang chơi với con, đứa bé trai thì rất kháu khỉnh còn bé gái thì rất dễ thương. Hai đứa đang ngủ rất ngon bên cạnh mẹ của mình.

-Em yêu!--hắn vui vẻ đi vào.

-Do anh đấy, làm em đau chết được. Hên cho anh là song sinh chứ không thì đừng hòng có lần sau!--nó giận dỗi.

-Ừ anh biết rồi! Biết vợ khổ rồi mà!--hắn làm bộ mặt mèo dỗi nó.

-Anh xem con ngoan chưa kìa. À anh mau đặt tên cho con đi!--nó mỉm cười.

-Uhm...con trai đặt tên là Hoàng Lâm nha, còn con gái thì đặt là...Uhm Thiên Ân nha được không em?!--hắn làm bộ mặt như nhà bác học đang vắt vẻo đưa ra kết luận.

-Không em thích con trai tên là Hoàng Nguyên còn con gái là Hoàng Trang à!--nó vầu vỏi.

-Haizz thế thì em đặt cho rồi kêu anh làm gì?!--hắn sầm sập.

-Thì kêu anh đặt ních-nêm cho con mình! Hehe!--nó cười nham nhở.

-Ồ...thế sao không nói.

-Em thích đấy!

-Thôi thôi hai đứa, mới sinh mà cũng cãi cho được à. Giờ sao đặt ních-nêm đúng hông?!--bà nó ôm đầu đi vào, bên ngoài đang nói chuyện tí mà trong này cãi nhau đến vỡ chợ!

-Vâng!--nó đồng ý.

-Thế thì con trai kêu là Puddy còn con gái thì gọi là Sunny.-bà nó nói từ tốn.

-Con trai kêu Puddy không hợp đâu!--nó lại cãi.

-Ồ con này thế thì con muốn sao nào?!--bà nó lắc đầu.

-Uhm...con trai thì gọi là Pudding còn con gái thì gọi là Pu đi nha bà!--nó nũng nịu.

-Haizz...con nhỏ này thật là!--bà nó hết nói nổi.

..... 3 tháng sau .....

-Anh ơi con khóc kìa chăm con đi.-nó đang xem ti vi còn hắn đang vừa dỗ bé Pu vừa nấu cơm, giờ lại thêm Pudding. Chắc anh thành siêu nhân chăm con mất rồi!

-Anh đang dỗ Pu em làm ơn chịu khó tí đi, bình thường anh đã đi làm về mệt lắm rồi còn phải thêm bé Pu với Pudding nữa, em tính biến anh thành siêu nhân à!--hắn than thở. Bỗng nhiên...

-Aaaaaaa!--hắn hét toát lên.

-Sao thế?!--nó nghe hắn hét liền ba chân bốn cẳng chạy vào và...

-Hahahahaha!-nó cười đã đời. Thì ra là Pu đã đánh “rắm” ngay trên người ba nó.

-Em có thôi không hả?-hắn bực dọc.

-Em...em...em thôi...ha...ha...anh để con...em...ha...ha em chăm cho...anh...ha...ha đi thay đồ đi...haha.-nó ngừng điệu cười, đi lại bông Pu cho hắn đi thay áo.

..... 5 năm sau .....

-Ba...ba oi...ba dẫn Pudding đi tè đi... Pudding mắc quá ba ơi...-Pudding chạy sang phòng ba nó bắt ba dẫn đi...giải quyết.

-Pudding con lớn rồi mà, tự đi đi cho ba ngủ!-đấy mới 12 giờ mà phải dậy dắt con đi...giải quyết sao mà hắn chịu dậy cho được, nhìn qua thấy nó đang ôm gối ngủ ngon ơ.

-Ba mà không dẫn là Pudding tè ở đây ẹ la ba đấy!-hết “vợ yêu” dọa giờ lại đến thằng con nó “dọa” số khổ không chứ. Tất nhiên là hắn tỉnh ngủ liền, phóng như bay xuống giường dẫn Pudding đi... tè!

-Ba ru Pudding ngủ đi!-giờ thì bày trò mèo này đây.

oa oa oa-bé Pu “cắt ” tiếng khóc “ngàn vàng” khiến nó...lọt giường!

-Sao con khóc thế anh?!-nó tỉnh ngủ chạy qua phòng của Pu. Và “mùi thơm” nồng nàn bay ra từ bím của Pu. Ôi...Pu đã ”đi” ra bím luôn rồi.

-Anh thay bím cho con đi, em đi ngủ tiếp.-nó tỉnh hơn bao giờ hết.

-Thế còn Pudding?!-hắn mếu máo.

-Anh ru luôn đi!-nó (lại) phán như thánh khiến hắn muốn khóc ghê luôn hà.

Người ta bảo có con là một điều hạnh phúc hơn bao giờ hết vậy mà sao hắn thấy có con như là “có” địa ngục vậy trời, biết thế thì khỏi “đời” cho rồi. Khó quá!

Sáng hôm sau hắn thức dậy với đôi mắt thâm như con gấu panda,

-Pudding, Pu thay đồ đi rồi ba chở con đến trường.

-Pudding muốn ngủ!!-Pudding không nhẽo.

-Nhanh lên không thì mẹ đánh đấy.

-Vângggggg.-Pudding nặng nề ngồi dậy.

Sau khi chuẩn bị xong tất tần tật thì hắn chở nó cùng Pu và Pudding đến trường rồi cả hai cùng đến chỗ hẹn với tụi Hân, Mi, Vỹ, Nhật.

-Em yêu này, thời gian trôi cũng nhanh thật, mới ngày nào em còn là một cô bé rất ngốc vậy mà bây giờ...

-Làm bà hoàng của anh chứ gì kakakaka!-nó tự mãn.

-Thì cứ cho là vậy đi nhưng nếu không có anh thì không biết có ai dám cưới em không?!-hắn trêu nó.

-Hơ anh nghĩ không có hả?! Người muốn cưới em đây.

-Ồ ví dụ xem nào?!

-Ukm...Quân này!-nó phán xong hắn nhăn mặt. Đúng rồi Quân cũng thích nó mà, sao hắn lại quên mất vậy chứ.

-Thôi tới rồi tới rồi.-hắn vội giả nai, đánh trống lảng.

Cả hai đi tới bàn mà tụi Hân, Mi đã và đang ngồi,

-Sao tới lâu vậy chưa.-Nhật cười nham nhở.

-Mắc chờ Pu với Pudding đi học.-nó lườm Nhật khiến nụ cười tắt ngấm.

-Thôi ngồi xuống đi, bao nhiêu năm rồi vẫn cứ vậy hà!-Hân giải vây.

-Chứ bà không nghe câu “Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời” à. Dù có bao nhiêu năm nữa thì tui vẫn là Trần An xinh đẹp, dễ thương ,cute...

-OK! STOP! Tui tui nghe bà “bùng chái” suốt thời đi học là đủ rồi, làm ơn àng nhi của tui được yên.-Mi làm về đau khổ.

-Bà cũng phải để tui “bùng” thêm lần nữa chứ!-nó giận dỗi.

-Rồi rồi chúng ta cần phải hạ nhiệt độ xuống nhiệt độ “chái” để làm đông-phăng ồ kể?!--Vỹ chép miệng.

-Không giống với mấy anh nữa, à mà Mi, Luli với Ruby đâu, bà không cho theo à?!-nó hỏi Mi.

-Thôi, Luli với Ruby còn nhỏ lắm mới 4 tháng tuổi thì đi đâu.-Mi nhăn mặt.

-Ồ mà sao nhăn ghê vậy?!-nó tò mò.

-Haizz còn phải nói...chăm con mà tui mệt gần chết, chấp thì khóc oai oái, chấp thì tè dầm, chấp thì đi “bự” đầy bím. Tui nói chứ ai gặp tui mà bảo chăm con sướng là tui bóp chết người đó liền.-Mi hậm hực.

-Tui thấy bình thường mà!--nó phán một câu hần muốn ngả ngửa. Phải rồi nó có chăm con đâu mà biết toàn hần chăm không đấy thôi...thiệt là...Haizz.

-Anh đồng ý với em đấy Mi!--hần đưa tay bắt tay “đồng minh”.

-Ủa anh chăm con hờ?!-Hần mở to mắt.

-Ừ thì anh ấy chăm mà.-nó nói xong đồng loạt cả đám té ghế. Trần Lam Phong từng một thời là hot boy đi đến đâu là người đổ rạp đến đấy, ngoài ra còn là bang chủ bang Away vậy mà bây giờ lại...đứng là mất mặt quá!

Hần nhăn mặt tại ai hỏi làm đám cưới đòi nầu một ngày ba bữa, chăm con, vợ nói phải nghe không nghe thì vợ li dị chứ?! Là nó chứ ai nữa!

-Thôi thôi không chọc nữa.-Nhật lên tiếng giúp hần đỡ...nhục!

-Ừ...mà mới đó mà đã được tám năm chứ ít gì. Mới ngày nào còn chọc nhau mà bây giờ có con hết rồi, thời gian trôi nhanh thật, cả chị Cell cũng đã về Mĩ rồi, buồn thật.-Mi than thở thở than.

-Ừ, mới ngày nào em còn vầu miệng cãi giống với anh vậy mà bây giờ làm vợ anh rồi anh đấy.-Vỹ nheo mắt Mi cười mãn nguyện.

-Hứ...!--Sau đó là một tràng cười đầy vui vẻ, họ đã trưởng thành hơn rất nhiều, không còn là những cô, cậu học trò với những cảm xúc, tình cảm của trái tim. Cuộc gặp gỡ kết thúc, họ chào nhau một cách vui vẻ.

Hần lại đưa nó đến một nơi, dừng chiếc xe lại trước một cánh đồng có đầy mùi của loài hoa hồng trắng. Đúng, đây chính là loài hoa mà mẹ hần thích nhất, bà rất yêu loài hoa này. Có lẽ vì vậy mà hần đã chọn cất bà ở đây, hần nhìn vào tấm bia mộ có hình của một người phụ nữ rất xinh đẹp và rất trẻ trung, tấm mộ có ghi rằng bà đã mất năm 39 tuổi-năm mà hần tròn 6 tuổi. Lứa tuổi dễ ăn, học và chơi đùa, đối với những người khác là vậy nhưng đối với hần, một đứa trẻ tận mắt nhìn người mẹ của mình chết trước mắt mình thì có gì là tuyệt vọng, có gì là đau khổ hơn?! Hần mỉm cười nhẹ nhàng đưa tay lên vuốt ve gương mặt bà, hần khẽ nói:

-Mẹ ơi, con đưa vợ con đến ẹ xem này. Mẹ thấy cô ấy có đẹp không?! Cô ấy đã thay thế mẹ cho con biết cuộc sống có mùi vị như thế nào đấy!

-Mẹ! Con là Hàn Nguyệt Băng, con hứa với mẹ sẽ mãi bên cạnh anh ấy, yêu thương anh ấy thay mẹ và sẽ không để anh ấy chịu bất cứ tổn thương nào. Mẹ biết không, ba bây giờ đã thay đổi rồi, ngày nào ông ấy cũng đến đây để thăm mẹ đúng không?! À mà mẹ có cháu nội rồi đấy, bé Pu và Pudding đang đi học nên con không thể đưa chúng nó đến đây để mẹ nhìn mặt. Nhưng con hứa là lần sau con sẽ đưa chúng tới thăm mẹ.-nó mỉm cười dịu dàng nhìn di ảnh của người phụ nữ với gương mặt phúc hậu trước mặt. Bà thật đẹp, đẹp một cách dịu dàng khiến người ta phải mê mẩn, có lẽ hần thừa hưởng nét đẹp này từ bà. Nét đẹp nhẹ nhàng nhưng quyến rũ và cuốn hút vô cùng.

Cảm ơn mẹ! Con cảm ơn vì mẹ đã mang anh ấy đến với con.

Nó đứng dựa vào hần, cả hai nhìn bà một lúc rồi ra về. Những sóng gió, đau khổ đã qua đi, nhường chỗ lại cho hạnh phúc và bình yên phía trước. Tình yêu giữa anh và em thật đẹp biết bao...

*Ngày ta sánh đôi, hạnh phúc nói cười

Chỉ mong thế thôi, đến tận cuối cùng

Từng giây phút trôi, ánh mắt rạng ngời

Cầm tay bước đi, tiếng yêu cất lời

Và anh cảm ơn cuộc đời này

Đã mang em về bên mình để rồi

Mỗi sớm mai khi thức dậy, anh nói rằng

Hãy yêu anh và bên anh người nhé!*

Tình yêu thật đơn giản nhưng cũng thật đẹp. Anh có thể biết rằng chúng ta sinh ra là dành cho nhau đúng không người anh yêu?! Nếu như vậy thì hãy nắm chặt lấy tay nhau và không bao giờ buông tay anh, em nhé! Bởi vì ta mãi mãi thuộc về nhau và cũng bởi vì...

Anh yêu em... cô bé ngốc ạ!!!!

.....

Lay-đi ền chén chè mằn,

Sau đây là danh sách những đứa con “vàng” của các cặp đôi.

Cặp chủ nhà: Pudding (Trần Hoàng Nguyên)-Pu (Trần Hoàng Trang)

Cặp Nhật-Hân: Pun (Vương Nhật Hân)-Tuti (Vương Tuấn Khải)

Cặp Vỹ-Mi: Luli (Lương Minh Yến)-Ruby (Lương Minh Ngọc)

Cặp Cell-Lâm Minh: Kiddy (Ngô Minh Thiên).

—THE END—

Vậy là kết thúc truyện “Anh yêu em... cô bé ngốc ạ!!!!” mất rồi, rất cảm ơn các bạn đã dành thời gian quan tâm đến truyện. Xin chân thành cảm ơn các bạn đọc giả. Nếu bạn nào muốn kết bạn ở Face với Wind thì đây là link nhé:

s://m.facebook /home.php?refsrc= s%3A%2F%2Fm.facebook %2Fhome.php&refid=8&_rdr#!/profile.php?ref=bookmark

Xin cảm ơn lần nữa!

Bạn đang đọc truyện *Anh Yêu Em... Bé Ngốc Của Anh!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.